virtual-project.eu

NEMIRA
YOUNG ADULT

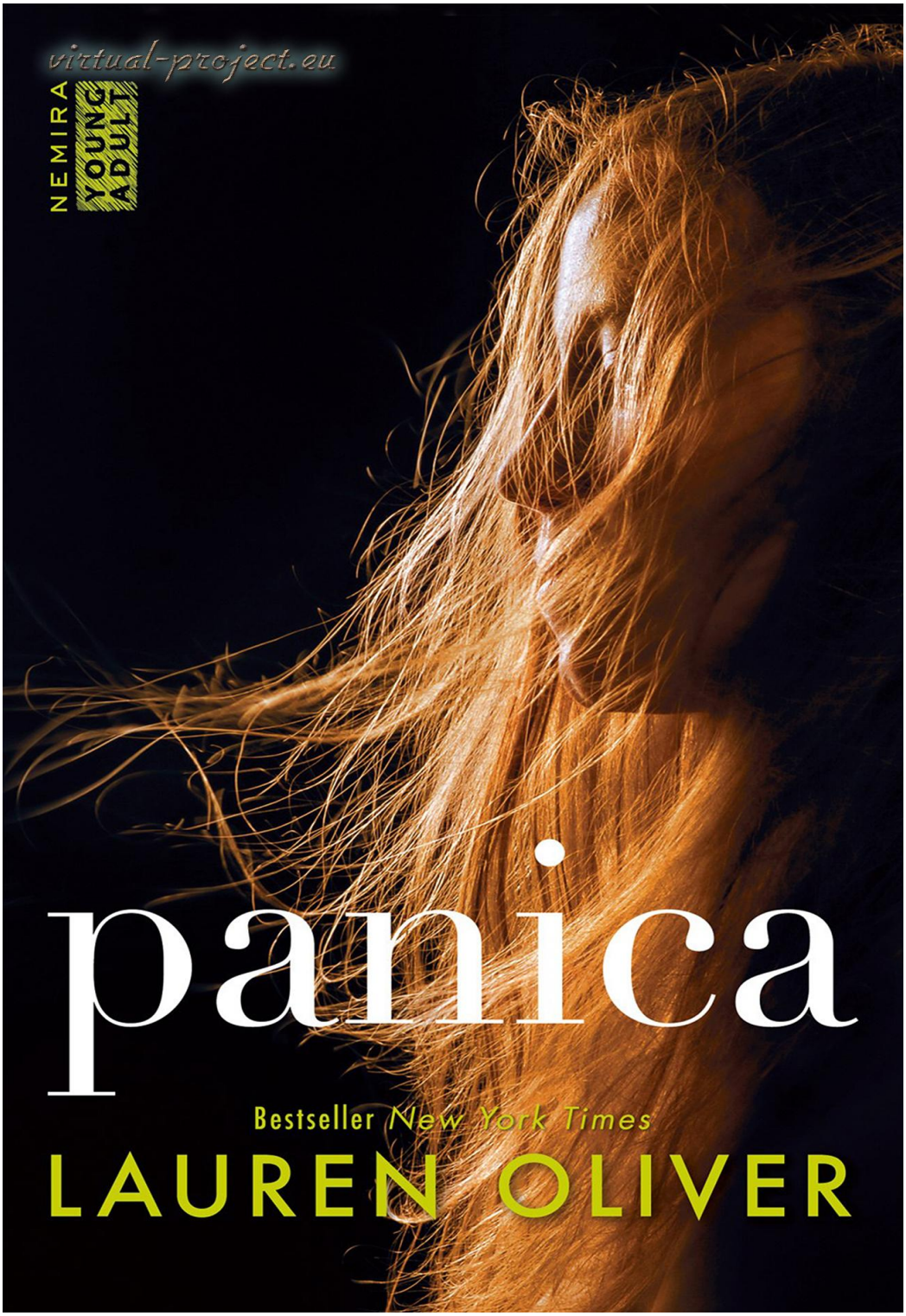

panica

Bestseller *New York Times*

LAUREN OLIVER

LAUREN OLIVER

PANICA

Original: *Panic* (2014)

Traducere din limba engleză de:
DORINA TĂTĂRAN

virtual-project.eu

NEMIRA

2016

SÂMBĂTĂ, 18 IUNIE

HEATHER

Apa era atât de rece, că îi tăie respiraţia lui Heather, când trecu printre tinerii adunaţi pe mal, cu picioarele în apa mică, fluturând prosoape şi pancarte improvizate, ovaţionându-i pe cei care urmau să sară. Trase aer în piept şi se băgă sub apă. Vocile, strigătele şi râsetele încetară pe dată să se mai audă. O singură voce rămase cu ea.

N-am vrut să se întâmple asta.

Ochii aceia; genele lungi, aluniţa de sub sprânceana dreaptă.

E ceva ce mă atrage la ea.

Ceva ce mă atrage la ea. Cu alte cuvinte: nimic nu mă atrage la tine.

Plănuise să îi spună că îl iubeşte, în seara aceea.

Senzaţia de frig era pur şi simplu răsunătoare, un vuiet prin corpul ei. Îşi simţea pantalonii scurţi din blugi de parcă ar fi fost plini cu pietre. Din fericire, anii în care înfruntase golful cu Bishop şi se întrecuseră la cariera de piatră făcuseră din Heather Nill o înotătoare puternică.

În apă erau o mulţime de trupuri care se răsuceau, stropeau şi ţopăiau, adică săritorii, şi oameni care se alăturaseră înotului lor festiv şi intraseră în apa de la carieră îmbrăcaţi, cu dozele de bere şi cu jocurile. Auzea un ritm îndepărtat, o reverberaţie slabă, de care se lăsă purtată prin apă, fără gânduri, fără teamă.

Asta însemna Panica: să nu îţi fie teamă.

Scoase capul la suprafaţă să ia aer şi văzu că deja traversase fâşia îngustă de apă şi ajunsese pe malul opus: o grămadă neregulată de roci acoperite cu muşchi verde şi negru, adunate laolaltă ca un străvechi morman de Lego. Pline de fisuri şi crăpături, se înălţau spre cer, deasupra apei.

Treizeci şi unu de oameni săriseră deja, toţi prieteni de-ai lui Heather şi foşti colegi de clasă. Doar un grup mic rămăsese sus pe culme, pe buza stâncoasă şi crestată a ţărmului, ce se întindea în aer deasupra apei, în partea de nord, ca un dinte uriaş, care îşi croise drum în pământ.

Era prea întuneric să îi vadă. Lanternele şi focul de tabără luminau doar ţărmul şi puţin din apa ca cerneala şi feţele celor care săriseră şi care încă pluteau la suprafaţă, triumfători, prea fericiţi să simtă frigul şi luându-i în zeflemea pe ceilalţi competitori. Vârful crestei era o întunecime sălbatică, unde copacii încălecau stânca sau poate stânca se pierdea printre copaci.

Dar Heather ştia cine sunt. Toţi competitorii trebuiau să se prezinte când ajungeau sus pe creastă, apoi Diggin Rodgers, comentatorul sportiv al acelui an, striga numele fiecăruia în megafonul pe care îl împrumutase de la fratele lui mai mare, care era poliţist. Trei oameni mai trebuiau să sară: Merl Tracey, Derek Klieg şi Natalie Velez. Nat. Cea mai bună prietenă a lui Heather.

Heather îşi vârî degetele într-o fisură din stâncă şi se ridică. Mai devreme, dar şi în anii trecuţi, se uitase cum toţi jucătorii se căţăraseră pe creastă, ca nişte insecte uriaşe, mustind de apă. În fiecare an, oamenii se întreceau să fie primii care săreau, deşi nu câştigau niciun punct în plus. Era o chestie de orgoliu.

Se lovi tare cu genunchiul de o stâncă ascuţită. Când se uită în jos, văzu sânge picurându-i din rotulă. În mod ciudat, nu simţea nicio durere. Şi, cu toate că ceilalţi încă ovaţionau şi strigau, îi auzea parcă din depărtare. Cuvintele lui Matt acopereau toate vocile.

Uite ce e, pur şi simplu, nu merge.

E ceva ce mă atrage la ea.

Dar putem fi prieteni.

Aerul era răcoros. Vântul se înteţise şi sufla printre copacii bătrâni, astfel încât din pădure se auzea un şuierat pătrunzător, dar ea nu mai simţea frigul. Inima îi bătea cu putere şi o simţea în gât. Găsi o altă fisură în stâncă, îşi sprijini picioarele pe muşchiul alunecos şi se ridică, aşa cum văzuse că făceau jucătorii în fiecare vară, încă de când era în clasa a opta. Auzea vag vocea lui Diggin, distorsionată de megafon.

— Ultimul în joc… un concurent nou…

Dar jumătate dintre cuvintele lui se pierdură în vânt.

Sus, sus, sus, ignorând durerea din degete, încercând să rămână pe partea stângă a crestei, unde stâncile se adunau una în alta, formând o margine lată, pe care era uşor de urcat. Brusc, o siluetă întunecată trecu pe lângă ea. Aproape că alunecă. În ultima clipă, îşi propti picioarele mai bine pe marginea îngustă şi îşi înfipse bine degetele, să se sprijine. Un val de ovaţii se auzi şi primul ei gând fu: Natalie. Dar apoi răsună vocea lui Diggin:

— Şi, iată-l, doamnelor şi domnilor! Merl Tracey, al treizeci şi doilea concurent al nostru!

Aproape ajunsese sus. Riscă o privire în spate şi văzu o pantă stâncoasă, abruptă şi apa întunecată lovindu-se de stâncile de jos. Brusc, i se păru că era o distanţă de milioane de mile. O clipă ceaţa din minte i se risipi, furia şi durerea dispărură şi îşi dori să se târască înapoi la siguranţa malului, unde o aştepta Bishop. Puteau merge la Dot's, să mănânce gofre cu mult unt şi cu

multă smântână. Puteau să se plimbe cu maşina, cu geamurile deschise, să asculte greierii sau să stea pe capota maşinii lui vorbind nimicuri.

Dar era prea târziu. Vocea lui Matt îi reveni în minte şi continuă să urce.

•

Nimeni nu ştie cine a inventat Panica sau când a început. Există mai multe teorii. Unii dau vina pe închiderea fabricii de hârtie, care pusese pe liber, peste noapte, patruzeci la sută din populaţia adultă din Carp, New York. Lui Mike Dickinson, cunoscut pentru că fusese arestat pentru trafic cu droguri exact în noaptea balului de absolvire, iar acum schimbă frâne la Jiffy Lube, pe Route 22, îi place să-şi atribuie meritul; de aceea el continuă să se ducă la săritura din deschiderea jocului, chiar şi la şapte ani după absolvire.

Niciuna dintre poveşti nu e adevărată, oricum. La fel ca multe alte lucruri din Carp, un orăşel sărac, cu doisprezece mii de locuitori, aflat la mama zmeilor, Panica începuse pentru că era vară şi nu era nimic altceva de făcut acolo.

Regulile sunt simple. În prima zi după absolvire are loc săritura de deschidere, iar jocul continuă toată vara. După ultima înfruntare, câştigătorul ia premiul. Toţi cei de la Carp High pun bani, fără excepţie. Taxa este de un dolar pe zi, pentru fiecare zi de şcoală, din septembrie până în iunie. Cei care refuză să plătească primesc avertizări care pot fi blânde sau convingătoare: dulapul vandalizat, geamuri sparte, feţe sparte.

Şi e cinstit. Oricine vrea să joace are şansa să câştige.

O altă regulă: toţi seniorii, dar numai seniorii, sunt eligibili şi trebuie să-şi anunţe intenţia de a concura participând la săritură, prima dintre întreceri. Uneori, se înscriu şi patruzeci de tineri. Şi există un singur câştigător. Doi arbitri planifică jocul, denumesc întrecerile, transmit instrucţiunile, oferă premii şi deduc puncte. Ei sunt aleşi de către arbitrii din anul precedent, în secret. Nimeni, în toată istoria jocului, n-a spus vreodată că ar fi fost arbitru.

Au existat suspiciuni, desigur, zvonuri şi speculaţii. Carp e un oraş mic, iar arbitrii sunt plătiţi. De exemplu, cum de Myra Campbell, care mereu fura prânzul de la cantină, pentru că nu avea mâncare acasă, şi-a permis, brusc, acea Honda? Ea le-a spus că îi murise un unchi. Dar nimeni nu auzise vreodată de unchiul ei, de fapt, nimeni nu se gândise vreodată la Myra, până când venise cu maşina aceea, cu geamurile lăsate, fumând, cu soarele reflectându-se atât de puternic în parbriz că aproape îi acoperise zâmbetul.

Doi arbitri aleşi în secret, sub jurământ de taină, care lucrează împreună. Asta e regula. Altfel, ar putea fi mituiţi şi chiar ameninţaţi. De aceea sunt doi, pentru a fi siguri că lucrurile rămân echilibrate, pentru a reduce riscul ca unul dintre ei să trişeze şi să divulge informaţii, să ofere ponturi. Dacă

jucătorii ştiu la ce să se aştepte, se pot pregăti. Şi nu e cinstit deloc. Parţial, elementul-surpriză, faptul că nu se cunoaşte nimic îi elimină unul câte unul.

De obicei, miza ajunge la 50.000 $, după ce sunt deduse taxele şi arbitrii – oricine ar fi ei – îşi iau partea. Cu patru ani în urmă, Tommy O'Hare şi-a luat câştigurile, a cumpărat de la amanet două obiecte, unul fiind un Ford galben-lămâie, s-a dus direct în Las Vegas şi a jucat toţi banii pe negru, la ruletă.

În anul următor, Lauren Davis şi-a pus dinţi noi şi o pereche de ţâţe noi, apoi s-a mutat în New York. S-a întors în Carp după două Crăciunuri şi a stat cât să-şi etaleze o poşetă nouă şi un nas şi mai nou, apoi a fugit înapoi. Zvonurile au rămas în urma ei: ieşea cu fostul producător al unui reality show despre slăbit; era model pentru Victoria's Secret, deşi nimeni nu o văzuse vreodată în vreun catalog. (Şi mulţi dintre băieţi chiar se uitaseră prin ele.)

Conrad Spurlock s-a apucat de făcut metamfetamină – afacerea tatălui său – şi a băgat banii într-un atelier nou, pe Mallory Road, după ce un altul le arsese din temelii. Iar Sean McManus a folosit banii să meargă la facultate; vrea să devină medic.

În şapte ani de joc au fost trei morţi, patru, dacă o luăm în calcul şi pe cea a lui Tommy O'Hare, care s-a împuşcat cu cel de-al doilea obiect cumpărat de la amanet, după ce la ruletă i-a ieşit numărul pariat, dar pe roşu.

Vezi? Până şi câştigătorii Panicii se tem de ceva.

•

Aşadar, să ne întoarcem la ziua de după absolvire, cea în care se dă startul Panicii, ziua săriturii. Să derulăm înapoi, până pe malul apei, dar să ne oprim cu câteva ore înainte ca Heather să ajungă pe creastă, împietrită, îngrozită de ideea de a sări.

Întoarce camera încet. Nu am ajuns încă. Mai avem puţin, totuşi.

DODGE

Nimeni de pe mal nu îl încuraja pe Dodge Mason, nici nu l-ar fi ovaţionat nimeni, indiferent cât de departe ar fi ajuns. Nu conta. Tot ce conta era câştigul. Iar Dodge avea un secret, ştia ceva despre Panică, probabil că ştia mai mult decât oricare dintre cei aflaţi pe plajă. De fapt, avea două secrete.

Lui Dodge îi plăceau secretele. Îi dădeau energie, îl făceau să se simtă puternic. Când era mic, spunea chiar că avea propria lume secretă, un loc personal al umbrelor, unde putea să se ghemuiască şi să se ascundă. Chiar şi acum, în zilele proaste ale Daynei, când durerea era nimicitoare şi începea să plângă, când mama lui stropea toată casa cu Febreze şi îl invita pe noul ei

iubit de rahat, iar Dodge auzea târziu în noapte cum patul lovea peretele, de parcă l-ar fi lovit un pumn în stomac, el era tentat să se cufunde în acel loc întunecat, plăcut şi doar al lui.

La şcoală, toţi îl considerau un laş. Dodge ştia asta. Arăta ca un laş. Întotdeauna fusese înalt şi slab, ascuţit, exact ca tatăl său, cum îi spunea mama lui. Din câte ştia, trupul slab şi pielea închisă la culoare erau singurele lucruri moştenite de la tatăl său, un dominican care lucrase la construcţia de acoperişuri şi cu care mama lui fusese împreună pentru câteva clipe încinse, pe vremea când locuia în Miami. Dodge nu-şi amintea nici măcar numele lui. Roberto. Sau Rodrigo. Sau vreun alt rahat d-ăsta.

Când rămăseseră blocaţi pentru prima dată în Carp (mereu se gândea astfel la situaţia lor, că rămăseseră blocaţi acolo; el, Dayna şi mama lui erau ca nişte pungi din plastic goale, care rătăceau prin ţară purtate de vânt şi din când în când se agăţau de vreun stâlp de telefon sau pe sub roţile vreunei camionete, unde rămâneau o vreme), fusese bătut de trei ori: mai întâi de Greg O'Hare, apoi de Zev Keller şi pe urmă, din nou, de Greg O'Hare, doar să se asigure că Dodge cunoştea regulile. Iar Dodge nu ripostase. Nici măcar o dată.

Fusese şi în situaţii mai rele.

Iar acela era al doilea secret al lui Dodge şi sursa puterii lui. Nu se temea. Pur şi simplu, nu-i păsa. Iar asta era cu totul şi cu totul altceva.

Cerul era presărat cu roşu, şi purpuriu, şi portocaliu. Lui Dodge îi părea că seamănă cu o vânătaie imensă sau cu o poză făcută în interiorul unui corp. Mai era vreo oră până la apus şi până la miză, apoi urma săritura.

Dodge deschise o bere. Prima şi singura. Nu voia să fie ameţit şi nici nu trebuia să fie. Dar fusese o zi caldă şi venise direct de la Home Depot şi îi era sete.

Lumea abia începea să se adune. Din când în când, Dodge auzea din depărtare vreo portieră trântită, câte un strigăt dintre copaci, vacarmul muzicii. Whippoorwill Road era la distanţă de vreun sfert de milă; tinerii începeau să apară de pe potecă, croindu-şi drum prin vegetaţia deasă, dând la o parte muşchii ce atârnau şi viţa-de-vie, cărând cu ei lăzi frigorifice, sticle şi difuzoare de iPod, punând ochii pe vreun petic de nisip.

Şcoala se terminase. De tot, pentru totdeauna. Trase aer în piept. Dintre toate locurile unde trăise – Chicago, DC, Dallas, Richmond, Ohio, Rhode Island, Oklahoma, New Orleans –, New York mirosea cel mai bine. La fel ca maturizarea şi schimbarea, lucrurile se transformau şi deveneau alte lucruri.

Ray Hanrahan şi prietenii lui ajunseseră primii. Nu era surprinzător. Deşi concurenţii nu erau anunţaţi oficial până în momentul săriturii, Ray se lăuda de câteva luni că el va lua acasă premiul, la fel cum făcuse fratele lui, cu doi

ani în urmă. Luke câştigase la limită, în ultima rundă. Plecase cu cincizeci de miare. Celălalt concurent nu plecase deloc. Dacă medicii spuneau adevărul, nu avea să mai umble vreodată.

Dodge învârti o monedă în palmă, o făcu să dispară, apoi să reapară între degetele lui. În clasa a patra, iubitul mamei lui – nu-şi amintea care dintre ei – îi cumpărase o carte despre trucurile magicienilor. Locuiseră în Oklahoma în anul acela, o hazna într-un bazin plat, unde soarele pârlea pământul şi iarba, iar el petrecuse o vară întreagă învăţând cum să scoată monede din urechi şi să vâre o carte de joc în buzunar atât de repede încât să nu fie observată.

La început fusese doar o modalitate de a-şi umple timpul, dar devenise obsesie. Era ceva rafinat în asta: în felul în care oamenii vedeau fără să vadă, în felul cum mintea completa ceea ce se aştepta să vadă, în felul cum ochii te trădau.

El ştia că Panica era un mare truc de magie. Arbitrii erau magicienii; restul erau doar o adunătură de gură-cască tâmpiţi.

Urmă Mike Dickinson, cu doi prieteni, toţi vizibil băuţi. Părul lui Dick începuse să se rărească şi îi văzu bucăţi de scalp când se aplecă să lase pe plajă geanta frigorifică. Prietenii lui cărau un scaun vechi de salvamar: tronul pe care Diggin, crainicul, avea să stea pe durata evenimentului.

Dodge auzi un bâzâit ascuţit. Lovi fără să se gândească şi prinse ţânţarul exact când începea să se hrănească, astfel că pe călcâiul lui gol rămase o urmă neagră. Ura ţânţarii. Păianjenii la fel, deşi îi plăceau alte insecte, le găsea fascinante. Într-un fel, erau ca oamenii: proaste şi, uneori, rele, orbite de nevoie.

Cerul se întuneca; lumina se estompa, la fel şi culorile, care dispăreau după linia copacilor, dincolo de creastă, de parcă cineva le trăgea într-acolo.

Heather Nill sosi şi ea pe plajă, urmată de Nat Velez şi, în cele din urmă, de Bishop Marks, grăbindu-se în urma lor, fericit ca un ciobănesc imens. Chiar şi de la distanţă, Dodge îşi dădea seama că ambele fete erau încordate. Heather îşi făcuse ceva la păr. Nu ştia ce, dar nu era adunat în obişnuita coadă de cal şi chiar arăta de parcă şi l-ar fi îndreptat. Şi nu era sigur, dar parcă era machiată.

Se gândi dacă să se ridice şi să meargă să le salute. Heather era super. Îi plăcea că era înaltă şi dură, în felul ei. Îi plăceau umerii ei laţi şi felul în care se deplasa, cu spatele drept, deşi era sigur că ea şi-ar fi dorit să fie cu câţiva centimetri mai scundă, îşi dădea seama după faptul că purta doar pantofi fără toc şi tenişi cu talpă joasă.

Dar, dacă se ridica, trebuia să vorbească şi cu Natalie şi simţea un nod în stomac numai privind-o de la distanţă, de parcă ar fi fost lovit. Nat nu era

chiar rea cu el, nu la fel ca alţi copii de la şcoală, dar nu era nici drăguţă, iar asta îl deranja mai mult decât orice altceva. De obicei, ea îi zâmbea vag, când îl găsea vorbind cu Heather şi, în timp ce privirea ei trecea peste el, prin el, îşi dădea seama că, de fapt, ea nu s-ar uita la el absolut niciodată. La focul de tabără de la sfârşitul anului şcolar, cu un an în urmă, îi greşise numele şi îi spusese Dave. El se dusese doar pentru că sperase să o vadă. Iar acolo, în mulţime, o zărise; se dusese spre ea, ameţit de zgomot, şi de căldură, şi de shotul de whisky pe care îl băuse în parcare, cu intenţia de a vorbi cu ea pentru prima dată. Exact când se întinsese să o atingă pe cot, ea făcuse un pas înapoi şi îl călcase.

„Vai! Scuze, Dave", îi spusese chicotind.

Respiraţia ei mirosea a vanilie şi a votcă. Stomacul parcă i se deschisese, iar maţele îi căzuseră până în pământ. În grupa lor absolviseră doar 107 elevi din 150, câţi începuseră. Iar ea nici măcar nu-i ştia numele.

Aşa că acum rămase pe loc, cu degetele mari înfipte în pământ, aşteptând fluierul de început.

Avea să câştige.

Avea să câştige pentru Dayna.

Avea să câştige pentru răzbunare.

HEATHER

— Probă, probă, unu, doi, trei.

Diggin testa megafonul. Vechea carieră de pe Whippoorwill Road, goală de la sfârşitul secolului al XVIII-lea, fusese umplută cu apă în anii cincizeci, pentru a se amenaja un spaţiu de înot. Înspre sud era plaja: o fâşie îngustă de nisip şi piatră, pe care se presupunea că accesul era interzis după ce se întuneca, dar rar folosită înainte; o grămadă de mucuri de ţigări, cutii de bere, pungi goale şi, uneori, prezervative aruncate pe jos, ca nişte meduze cilindrice.

În seara aceea, plaja era aglomerată, plină cu pături şi scaune de plajă, aerul, greu de mirosul de insecticid folosit contra ţânţarilor şi de băutură.

Heather închise ochii şi inspiră adânc. Acela era mirosul Panicii, mirosul verii. La malul apei se produse o explozie de culori şi sunete, ţipete şi râsete. Artificii. Într-o strălucire rapidă de roşu şi verde, Heather le văzu pe Kaitlin Frost şi pe Shayna Lambert râzând, în timp ce Patrick Culbert încerca să mai aprindă câteva artificii.

Ciudat. Ceremonia de absolvire fusese doar cu o zi înainte – Heather renunţase să participe, deoarece Krista, mama ei, nu apăruse şi se gândise că

nu avea rost să pretindă că era cine ştie ce chestie glorioasă să treacă peste patru ani de cursuri obligatorii. Dar ea deja se simţea de parcă trecuseră ani de când terminase liceul, de parcă totul fusese un vis lung şi insipid. Poate, se gândi, era din cauză că oamenii nu se schimbă. Toate zilele se adunau una în alta, iar acum aveau să fie absorbite în trecut.

În Carp nu se întâmpla niciodată nimic. Nu existau surprize.

Vocea lui Diggin răsună peste mulţime.

— Doamnelor şi domnilor, am de făcut un anunţ: a început vacanţa de vară.

Începea. Toată lumea ovaţiona. Urmă un alt val de artificii. Erau în mijlocul pădurii, la cinci mile de cea mai apropiată casă. Puteau face zgomot cât voiau. Puteau să urle. Nimeni nu îi auzea.

Heather ştia că ar fi trebuit să îi spună lui Nat ceva încurajator, ea şi Bishop erau acolo pentru Natalie, să o susţină moral. Bishop făcuse chiar o pancartă: Hai, Nat! Lângă îndemn, desenase o siluetă uriaşă, Natalie îşi putea da seama că era ea, pentru că avea un hanorac roz şi stătea pe o grămadă de bani.

— Cum de Nat nu are pantaloni? întrebă Heather.

— Poate că i-a pierdut în timpul săriturii, zise Bishop şi se întoarse zâmbind spre Nat.

De câte ori zâmbea aşa ochii lui se transformau din culoarea siropului în cea a mierii.

— Niciodată n-am fost bun la desen.

Lui Heather nu-i plăcea să vorbească despre Matt în faţa lui Bishop. Nu suporta felul în care el îşi dădea ochii peste cap când aducea vorba despre Matt, de parcă tocmai punea radioul pe un post cu muzică proastă. Dar, în cele din urmă, nu se abţinu:

— Tot n-a venit.

Heather vorbi încet, să o audă doar Nat:

— Scuze, Nat. Ştiu că nu e momentul, adică, noi am venit pentru tine…

— E în regulă.

Nat se întinse şi-i strânse mâna lui Heather. Se strâmbă, de parcă cineva ar fi pus-o să bea o limonadă neîndulcită.

— Uite ce e, Matt nu te merită, da? Poţi să ai pe cineva mai bun decât el.

Heather se strădui să râdă.

— Eşti cea mai bună prietenă a mea, Nat. E normal să nu mă minţi.

Nat clătină din cap.

— Sunt sigură că va veni foarte curând. Jocul trebuie să înceapă.

Heather îşi verifică din nou telefonul, pentru a mia oară. Nimic. Îl oprise de câteva ori şi îl repornise, doar să se convingă că funcţionează. Vocea lui Diggin răsună din nou:

— Regulile Panicii sunt simple. Oricine poate participa, însă doar o persoană va câştiga.

Diggin anunţă premiul.

67.000 $.

Heather se simţi ca şi cum ar fi fost lovită în stomac. 67.000 $. Probabil că era cel mai mare câştig dintotdeauna. Mulţimea începu să murmure, suma trecând printre ei ca un curent electric, ajungând pe buzele fiecăruia. *Rahat, omule, trebuie să fii nebun să nu joci.* Nat arăta de parcă tocmai ar fi înghiţit o lingură mare de îngheţată.

Diggin vorbi în continuare, neluând în seamă gălăgia, şi le explică regulile – şase întreceri desfăşurate vara, în condiţii de strictă confidenţialitate; eliminări după fiecare întrecere; probe individuale pentru fiecare participant care trecea de jumătate –, dar nimeni nu asculta. Era acelaşi discurs de fiecare dată. Heather urmărea Panica de când era în clasa a opta. Ar fi putut ţine discursul chiar ea.

Suma aceea – 67.000 – i se înfăşură în jurul inimii şi i-o strânse. Fără să vrea, se gândi la tot ce ar putea face cu banii aceia; se gândi cât de departe ar putea pleca, ce ar putea să cumpere, cât ar putea trăi cu ei. La câte mile depărtare de Carp ar putea ajunge.

Dar nu. Nu putea să îl părăsească pe Matt. Matt spusese că o iubeşte. El era viitorul ei. Strânsoarea din jurul inimii slăbi un pic şi fata constată că putea să respire din nou. Lângă ea, Natalie îşi dădea jos pantalonii scurţi din blugi şi arunca din picioare pantofii.

— Îţi vine să crezi? zise ea.

Aruncă tricoul tremurând. Lui Heather nu-i venea să creadă că insistase să poarte costumul acela de baie ridicol, care avea să dispară îndată ce va ajunge în apă. Natalie râsese. Poate aşa, glumise ea, avea să câştige nişte puncte în plus. Aşa era Natalie: încăpăţânată. Şi vanitoasă. Heather tot nu înţelegea de ce hotărâse să participe. Lui Nat îi era frică de orice.

Cineva – probabil, Billy Wallace – fluieră.

— Frumos fund, Velez!

Nat îl ignoră, dar Heather îşi dădu seama că îl auzise şi doar se prefăcea că nu îi place. Se întrebă ce ar spune Billy Wallace dacă ea ar fi cea îmbrăcată cu o bucăţică de textil ca aceea. *Uau, ia uite cât de mare e chestia aia*! *Ai nevoie de un permis special să porţi cu tine aşa ceva*, *Heather*?

Dar Matt o iubea. Matt o considera drăguţă.

Zgomotul de pe plajă se intensifică şi deveni un vuiet: ţipete şi strigăte, oameni care fluturau pancarte făcute de ei şi steaguri, artificii care explodau ca nişte împuşcături. Îşi dădu seama că venise momentul. Avea să se audă fluierul.

Panica era pe cale să înceapă.

Exact atunci îl văzu. Mulţimea se dăduse la o parte pentru scurt timp şi îl zări, zâmbind, vorbind cu cineva; apoi îl pierdu în mulţime.

— E aici. Nat, e aici.

— Ce?

Nat nu mai era atentă. Vocea lui Heather se blocă. Pentru că mulţimea se risipise din nou, tocmai când ea pornise spre el, parcă purtată de gravitaţie – simţind o uşurare în piept, simţind că avea ocazia să îndrepte lucrurile, şansa de a face totul cum trebuie, măcar o dată iar în clipa aceea văzu că vorbea cu Delaney O'Brien.

Nu vorbeau doar. Şuşoteau.

Apoi a sărutat-o.

Se auzi fluierul, ascuţit, în tăcerea bruscă, precum ţipătul unei păsări ciudate.

•

Heather ajunse sus pe creastă exact când Derek Klieg porni şi se aruncă în aer, cu trupul contorsionat, strigând. Câteva clipe mai târziu, se auziră ovaţii, când el ateriză.

Natalie era ghemuită la câţiva metri mai încolo, palidă; pentru un moment, lui Heather i se păru că o auzea numărând. Apoi, Nat se întoarse şi clipi des, de parcă ar fi încercat să vadă clar faţa lui Heather. Deschise gura şi o închise la loc. Inima lui Heather bătea repede şi puternic.

— Hei, Nat, zise ea, exact când aceasta se ridică.

— Ce naiba faci? se răsti Natalie.

Acum, Heather era conştientă de tot: durerea din mâini şi din coapse, durerea din degete, muşcătura ascuţită a vântului. Natalie părea furioasă. Tremura, deşi poate că era de la frig.

— O să sar, zise Heather şi, spunând asta, îşi dădu seama cât de stupid suna, cât de stupid era.

Brusc, se gândi că ar putea vomita. O să te încurajez, îi zisese Heather lui Natalie. Vina era acolo, pulsând odată cu greaţa. Dar vocea lui Matt acoperea tot. Vocea lui Matt, iar sub ea imaginea unor pete de apă deasupra patului ei; sunetul estompat al muzicii din parc; mirosul de iarbă şi de ţigări; râsul şi, mai târziu, ţipătul cuiva. Tâmpitule…

— Nu poţi sări, zise Nat privind-o fix. Eu sar.

— Vom sări împreună, spuse Heather.

Natalie înaintă doi paşi. Heather văzu că strângea pumnii ritmic. Îi strânse, îi desfăcu. Îi strânse, îi desfăcu. Îi strânse, îi desfăcu. De trei ori.

— De ce faci asta?

Întrebarea fu aproape o şoaptă. Heather nu putu să răspundă. Nici măcar nu ştia, nu prea bine. Tot ce ştia – tot ce simţea – era că aceea era ultima ei şansă. Aşa că zise doar:

— O să sar acum. Înainte să îmi pierd curajul.

Când se întoarse spre apă, Natalie se întinse spre ea, de parcă ar fi vrut să o tragă înapoi. Dar nu o făcu. Lui Heather i se părea că piatra de sub ea începuse să se mişte, săltând ca un cal. Brusc, avu senzaţia îngrozitoare că îşi va pierde echilibrul, se va rostogoli pe panta abruptă şi îşi va sparge capul.

Panica.

Înaintă cu paşi mici, şovăitori şi tot ajunse prea repede la margine.

— Prezintă-te! răsună vocea lui Diggin.

Sub ea, apa neagră ca petrolul era încă plină de oameni. Voia să strige – daţi-vă la o parte, daţi-vă la o parte, o să vă lovesc –, dar nu putea vorbi. Abia putea să respire. Parcă două pietre i-ar fi apăsat pe plămâni.

Şi, brusc, îşi aminti de Chris Heinz care, cu patru ani în urmă, băuse o cinzeacă de votcă înainte să sară şi alunecase. Sunetul produs de capul lui lovindu-se de pietre fusese slab, aproape ca al unui ou care se sparge. Îşi aminti cum toţi alergaseră prin pădure; imaginea trupului său lovit şi lipsit de viaţă, pe jumătate scufundat în apă.

— Spune-ţi numele! zise Diggin din nou, iar mulţimea strigă: *Numele, numele, numele.*

Deschise gura şi zise cu voce spartă:

— Heather. Heather Nill!

Vocea i se stinse, luată de vânt. Ovaţiile continuară:

— Numele, numele, numele!

Apoi:

— Sari, sari, sari!

Se simţea albă pe dinăuntru; plină cu zăpadă. În gură avea gust de vomă. Trase aer în piept. Închise ochii.

Sări.

SÂMBĂTĂ, 25 IUNIE

HEATHER

Heather nu regretase niciodată ceva la fel de mult ca decizia luată pe plajă de a participa la joc. În zilele care urmaseră, îi păruse o nebunie. Poate că inhalase prea mulţi aburi de alcool. Poate că imaginea lui Matt împreună cu Delaney o făcuse pe moment psihotică. Asta fusese, nu-i aşa? Nu aşa era construită apărarea, când oamenii o luau razna şi îşi hăcuiau foştii cu toporul?

Dar ea era prea mândră să dea înapoi. Iar data primei întreceri continua să se apropie. În ciuda faptului că despărţirea o făcuse să îşi dorească să stea ascunsă, în ciuda faptului că făcea tot ce putea să evite pe toată lumea care o cunoştea chiar şi numai puţin, veştile tot ajunseră la ea: turnurile de apă de lângă Copake fuseseră vandalizate, iar pe ele cineva desenase o dată. Sâmbătă. La apus.

Un mesaj şi o invitaţie pentru toţi jucătorii.

Se mişca lent, cât de lent putea, îşi petrecea nopţile ghemuită pe canapea, uitându-se la televizor cu sora ei, Lily; îşi închidea telefonul, când nu îl verifica obsesiv, să vadă dacă nu o sunase Matt. Nu voia să îl vadă pe Bishop, care i-ar fi ţinut predici şi i-ar fi spus că Matt era un idiot; iar Nat o tratase cu indiferenţă trei zile, înainte să recunoască, în sfârşit, că nu mai era supărată.

Timpul se rostogolea, se revărsa, de parcă viaţa fusese pusă pe repede înainte. În cele din urmă, sâmbăta veni şi nu mai avu cum să se fofileze. Nici măcar nu fu nevoită să se strecoare afară. În seara aceea, mama şi tatăl ei vitreg, Bo, ieşiră într-un bar din Ancram, ceea ce însemna că nu aveau să se întoarcă acasă până spre dimineaţă, poate chiar până duminică după-amiază, cu ochii înceţoşaţi, mirosind a fum, probabil, morţi de foame şi iritaţi.

Heather făcu macaroane cu brânză pentru Lily, care mâncă ursuză şi tăcută în faţa televizorului. Părul ei era pieptănat cu cărare exact pe mijloc, drept şi prins la spate. Aşa îl purtase în ultima vreme şi o făcea să pară o femeie în vârstă, captivă în corpul ei de unsprezece ani. Lily nu vorbea cu ea, iar Heather nu ştia de ce, dar nu avea suficientă energie să îşi facă griji pentru asta. Aşa era Lily: acum furtunoasă, imediat zâmbitoare. În ultima vreme, fusese mai mult furtunoasă, şi mai serioasă, foarte atentă la hainele pe care le purta şi la cum îşi aranja părul, mai tăcută, râzând puţin, până

când pufnise cu laptele în gură, mai deloc dispusă să o roage pe Heather să-i spună o poveste, înainte să meargă la culcare, dar Heather se gândi că, pur şi simplu, creştea. În Carp, nu prea aveai motive să zâmbeşti. Categoric, nu prea aveai de ce să zâmbeşti în Fresh Pines Mobile Park.

Totuşi, Heather simţi o mică durere în piept. Îi era dor de vechea Lily: mâini lipicioase, de la dr. Pepper, respiraţia mirosind a gumă de mestecat, părul mereu nepieptănat şi ochelarii veşnic pătaţi. Îi era dor de ochii lui Lily, mari, în întuneric, în timp ce se întorcea pe o parte şi şoptea: „Spune-mi o poveste, Heather". Dar asta însemna maturizarea, se gândi ea, era în firea lucrurilor.

La şapte şi jumătate seara, Bishop îi trimise un mesaj prin care îi spunea că era pe drum. Lily se retrăsese în Colţ, cum numise Heather dormitorul lor, o cameră îngustă şi aglomerată, cu două paturi înghesuite unul lângă altul; o servantă cu sertare, căreia îi lipsea un picior şi care se mişca zdravăn de câte ori o deschideai; o lampă ciobită şi o noptieră pătată cu ojă; haine aruncate peste tot, ca nişte nămeţi.

Lily era întinsă pe pat în întuneric, cu păturile trase până sub bărbie. Heather presupuse că dormea şi vru să închidă uşa, când Lily se întoarse spre ea, sprijinindu-se într-un cot. În lumina lunii, care pătrundea prin geamul murdar, ochii ei erau ca marmura şlefuită.

— Unde mergi?

Heather se strecură printre o grămadă de blugi şi hanorace, chiloţi şi şosete făcute ghem. Se aşeză pe pat, lângă Lily. Era bucuroasă că nu dormea. Era bucuroasă şi că, în cele din urmă, hotărâse să îi vorbească.

— Bishop şi Nat vin să mă ia, zise evitând întrebarea. Ieşim să hoinărim o vreme.

Lily se întinse la loc, cuibărindu-se în pături. O clipă nu zise nimic. Apoi:

— Te întorci?

Heather simţi o strângere în piept. Se aplecă şi vru s-o mângâie pe Lily pe cap. Dar aceasta se trase.

— De ce spui asta, căpriţă?

Lily nu răspunse. Câteva minute, Heather rămase acolo, cu inima galopându-i, simţindu-se neajutorată şi singură. Apoi, auzi respiraţia lui Lily şi îşi dădu seama că adormise. Se aplecă şi îşi sărută sora pe cap. Pielea lui Lily era fierbinte şi udă, iar Heather simţi pornirea de a se urca în pat lângă ea, de a o trezi şi de a-şi cere scuze pentru tot: pentru furnicile din bucătărie şi pentru petele de apă de pe tavan; pentru mirosul de ţigară şi pentru strigătele de afară; pentru mama lor, Krista, şi pentru tatăl lor vitreg, Bo; pentru viaţa mizerabilă în care se treziseră, îngustă ca o cutie de conservă.

Dar auzi un claxon slab de afară, așa că se ridică și închise ușa după ea. Heather știa întotdeauna când venea Bishop, după sunetul mașinii. Tatăl lui avusese cândva un garaj, iar Bishop avea un fix cu mașinile. Se pricepea să construiască diverse; cu câțiva ani în urmă, îi făcuse lui Heather un trandafir cu petale din cupru, cu codiță din oțel și câteva șuruburi pe post de țepi. Întotdeauna se juca cu resturi ruginite de vechituri pe care le lua Dumnezeu-știe-de-unde. Cea mai nouă era o mașină Sabre, cu un motor ce suna ca un bătrân care încearcă să scuipe o cataramă.

Heather urcă pe locul din față. Natalie stătea pe scaunul din spate. Ciudat, Natalie mereu insista să stea exact la mijloc, chiar dacă nu mai era nimeni în mașină. Îi spusese lui Heather că nu îi plăcea să aleagă vreo parte – dreapta sau stânga –, pentru că avea impresia că paria pe viața ei. Heather îi explicase de un milion de ori că era mult mai periculos să stea în mijloc, dar Nat nu o asculta.

— Nu pot să cred că m-ai băgat în asta, zise Bishop, când Heather urcă în mașină.

Ploua, genul de ploaie care nu prea se vede, părând mai degrabă expirată de o gură uriașă. Nu avea rost să folosești umbrelă sau pelerină, venea din toate direcțiile deodată, intra pe sub gulere și pe sub mâneci și îți ajungea pe spate.

— Te rog!

Își strânse mai bine hanoracul pe ea.

— Termină cu ifosele! Mereu te-ai uitat la joc.

— Da, dar asta a fost înainte ca doi dintre cei mai buni prieteni ai mei să o ia razna și să participe.

— Am înțeles, Bishop, zise Nat. Pune niște muzică, da?

— Nu pot, doamna mea.

Bishop se întinse spre suportul de pahar și îi dădu lui Heather un suc de la 7-Eleven. Albastru. Preferatul ei. Ea luă o înghițitură și simți cum se răcorește.

— Radioul e mort. Lucrez ceva la cabluri…

Nat îl întrerupse, mormăind, pe un ton exagerat.

— Nu din nou.

— Ce pot să zic? Iubesc să meșteresc.

Bătu cu palma pe volan, în timp ce acceleră pe autostradă. Mașina scoase un sunet ascuțit, în semn de protest, urmat de câteva hurducăieli și de un huruit îngrozitor, de parcă motorul se desfăcea în bucăți.

— Sunt destul de sigură că dragostea nu e reciprocă, zise Nat, iar Heather râse și se relaxă un pic.

Bishop scoase maşina de pe drum şi intră pe banda îngustă şi noroioasă de la marginea parcului, presărată cu indicatoare cu ACCESUL INTERZIS, vizibile în lumina difuză a farurilor. Câteva duzini de maşini erau deja parcate pe iarbă, cele mai multe înghesuite cât mai aproape de pădure, unele înghiţite cu totul de tufişuri.

Heather zări imediat maşina lui Matt, vechiul Jeep pe care îl moştenise de la un unchi, cu bara din spate plină de abţibilduri pe jumătate rupte, pentru că încercase disperat să le dea jos, de parcă mersese cu spatele şi nimerise într-o uriaşă pânză de păianjen.

Îşi aminti de prima dată când merseseră împreună cu maşina, să sărbătorească faptul că, în sfârşit, el luase carnetul, după trei încercări eşuate. El oprise şi pornise atât de brusc, încât Heather avusese impresia că o să vomite gogoşile pe care el i le cumpărase, dar Matt fusese atât de fericit, că se simţise şi ea la fel.

Toată săptămâna sperase cu disperare şi se rugase atât să îl vadă, cât şi să nu mai dea ochii cu el vreodată. Dacă Delaney era acolo, chiar avea să vomite. N-ar fi trebuit să bea acel Slurpee.

— Eşti bine? o întrebă Bishop, cu voce joasă, când coborâră din maşină.

Întotdeauna o citea: îi plăcea asta şi totodată ura asta la el, în acelaşi timp.

— Sunt bine, zise ea prea abrupt.

— De ce o faci, Heather? o întrebă şi o prinse de cot. De ce o faci, de fapt?

Heather observă că era îmbrăcat cu aceleaşi haine pe care le purtase ultima dată când îl văzuse pe plajă – tricoul Lucky Charms albastru-pal, blugii atât de lungi, că îi acopereau călcâiul tenişilor – şi se simţi uşor enervată de asta. Părul blond-murdar îi ieşea în toate direcţiile de sub şapca veche cu sigla echipei 49ers. Mirosea bine, totuşi, un miros tipic Bishop: ca interiorul unui sertar plin cu monede vechi şi cu *tic-tac.*

O clipă se gândi să-i spună adevărul: că atunci când Matt o părăsise, înţelesese pentru prima dată că era un nimeni. Dar el strică momentul:

— Te rog, zi-mi că nu are legătură cu Matthew Hepley.

Gata. Ochii peste cap.

— Haide, Bishop.

Îi venea să-i tragă una. Chiar şi la auzul numelui simţi un nod în gât.

— Atunci, dă-mi un motiv. Ai zis chiar tu, de un milion de ori, că Panica e o prostie.

— Nat s-a înscris, nu? Ei de ce nu îi ţii predici?

— Nat e o proastă.

Îşi dădu jos şapca şi se scărpină în cap; părul lui reacţionă, de parcă ar fi fost electrificat, şi se ridică instant. Bishop pretindea că are o superputere, că părul lui era electromagnetic. Singura superputere a lui Heather părea să

fie abilitatea uimitoare de a se pricopsi cu un coş roşu când îi era lumea mai dragă.

— E una dintre cele mai bune prietene ale tale, zise Heather.

— Şi? Tot e o proastă. Am o politică a uşilor deschise pentru prieteni proşti.

Heather nu se abţinu şi râse. Bishop zâmbi şi el, atât de larg, că i se văzură cei doi dinţi încălecaţi din faţă. Îşi puse şapca la loc, aranjându-şi dezastrul acela de păr. Era unul dintre cei câţiva băieţi pe care îi cunoştea şi erau mai înalţi decât ea; până şi Matt avea exact înălţimea ei, un metru şi optzeci de centimetri. Uneori era recunoscătoare; alteori nu putea să sufere asta la Bishop, avea impresia că voia să îi demonstreze ceva, fiind mai înalt. Până la doisprezece ani, avuseseră exact aceeaşi înălţime. În dormitorul lui era o scară făcută cu creionul, pe perete, care dovedea asta.

— Pariez pe tine, Nill, zise el încet. Vreau să ştii asta. Nu vreau să participi. Cred că e o mare prostie. Dar pariez pe tine.

Puse un braţ peste umărul ei şi o strânse uşor, iar ceva din tonul lui îi aminti că odată, cu mulţi ani în urmă, fusese îndrăgostită de el până peste cap. În anul întâi, se sărutaseră stângaci în spatele Hudson Movieplex şi, cu toate că ea avusese popcorn printre dinţi şi timp de două zile se ţinuseră de mână, brusc, se treziseră incapabili să mai comunice, deşi erau prieteni din şcoala primară. Atunci, el pusese capăt poveştii, iar ea spusese că înţelege, deşi nu fusese aşa.

Nu ştia ce o făcuse să se gândească la asta. Nu se imagina îndrăgostită de Bishop acum. Îi era ca un frate, un frate enervant, care mereu simţea nevoia să îi atragă atenţia când avea câte un coş. Şi mereu avea. Dar numai câte unul.

Deja auzea muzică printre copaci şi vocea lui Diggin amplificată de megafon. Turnurile de apă mâzgălite cu graffiti, pe care scria COLUMBIA COUNTY, erau slab luminate de dedesubt. Cocoţate pe schelele subţiri, păreau nişte insecte uriaşe. Nu, păreau o singură insectă, cu două articulaţii rotunde, din oţel. Căci vedea chiar şi de la depărtare că între ele fusese întinsă o scândură din lemn, la cincisprezece metri în aer.

De data asta, provocarea era clară.

Când Heather, Nat şi Bishop ajunseră în mijlocul mulţimii, chiar sub turnuri, faţa ei era lucioasă. Ca de obicei, atmosfera era festivă, mulţimea era entuziastă, agitată, deşi toţi vorbeau în şoaptă. Cineva reuşise să bage un camion printre copaci. Un reflector conectat la motorul lui lumina turnurile şi scândura care făcea legătura între ele, evidenţiind ploaia măruntă. Ţigările clipeau intermitent, iar din camion se auzea muzică, un vechi cântec

rock, al cărui ritm se distingea vag pe fundalul discuţiilor. Ar fi trebuit să fie mai tăcuţi în seara aceea; nu erau departe de drum.

— Promite-mi că nu mă laşi baltă, da? zise Nat.

Heather era bucuroasă că o spusese; deşi erau colegii ei, oameni pe care îi ştia dintotdeauna, brusc, Heather era îngrozită de ideea de a se pierde în mulţime.

— Nici vorbă!

Evită să ridice privirea, dar, fără să vrea, se trezi că scanează mulţimea, în căutarea lui Matt. În apropiere, văzu un grup din anul doi chicotind şi pe Shayna Lambert, înfăşurată într-o pătură şi cu un termos cu ceva cald, de parcă ar fi fost la un meci de fotbal. Heather fu surprinsă să o vadă pe Vivian Trager singură, la ceva distanţă de restul lumii. Părul îi era împletit în cozi rasta, iar piercing-urile îi sclipeau în lumina lunii. Niciodată nu o întâlnise pe Viv la vreun eveniment public, n-o văzuse să facă prea multe, în afară de a lipsi de la ore şi de a servi la mese la Dot's. Nu ştia de ce, dar faptul că până şi Viv era acolo îi sporea neliniştea.

— Bishop!

Avery Wallace îşi croi drum printre oameni şi se aruncă în braţele lui Bishop, de parcă tocmai o salvase de la vreo catastrofă. Heather întoarse privirea când Bishop se aplecă să o pupe. Avery avea doar un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri, iar când stătea lângă ea o făcea să se simtă ca Jolly Green Giant[1] într-o cutie de porumb.

— Mi-a fost dor de tine, zise Avery când Bishop se retrase.

Ea încă nici nu o văzuse pe Heather. Cândva, o auzise pe Heather numind-o „faţă-de-crevete" şi, evident, nu o iertase. Oricum, Avery chiar arăta ca un crevete, aşa delicată şi roz, astfel că Heather nu se simţea foarte rău din cauza asta. Drept răspuns, Bishop mormăi ceva. Heather simţi că i se face greaţă şi fu cuprinsă de o mare tristeţe. Nimeni nu ar trebui să aibă voie să fie fericit, când tu te simţi atât de mizerabil, cu atât mai puţin cei mai buni prieteni ai tăi. Ar trebui să fie lege.

Avery chicoti şi strânse mâna lui Bishop.

— Stai să-mi aduc berea, da? Mă întorc. Rămâi pe loc.

Apoi se întoarse şi dispăru. Îndată, Bishop ridică din sprâncene spre Heather.

— Taci!

— N-am zis nimic, ridică ea ambele mâini.

Bishop ridică un deget ameninţător.

— Ştiu ce crezi, zise el, apoi se răsuci spre Nat. Şi tu.

[1] Mascota unei mărci de legume congelate şi conservate (n. tr.).

Nat făcu cea mai inocentă faţă a ei.

— Nu e cinstit, Marks. Mă gândeam doar ce accesoriu drăguţ e. Atât de mică şi de convenabilă.

— Căptuşeala perfectă pentru buzunar, fu de acord Heather.

— Bine, bine.

Bishop se descurca destul de bine prefăcându-se furios.

— Ajunge.

— E un compliment, protestă Nat.

— Am zis că ajunge.

Dar după o clipă, Bishop se aplecă şi şopti:

— Nu pot să o ţin în buzunar. Muşcă.

Buzele lui se atinseră de urechea lui Heather, accidental, era sigură, iar ea râse. Ghemul de nervi din stomacul ei se relaxă un pic. Dar apoi cineva opri muzica, iar mulţimea tăcu şi îşi dădu seama că era pe cale să înceapă. Simţi deodată o amorţeală rece prin tot corpul. De parcă toată ploaia s-ar fi solidificat şi ar fi îngheţat pe pielea ei.

— Bine aţi venit la a doua provocare! răsună vocea lui Diggin.

— Suge-o, Rodgers! strigă un tip şi se auziră ţipete şi râsete.

Altcineva zise:

— Şşştttt.

Diggin se prefăcu să nu fi auzit.

— Acesta este un test de curaj şi echilibru…

— Şi luciditate!

— Frate, o să cad.

Mai multe hohote de râs. Heather nu putea nici să zâmbească. Natalie se foia lângă ea, se întorcea dinspre dreapta spre stânga, atingându-şi oasele bazinului. Heather nu reuşi nici să o întrebe ce face. Diggin continuă:

— Un test de viteză, de asemenea, pentru că toţi concurenţii vor fi cronometraţi…

— Iisuse Hristoase, zi mai repede!

În cele din urmă, Diggin se enervă. Îşi luă megafonul de la gură.

— Taci naibii, Lee!

Asta provocă alte hohote de râs. Pentru Heather totul părea ciudat, de parcă se uita la un film, iar sunetul era desincronizat cu câteva secunde. Nu se putu abţine să privească în sus, spre unica scândură aflată la cincisprezece metri deasupra pământului. Săritura era o tradiţie, mai mult pentru amuzament, o plonjare în apă. Aceasta avea să fie o săritură pe pământul dur. Nicio şansă de supravieţuire.

Se auzi ceva ca un bâiguit, când motorul camionului se opri. Totul rămase în beznă, iar câţiva strigară în semn de protest. Câteva clipe mai târziu, când

motorul porni din nou, Heather îl văzu pe Matt: stătea în lumina reflectoarelor, râzând, cu o mână în buzunarul de la blugii lui Delaney. I se întoarse stomacul pe dos. Ciudat! Felul în care mâna lui stătea pe fundul ei îi făcu greaţă mai mult decât faptul că îi vedea împreună. Pe ea nu o atinsese niciodată astfel, ba chiar se plânsese că acele cupluri care stăteau aşa, cu mâna-pe-fund, ar trebui împuşcate.

Poate că nu o considerase suficient de drăguţă. Poate că îi fusese jenă cu ea. Poate că atunci doar minţise, ca să o protejeze. Poate că niciodată nu îl cunoscuse cu adevărat.

Gândul acela o umplu de groază. Dacă nu îl cunoştea pe Matt Hepley, băiatul care cândva aplaudase după ce ea râgâise alfabetul, care chiar observase odată că îşi pătase pantalonii scurţi albi, în timpul ciclului, şi nu făcuse mare caz din asta şi pretinsese că nu era dezgustat, atunci putea spune că nu cunoştea pe nimeni de acolo şi habar n-avea de ce erau în stare oamenii aceia.

Brusc, deveni conştientă de linişte, de pauza de râsete şi de discuţii, de parcă toţi îşi ţineau respiraţia deodată. Şi îşi dădu seama că biata Kim Hollister se îndrepta spre scândură, deasupra capetelor lor, cu faţa complet albă şi îngrozită, şi că întrecerea începuse.

Lui Kim îi trebuiră patruzeci şi şapte de secunde să traverseze, cu paşi târşâiţi, cu piciorul drept mereu în faţa celui stâng. Când ajunse în siguranţă la cel de-al doilea turn, îl îmbrăţişă repede cu ambele braţe, iar mulţimea respiră la unison, de parcă era o singură persoană.

Apoi urmă Felix Harte: el trecu şi mai repede, cu paşi scurţi, sacadaţi, de parcă mergea pe frânghie. Apoi, Merl Tracey. Încă înainte să termine de traversat, Diggin ridică megafonul şi strigă următorul nume.

— Heather Nill! Heather Nill, la bârnă!

— Baftă, Heather! zise Natalie. Nu te uita în jos.

— Mulţumesc, zise ea automat, deşi i se părea un sfat ridicol.

Când eşti la cincisprezece metri în aer, unde altundeva să te uiţi, dacă nu în jos? Se simţea de parcă în jur era linişte, deşi ştia că nu era aşa, Diggin nu era în stare să îşi ţină gura departe de prostia aceea de megafon. Era din cauză că îi era frică; îi era frică şi încă se gândea prosteşte, jalnic, la Matt şi se întreba dacă o privea cu mâna vârâtă în continuare la spatele pantalonilor lui Delaney.

Când urcă scara din turnul de est, degetele îi amorţiră pe metalul rece, alunecos, şi îi trecu prin minte că el se va uita la fundul ei, dar îl va simţi pe al lui Delaney, iar aceea chiar era o nebunie. Apoi, se gândi că toţi puteau să îi vadă fundul şi avu un scurt moment de panică şi se întrebă dacă linia chiloţilor i se vedea prin blugi, pentru că nu suporta deloc tanga şi nu le

înţelegea pe fetele care puteau să îi poarte. În momentul acela era deja pe la jumătatea scării şi îşi zise că, dacă se stresa atât de tare din cauza chiloţilor, nu avea cum să îi fie cu adevărat teamă de înălţime. Pentru prima dată, se simţea mai încrezătoare.

Dar ploaia era o problemă. Făcea ca treptele să fie alunecoase. Îi înceţoşa vederea şi făcea ca tenişii să îi alunece. Când, în sfârşit, ajunse la micul pervaz metalic care înconjura rezervorul de apă şi se săltă în picioare, teama o copleşi din nou. Nu era nimic de care să se ţină, era doar metal alunecos şi ud din spatele ei şi aer peste tot. Doar câţiva centimetri făceau diferenţa între viaţă şi moarte.

Un frison îi urcă din picioare, în sus, spre palme şi o clipă se temu nu să cadă, în loc să sară, să facă un salt în gol. Se întoarse încet, cu spatele lipit de rezervor, rugându-se ca de jos să nu se vadă cât de speriată era. Dacă ţipa, dacă ezita, totul era în dezavantajul ei.

— Start! răsună vocea lui Diggin, de dedesubt.

Heather ştia că trebuia să se mişte, dacă voia să rămână în joc. Se forţă să se desprindă de rezervor şi înaintă un pic pe bârnă, care abia dacă fusese prinsă de margine, cu câteva şuruburi răsucite. Îşi imagină brusc bârna rupându-se sub greutatea ei, o rostogolire în hău. Numai că bârna rezista.

Inconştient, ridică braţele, pentru echilibru, fără să se mai gândească la Matt sau la Delaney sau la Bishop, care se uitau la ea, sau la altceva în afară de aerul rarefiat, la furnicăturile oribile din tălpile şi din picioarele ei, un impuls de a sări. Putea să se mişte mai repede, dacă păşea normal, un picior în faţa celuilalt, dar nu reuşea să îşi ia ochii de la scândură; dacă ridica un picior, un călcâi, un deget, avea să cadă, să se lase într-o parte şi să moară. Era conştientă de tăcerea profundă, o linişte atât de grea, că auzea răpăitul ploii, îşi auzea respiraţia greoaie şi rapidă.

Dedesubt era o lumină orbitoare, genul de lumină pe care o vezi chiar înainte să mori. Toţi oamenii deveniseră o umbră uriaşă şi o clipă se temu că murise, că era singură pe o suprafaţă mică şi goală, cu un nesfârşit hău de fiecare parte a ei.

Centimetru cu centimetru, înainta cât de repede putea, fără să ridice complet picioarele. Apoi, deodată, gata, ajunse la celălalt turn şi se trezi îmbrăţişând rezervorul, cum făcuse Kim, lipindu-se de el şi udându-şi hanoracul. Se auziră ovaţii, exact când fu anunţat un alt nume: Ray Hanrahan.

Capul îi vâjâia, iar în gură avea un gust metalic. Gata. Se terminase. Brusc, îşi simţi braţele inutile, muşchii slăbiţi de uşurare, în timp ce cobora scara neîndemânatic, apoi sări ultimii metri şi făcu câţiva paşi împleticiţi, înainte

să se îndrepte. Oamenii veniră spre ea, o strânseră de umeri, o bătură pe spate. Habar n-avea dacă zâmbea sau nu.

— Eşti uimitoare! goni Nat spre ea, prin mulţime.

Heather clătină atunci din cap, ştiind că lumea o privea.

— A mers repede, zise ea.

Îndată ce reuşi să vorbească, se simţi mai bine. Se terminase. Stătea în mijlocul mulţimii; aerul mirosea a lână udă şi a fum de ţigară. Solid. Real.

— Patruzeci şi două de secunde, zise Nat mândră.

Heather nici măcar nu auzise când fusese anunţat timpul.

— Unde e Bishop?

Acum începea să se simtă bine. O cuprindea e senzaţie de efervescenţă. Patruzeci şi două de secunde. Nu era rău.

— Era chiar lângă mine…

Nat se întoarse să scaneze mulţimea, dar farurile camionului îi transforma pe toţi în siluete, în contururi desenate. Un alt val de ovaţii se auzi. Heather se uită în sus şi văzu că Ray traversase deja. Vocea lui Diggin răsună cu ecou:

— Douăzeci şi două de secunde! Recordul de până acum!

Heather înghiţi cu greu. Îl ura pe Ray Hanrahan. În clasa a şaptea, când ea încă tot nu avea ţâţe, el pusese o bustieră pe uşa dulapului ei şi răspândise zvonul că lua pastile să devină băiat. „Încă nu ţi-a crescut barbă?" îi zicea el, trecând pe lângă ea, pe hol. O lăsase în pace doar când Bishop ameninţase că va spune poliţiştilor că Luke Hanrahan vindea iarbă la Pepe's, unde lucra, strecurând punguţe cu marijuana în sandviş, dacă i se cerea cu „mult oregano".

Era rândul lui Zev Keller. Heather uită să îl mai caute pe Bishop. Privea încremenită cum Zev se mişca pe scândură. De jos, unde era în siguranţă, părea aproape frumos: ploaia măruntă, braţele întinse ale lui Zev, o siluetă întunecată, cu norii în fundal. Ray nu coborâse de pe scară. Probabil că se uita şi el, deşi se dusese în spatele rezervorului, aşa că nu se vedea.

Se întâmplă într-o fracţiune de secundă; Zev se lăsă într-o parte, alunecă şi căzu. Heather se auzi ţipând. Simţi cum inima îi urcă în gât şi în clipa aceea, când braţele lui se zbătură cu putere, iar gura i se contorsionă într-un ţipăt, se gândi: *Nimic şi niciunul dintre noi nu vom mai fi la fel.* Apoi, la fel de repede, el se prinse de bârnă. Puse piciorul stâng înapoi pe scândură şi nu se mai legănă. Se îndreptă.

Cineva îi strigă numele. Apoi, începură aplauzele, care deveniră furtunoase, în timp ce el termină de parcurs încet distanţa rămasă. Nimeni nu auzi timpul anunţat de Diggin. Nimeni nu îi acordă atenţie lui Ray când coborî scara. Dar îndată ce Zev ajunse jos, fugi spre Ray. Zev era mai scund

decât el şi mai slab, dar îl puse la pământ cu o mişcare neaşteptată. Într-o clipă, Ray era pe jos, cu faţa în noroi.

— Cretinule! Ai aruncat cu ceva în mine.

Zev ridică pumnul; Ray se răsuci şi îl dădu jos de pe el.

— Despre ce vorbeşti?

Ray se ridică în picioare, astfel că faţa îi fu luminată de faruri. Probabil că îşi tăiase buza într-o piatră. Sângera. Arăta răutăcios şi urât. Zev se ridică şi el. Privirea îi era sălbatică, întunecată şi plină de ură. Mulţimea nemişcată îngheţase, iar Heather îşi dădu seama încă o dată că auzea ploaia, sute de mii de picături care cădeau deodată. Totul rămăsese atârnat în aer, gata să se prăbuşească.

— Nu minţi! M-ai lovit în piept. Ai vrut să cad.

— Eşti nebun!

Ray vru să se întoarcă să plece. Zev sări la el. Apoi, amândoi ajunseră din nou pe jos şi, deodată, mulţimea se buluci în faţă, toţi strigau, unii se împingeau să vadă mai bine, alţii săreau să îi despartă. Heather era îmbrâncită din toate părţile. Simţi o mână pe spate ei şi abia reuşi să nu cadă. Instinctiv, se întinse după mâna lui Nat.

— Heather!

Nat era albă la faţă, speriată. Mâinile lor se despărţiră, iar Nat se pierdu în mulţime.

— Nat!

Heather se împinse prin mulţime, dând din coate, recunoscătoare acum că era atât de mare. Nat se chinuia să se ridice, iar când ajunse la ea lăsă să îi scape un strigăt de durere.

— Glezna mea! se văicări Nat panicată, ţinându-se de picior. Cineva m-a călcat pe gleznă.

Heather se întinse spre ea, apoi simţi o mână pe spate: de data asta, îmbrâncind-o hotărât. Încercă să se răsucească, să vadă cine o împinsese, dar se trezi pe jos, cu faţa în noroi, înainte să îl zărească. Picioarele îi alunecau în noroi, iar faţa îi era udă. O clipă se întrebă dacă toate astea – mulţimea clocotind dezlănţuită – făceau cumva parte din întrecere. Simţi o breşă în mulţime, o mică ieşire.

— Haide!

Reuşi să se ridice şi o prinse pe Nat pe sub braţ.

— Doare, zise Nat clipind să alunge lacrimile.

Dar Heather o ridică în picioare. Apoi, o voce răsună brusc printre copaci, puternică şi distorsionată.

— Rămâneţi pe loc, toţi…

Poliţişti.

Totul deveni haotic. Raze de lumină treceau peste mulţime şi făceau ca feţele să îngheţe, palide; oamenii alergau, împingându-se să scape, dispăreau în pădure. Heather număra patru poliţişti, unul dintre ei pusese la pământ pe cineva, nu vedea pe cine. Gura îi era uscată, simţea un gust de cretă, iar gândurile îi rătăceau haotic. Hanoracul îi era pătat de noroi, iar frigul îi pătrundea în piele.

Bishop nu era de găsit. Bishop avea maşină.

Maşina. Trebuiau să iasă de acolo sau să se ascundă.

Ţinea o mână pe braţul lui Nat şi încerca să o tragă după ea, dar Nat se împleticea. Avea lacrimi în ochi.

— Nu pot, zise ea.

— Trebuie.

Heather era disperată. Unde naiba era Bishop? Se aplecă s-o cuprindă cu un braţ de talie.

— Sprijină-te pe mine!

— Nu pot, repetă Nat. Doare prea rău.

Apoi, Dodge Mason apăru de nicăieri. Brusc, era lângă ele şi, fără să se oprească sau să ceară permisiunea, puse şi el un braţ în jurul taliei lui Nat, astfel încât să o poată căra. Surprinsă, Nat scoase un ţipăt scurt, dar nu se opuse. Lui Heather îi venea să îl pupe.

— Hai! zise el.

Intrară în pădure, împleticindu-se, mergând cât de repede puteau, îndepărtându-se de vocile care răsunau în megafoane, de ţipete şi de lumini. Era întuneric. Dodge ţinea în mână telefonul ce arunca o lumină slabă pe frunzele ude de jos, pe ferigile ude şi pe copacii acoperiţi de muşchi.

— Unde mergem? şopti Heather.

Inima îi bătea cu putere. Nat abia reuşea să se lase pe piciorul stâng, aşa că se sprijinea pe ea.

— Trebuie să aşteptăm până pleacă poliţiştii, răspunse Dodge, respirând greu.

La câteva sute de metri dincolo de turnurile de apă, printre copaci, era o casă a pompelor. Când se opriră, Heather auzi maşinăriile dinăuntru, iar Dodge împinse uşa cu umărul. Nu era încuiată. În interior mirosea a mucegai şi a metal. Singura încăpere de acolo era dominată de două rezervoare mari şi de diverse piese ruginite de la echipamentele electrice; aerul era plin de un zumzet constant, mecanic, de parcă se auzeau o mie de greieri. Nu se mai distingeau strigătele din pădure.

— Iisuse!

Nat răsuflă şi se lăsă jos, cu piciorul stâng întins în faţă, gemând.

— Doare.

— Probabil că e o entorsă, zise Dodge.

Se aşeză şi el, dar nu foarte aproape.

— Jur că am simţit cum cineva m-a călcat.

Nat se lăsă în faţă şi îşi pipăi glezna. Inspiră brusc.

— Las-o, Nat! zise Heather. O să punem nişte gheaţă îndată ce vom putea.

Îi era frig şi, brusc, se simţea extenuată. Energia pe care o simţise când terminase întrecerea dispăruse. Era udă şi flămândă şi ultimul lucru pe care voia să îl facă era să stea într-o stupidă casă a pompelor, jumătate de noapte. Scoase telefonul şi îi trimise un mesaj lui Bishop: „Unde eşti?”

— De unde ştii de locul ăsta? îl întrebă Nat pe Dodge.

— L-am găsit zilele trecute. Cercetam zona. Vă deranjează dacă fumez?

— Cam da, zise Heather.

El ridică din umeri şi puse ţigările la loc în geacă. Îşi lăsă telefonul pe jos, astfel că silueta lui era luminată albastru.

— Mulţumesc că m-ai ajutat, zise Nat. A fost… adică… nu erai obligat.

— Nicio problemă.

Heather nu îi vedea faţa, dar simţea în vocea lui ceva ciudat, de parcă s-ar fi înecat.

— Adică… noi nu am vorbit niciodată…

Poate că Nat îşi dădu seama că suna nepoliticos, căci se opri. O clipă se făcu linişte. Heather îi mai trimise un mesaj lui Bishop: „WTF?” Apoi Dodge zise brusc:

— Am mai vorbit. O dată. La focul de tabără de anul trecut. Mi-ai zis Dave.

— Da? chicoti Nat agitată. Ce prostie! Probabil că eram beată. Îţi aminteşti, Heather? Am băut shoturile alea greţoase.

Heather era tot în picioare. Se rezemă de uşă, ascultând ploaia acum ceva mai hotărâtă. Se strădui să audă strigătele de dincolo de ploaie. Nu-i venea să creadă că Bishop nu-i răspunsese încă. Bishop mereu îi răspundea imediat.

— Oricum, sunt o proastă, reluă Nat. Oricine îţi poate spune asta. Dar n-aş putea să uit aşa uşor un nume ca Dodge, nu? Aş vrea să am şi eu un nume super.

— Îmi place numele tău, zise Dodge încet.

Heather simţi o durere ascuţită. Observase în vocea lui Dodge o dorinţă familiară şi îşi dădu seama pe loc, fără urmă de îndoială, că o plăcea pe Natalie. O clipă simţi invidie, un sentiment care o învălui. Desigur. Sigur că lui Dodge îi plăcea Nat. Era drăguţă, şi micuţă, şi veselă, ca un animăluţ pe care îl poţi găsi în poşeta cuiva. Ca Avery. Asocierea veni pe neaşteptate şi o alungă imediat. Nu-i păsa de *Avery* şi nu-i păsa nici dacă Dodge o plăcea pe Nat. Nu era treaba ei.

Totuşi, ideea continuă să o sâcâie, la fel ca ritmul constant al ploii: pe ea, nimeni nu o va iubi vreodată.

— Cât crezi că va trebui să aşteptăm? întrebă Nat.

— Nu foarte mult, zise Dodge.

Rămaseră tăcuți câteva minute. Heather ştia că ar fi trebuit să spună ceva, dar era prea obosită.

— Aş vrea să nu fie atât de întuneric, zise Nat după câteva minute, foindu-se.

Heather îşi dădea seama, după voce, că devenea nerăbdătoare. Dodge se ridică.

— Aşteptaţi aici, zise el şi se strecură afară.

O vreme, se auzi doar un zgomot slab, ceva ce se mişca prin ţevi, şi sunetul ploii pe acoperiş.

— O să merg în LA, zise Nat brusc. Dacă voi câştiga.

Heather se întoarse spre ea. Nat părea sfidătoare, de parcă se aştepta ca Heather să râdă de ea.

— De ce?

— Surferii, zise Nat, apoi dădu ochii peste cap. Hollywood, prostuţo. Tu pentru ce crezi?

Heather se duse lângă ea şi se lăsă în jos. Nat spusese mereu că voia să fie actriţă, dar ea niciodată nu crezuse că vorbea serios, nu suficient de serios să o facă şi, categoric, nu suficient de serios încât să participe la Panică pentru asta.

Dar Heather doar o împinse cu umărul.

— Promite-mi că atunci când vei fi celebră şi bogată nu o vei uita pe prostuţă.

— Promit.

Aerul mirosea slab a cărbune.

— Dar tu? Ce vei face dacă vei câştiga?

Heather clătină din cap. Ar fi vrut să spună: *Să alerg până nu mai pot. Să pun multe, multe, multe mile între mine şi Carp. Să o las în urmă pe vechea Heather, să o fac să dispară.* În schimb, ridică din umeri.

— O să merg undeva, cred. Cu şaizeci şi şapte de mii poţi cumpăra o grămadă de benzină.

Nat scutură din cap.

— Haide, Heather, zise ea încet. De ce te-ai înscris, de fapt?

Îndată, Heather se gândi la Matt şi la cât de aproape fusese să îi spună că îl iubea şi îi veni să plângă.

— Ştiai? zise, în cele din urmă. Despre Matt şi Delaney.

— Am auzit zvonuri, zise Nat precaută. Dar nu le-am crezut.

— Am auzit că ea… cu el…

Heather nu reuşi să dea glas cuvintelor. Ştia că era un pic mironosiţă, mai ales în comparaţie cu Nat. Îi era jenă de asta şi era mândră, în acelaşi timp. Pur şi simplu, nu înţelegea ce era atât de grozav să îţi faci de cap.

— În fututul ăla de parc dendrologic.

— E o târfă, zise Nat sec. Pariez că o să-i dea herpes. Sau mai rău.

— Mai rău decât herpesul? zise Heather nesigură.

— Sifilis. Te transformă într-un imbecil. Îţi face găuri în creier, ţi-l face şvaiţer.

Uneori, Heather uita că Nat putea să o facă să râdă.

— Sper că nu, zise ea.

Reuşi să zâmbească.

— În primul rând că nu e atât de deştept. Nu are prea mult creier de risipit.

— Vrei să spui că aşa speri.

Nat mimă un toast.

— Pentru sifilisul lui Delaney.

— Eşti nebună, zise Heather, dar acum râdea de-a binelea.

Nat o ignoră.

— Fie ca tot creierul lui Matt Hepley să se transforme într-o delicioasă brânză!

— Amin! zise Heather şi ridică braţul.

— Amin!

Mimară ciocnitul paharelor. Heather se ridică şi se duse spre uşă. Dodge tot nu se întorsese; se întrebă ce făcea.

— Crezi că…

Heather trase aer în piept.

— Crezi că o să mă iubească cineva vreodată?

— Eu te iubesc, zise Nat. Bishop te iubeşte. Mama ta te iubeşte.

Heather se strâmbă, iar Nat zise:

— Te iubeşte, Heather, în felul ei. Şi Lily te iubeşte.

— Pe voi nu vă socotesc, zise ea.

Apoi, când îşi dădu seama cum sunase, chicoti.

— Fără supărare.

— Bine, bine.

După o pauză, Heather spuse:

— Şi eu te iubesc, să ştii. Aş fi terminată fără tine. Vorbesc serios. Aş fi dărâmată şi, habar n-am, probabil aş fi luat-o razna.

— Ştiu.

Heather se simţea de parcă toţi anii trăiţi împreună, întreaga lor prietenie erupea acolo, în beznă: zilele în care exersaseră sărutatul pe pernele de pe canapeaua mamei lui Nat; prima dată când fumaseră o ţigară, iar ea vomase; toate mesajele secrete din timpul orelor, degetele mişcate pe sub bancă şi în spatele manualelor. Toate erau ale ei, ale ei şi ale lui Nat şi toţi acei ani erau adunaţi în ele ca una dintre acele păpuşi ruseşti, care ascund în interior o duzină de alte păpuşi mici.

Brusc Heather se întoarse spre Nat, cu sufletul la gură.

— Hai să împărţim banii.

— Ce? clipi Nat.

— Dacă una dintre noi câştigă, să-i împărţim.

Îndată ce o spuse, îşi dădu seama că era o idee bună.

— Jumi-juma. Cu treizeci de mii tot poţi cumpăra o grămadă de benzină, ştii?

O clipă Nat doar se holbă la ea. Apoi zise şi râse:

— Bine. Jumi-juma.

— Ar trebui să batem palma?

— Am încredere în tine.

În sfârşit, Dodge se întoarse.

— E liber, zise el.

Heather şi Dodge o susţinură pe Nat între ei şi împreună se îndreptară spre zona de sub turnurile de apă şi spre luminişul mai devreme plin de lume. Acum singura dovadă a acestui lucru era gunoiul rămas în urmă: mucuri de ţigară şi jointuri călcate în picioare, cutii de bere, prosoape, câteva umbrele. Camionul era încă parcat în noroi, dar motorul lui era oprit. Heather se gândi că poliţiştii îl vor tracta mai târziu. Liniştea era ciudată şi tot locul acela părea înfiorător. O făcu să îşi închipuie că mulţimea dispăruse în neant.

— Staţi un pic! strigă Dodge dintr-odată şi o lăsă să se sprijine de Heather.

Se duse puţin mai încolo şi ridică ceva de pe jos, un răcitor portabil. Când înclină telefonul mobil, Heather văzu la lumina lui că încă avea bere şi gheaţă.

— Bingo! zise Dodge.

Zâmbi pentru prima dată în seara aceea. Luară răcitorul cu ei, iar Dodge improviză la Route 22 un pachet cu gheaţă pentru glezna lui Nat. Rămăseseră trei beri, câte una pentru fiecare, şi le băură pe marginea drumului, în ploaie, în timp ce aşteptau autobuzul. După câteva înghiţituri Nat începu să chicotească, iar ea şi Dodge glumiră ar trebui să fumeze o

ţigară, că poate vine autobuzul mai repede, iar Heather înţelese că Nat era fericită.

Dar lui Bishop îi tot intra mesageria vocală.

Matt şi Delaney probabil că erau bine undeva, la căldură, împreună. Iar ea îşi tot amintea cum fusese sus, în aer, pe scândura subţire, cum o mâncaseră tălpile să sară.

DUMINICĂ, 26 IUNIE

DODGE

Dodge nu dormea niciodată mai mult de două sau trei ore la rând. Nu-i plăcea să recunoască, dar avea coşmaruri. Visa drumuri lungi, calcaroase, care se terminau brusc, lăsându-l să cadă; iar uneori, un subsol rece şi umed, cu un tavan jos şi întunecat, pe care se târau păianjeni şi unde-l ţineau pe el.

În plus, era imposibil să dormi după cinci dimineaţa, odată ce maşina de gunoi venea şi făcea gălăgie pe Meth Row. Imposibil şi să aţipeşti în timpul zilei, când mulţimea ieşită pentru prânz făcea zarvă la Dot's Diner, iar ospătarii mişunau pe acolo, golind tăvi unsuroase şi huruind containerele de gunoi pe lângă fereastra lui, ducându-le pe Meth Row, de unde urmau să fie adunate. Din când în când, se auzea vocea mamei lui: „Mai vrei cafea, scumpule?"

Dar în ziua de după întrecerea de la turnurile de apă, Dodge dormi neîntors, fără vise, până după prânz şi se trezi când era trecut de ora două. Trase pe el nişte pantaloni de trening, se gândi dacă să facă duş şi decise să nu.

— Salut, zise Dayna, când el intră în bucătărie.

Era lihnit. Şi mort de sete. Parcă jocul îi stârnise o foame mare.

— Cum a fost?

Ea stătea în sufragerie, unde putea să se uite la televizor şi să arunce o privire pe geam, spre spatele restaurantului. O lumină gri pătrundea vag prin geam, iar în aer pluteau firicele de praf. O clipă Dodge simţi un val de afecţiune pentru camera micuţă: măsuţa de televizor veche, covorul subţire şi pestriţ, canapeaua veche, din motive necunoscute învelită în material de blugi. Şi, desigur, pentru ea. Pentru Dayna a lui.

De-a lungul anilor, asemănările dintre ei se estompaseră, mai ales în ultimul an, când ea se îngrăşase mult la faţă, la piept şi la umeri. Totuşi, erau acolo, deşi nu aveau acelaşi tată, iar ea era mult mai zveltă decât el; în părul castaniu-închis şi în ochii căprui; în bărbiile hotărâte; în nasurile lor, amândouă curbate aproape imperceptibil spre stânga.

Dodge deschise frigiderul. Probabil că mama lor ieşise noaptea trecută; aveau resturi de mâncare chinezească. Deschise cutia şi adulmecă. Pui cu broccoli şi orez cu creveţi. Destul de bun. Dayna îl privi cum puse totul pe o

farfurie şi, fără să se deranjeze să le încălzească, luă o furculiţă şi începu să mănânce.

— Ei bine? insistă ea.

El vrusese să mai aştepte, să o tortureze, să nu-i spună încă, dar trebuia să o facă. Trebuia să spună cuiva. Puse jos farfuria, veni în sufragerie şi se aşeză pe canapeaua pe care el şi Dayna o porecliseră Fundul.

— A fost un fiasco. Au venit poliţiştii.

Ea îl privi prudentă.

— Eşti sigur că vrei să faci asta, Dodge?

— Haide, Dayna!

Era enervat de faptul că îl întreba aşa ceva. Îi ridică picioarele la el în poală. Masajul era singurul lucru care i le ferea de atrofie completă, iar el încă insista să îi mişte călcâiele în fiecare zi, deşi ea îi spunea de mult că e inutil. Fusese la o mulţime de doctori. Şi făcea fizioterapie de mai bine de un an. Dar nu era nicio schimbare. Nicio îmbunătăţire. Nu avea să mai umble niciodată. Nu fără un miracol. În ciuda masajului zilnic, picioarele Daynei erau subţiri şi palide ca nişte lujeri. În acelaşi timp, faţa ei se rotunjise, carnea de pe braţe se lăsase, iar picioarele continuau să se usuce.

Dodge încercă să nu se gândească de câte ori, când era mică, aceleaşi picioare o duseseră departe la vreun maraton şi o urcaseră în copaci, când se jucau. Întotdeauna fusese puternică, tare ca lemnul lăcuit, bătăioasă şi musculoasă. Mai puternică decât cei mai mulţi dintre băieţi. Şi mai curajoasă.

Toată viaţa lui Dodge, ea îi fusese cel mai bun prieten, partenerul de năzbâtii. Era cu doi ani mai mare decât el şi fusese liderul *de facto* al oricărui plan sau joc pe care îl puseseră la cale. Când el avea cinci ani, încercaseră să îşi îmbutelieze pârţurile în sticle şi să le vândă. Când el avea şapte ani, petrecuseră o vară întreagă explorând împrejurimile Dawson, Minnesota, în căutarea unei comori, şi sfârşiseră cu un şopron plin de ciudăţenii: un joben vechi, un radio defect, două roţi şi cadrul ruginit ale unei biciclete. Găseau aventuri în orice oraş de rahat în care se întâmpla să-i lase mama lor.

Acum nu vor mai avea parte nicio aventură. Ea nu se va mai căţăra niciodată, nu se va mai plimba cu bicicleta şi nici nu va mai paria pe cinci dolari că poate să îl întreacă la alergat. Mereu va avea nevoie de ajutor să facă baie, să se aşeze pe closet sau să se ridice. Şi era numai vina lui Luke Hanrahan. Intrase în maşina Daynei, o şicanase înaintea unei confruntări şi o forţase să iasă de pe drum. Dodge ştia.

— Mama a avut o întâlnire aseară, zise ea, evident, încercând să schimbe subiectul.

— Şi?

Dodge era încă oarecum iritat. În plus, oriunde mergeau, mama lor găsea mereu câte un ratat cu care să iasă. Dayna ridică din umeri.

— Ea părea să fie bine. Şi n-a vrut să-mi spună cine e.

— Probabil că i-a fost jenă.

În liniştea lăsată, auzi zgomote afară, cineva umbla prin coşurile de gunoi. Dayna se aplecă să se uite pe geam.

— Rahat!

— Little Kelly? întrebă Dodge, iar ea aprobă.

Little Bill Kelly avea cam treizeci de ani şi era înalt de cel puţin doi metri, iar tatăl lui, Bill Kelly, fusese şef al poliţiei timp de douăzeci de ani, înainte să iasă la pensie, şi toţi îl ştiau ca Big Kelly. Dodge îl văzuse o singură dată şi numai pentru o clipă, când nimerise cu bicicleta în faţa maşinii lui Bill. Acesta apăsase pe claxon şi îi strigase să fie atent.

Dodge oftă, lăsă jos picioarele Daynei şi se ridică. Prin geam îl vedea pe Little Kelly legănându-se pe un butoi metalic plin de grăsime, sortând metodic ce găsea în unul dintre containerele lipite de spatele Dot's Diner, chiar lângă uşa bucătăriei. Era a treia oară într-o lună când umbla prin gunoaie.

Dodge nu se sinchisi să-şi pună un tricou. Traversă aleea scurtă din beton, care despărţea apartamentul lor de restaurant, atent să evite cioburile de sticlă. Băieţii de la bucătărie obişnuiau să bea bere acolo uneori, în timpul serviciului.

— Salut, omule! zise Dodge, intenţionat tare, intenţionat vesel.

Little Kelly se îndreptă, de parcă ar fi fost electrocutat. Se dădu jos nesigur.

— Nu fac nimic, zise el, evitând privirea lui Dodge.

Cu excepţia începutului de barbă, Little Kelly avea faţa unui copil supradezvoltat. Cândva, fusese un atlet celebru şi un student bun, dar o încasase în cap, în Afganistan. Sau în Irak. Una dintre ele. Acum, se plimba toată ziua cu autobuzul şi uita să se întoarcă acasă. O dată Dodge trecuse pe lângă el, când stătea cu picioarele încrucişate la colţul străzii, şi plângea.

— Cauţi ceva?

Dodge observă că Little Kelly făcuse o grămăjoară de resturi la picioarele containerului: folie din aluminiu, inele metalice, capace de sticlă şi o farfurie spartă. Little Kelly îl privi o clipă, mişcându-şi fălcile de parcă încerca să-şi mestece pielea. Apoi, brusc, trecu pe lângă Dodge şi dispăru după colţ.

Dodge se lăsă pe vine şi adună toate rahaturile pe care Little Kelly le scosese din container. Era deja cald, iar aleea duhnea. Tocmai atunci simţi mişcare în spatele lui. Crezând că Little Kelly se întorsese, se îndreptă şi se răsuci, zicând:

— Chiar n-ar fi trebuit să te întorci aici…

Cuvintele îi rămaseră în gât. Natalie Velez stătea în spatele lui, sprijinindu-se pe piciorul sănătos, aranjată şi drăguţă, de parcă locul ei ar fi fost în cu totul altă parte.

— Bună, zise ea zâmbind.

Instinctul îi dicta să treacă pe lângă ea, să intre în casă, să trântească uşa şi să se sufoce. Dar, bineînţeles, nu putea face asta. La dracu'! Nat Velez stătea în faţa lui, iar el era fără tricou pe el. Şi nu se spălase pe dinţi. Şi nici nu făcuse duş. În plus, ţinea în mână o folie de aluminiu de la gunoi.

— Făceam curăţenie…

Vocea lui se stinse. Privirea lui Nat coborî spre pieptul lui gol, apoi urcă spre părul lui, care, cel mai probabil, era ciufulit.

— Oh, Doamne!

Începu să se înroşească la faţă.

— Ar fi trebuit să sun. Îmi pare foarte rău. Abia te-ai trezit sau aşa ceva?

— Nu. Nu, deloc. Doar…

Dodge încercă să nu vorbească prea tare şi să nu respire prea repede, în caz că respiraţia lui mirosea urât.

— Auzi, poţi să mă aştepţi un minut? Aşteaptă-mă aici.

— Desigur.

Nat era şi mai drăguţă când roşea. Semăna cu un fursec glazurat de Crăciun.

— Un minut, repetă Dodge.

Ajuns înăuntru, trase aer în piept. La dracu'! Nat Velez. Nici măcar nu avea timp să-şi facă griji că îi vedea casă, micul apartament jalnic, şi că probabil fusese nevoită să treacă pe lângă tăvile unsuroase golite în spate, să păşească în săndăluţele ei pe lângă spanacul ud scos afară de bucătari, pe lângă containere şi mirosul lor.

În baie, se spălă pe dinţi şi se clăti cu apă de gură. Se mirosi la subraţ – nu era rău – şi se dădu cu deodorant, pentru orice eventualitate. Îşi dădu cu apă prin păr şi îmbrăcă un tricou alb curat, unul de sub care i se vedea doar un pic din tatuajul care îi acoperea mare parte din piept şi se continua pe umărul drept şi pe antebraţ. Părul îi stătea din nou zburlit. Îşi puse pe cap o şapcă.

Bun. Cel puţin era decent. Se dădu cu un pic de parfum bărbătesc, pe care mama ei îl primise gratis de la Walmart şi se simţi de parcă făcuse duş, dar se gândi că era mai bine aşa decât să miroasă ca un nesimţit.

Afară, Nat se prefăcea de minune că nu observă că Dodge locuieşte într-un apartament dărăpănat, chiar în spatele unui restaurant.

— Hei!

Ea îi zâmbi din nou, un zâmbet larg şi luminos, iar el simţi cum stomacul i se întoarce pe dos, într-un fel ciudat. Spera ca Dayna să nu se uite pe geam.

— Scuze că am cam dat buzna.

— E în regulă.

— Am vrut să sun. I-am trimis un mesaj lui Heather, să îi cer numărul tău. Scuze. Însă apoi m-am gândit că poate ar fi mai bine să vin aici.

— Nu e nicio problemă.

Vocea lui sună mai dur decât intenţionase. Rahat! Deja o dădea în bară. Tuşi, apoi îşi încrucişă braţele, încercând să pară relaxat. De fapt, brusc, îşi simţea mâinile de parcă erau bucăţi de carne atârnate de braţe şi uitase cum ar putea să le folosească.

— Ce îţi face glezna?

Nat avea un bandaj înfăşurat strâns în jurul gleznei şi al labei piciorului; contrasta haios cu picioarele goale.

— Entorsă.

Nat se strâmbă.

— Voi supravieţui, dar…

O clipă faţa ei se schimonosi ca şi cum ar fi avut dureri.

— Dodge, există vreun loc unde putem merge să stăm de vorbă?

Nici gând să o ducă înăuntru. În niciun caz. Nu voia ca Nat să se uite ciudat la Dayna sau, mai rău, să se străduiască să fie drăguţă cu ea.

— Cu ce ai venit? întrebă el, gândindu-se că poate ea avea maşină.

Ea roşi din nou.

— L-am rugat pe tata să mă lase aici.

Dodge nu o întrebă cum aflase unde stă. Despre orice ar fi fost vorba în Carp, trebuia doar să întrebi. Problema era unde să o ducă. Nu puteau merge la restaurant. Mama lui lucra. Rămânea Meth Row.

Nat mergea încet, încă şchiopătând, deşi părea să aibă dureri mai mici decât seara trecută. Dar profită de prima ocazie să se aşeze: pe aripa ruginită a unui Buick abandonat, fără volan. Toate geamurile erau sparte, iar scaunele erau pline de găinaţ, iar pielea de pe ele, ruptă de animăluţe.

— Voiam să îţi mulţumesc din nou, zise ea. Ai fost foarte… ai fost super. Că m-ai ajutat seara trecută.

Dodge era uşor dezamăgit, cum se simţea ades când interacţiona cu oamenii, când realitatea nu se ridica la aşteptările lui. Sau, în acest caz, la fanteziile lui. O parte din el sperase ca ea să fi venit să îi mărturisească faptul că se îndrăgostise nebuneşte de el. Sau poate că sărise peste cuvinte şi avea să se ridice pe vârfuri, să deschidă gura şi să îl lase să o sărute. Doar că nu avea cum să stea pe vârfuri, cu glezna în starea în care era, iar acela era unul dintre cele 2037 de motive pentru care fantezia lui era nerealistă.

— Nicio problemă, zise el.

Ea se strâmbă de parcă ar fi înghiţit ceva acru. O clipă nu spuse nimic. Apoi izbucni:

— Ai auzit că Felix Harte şi Cory Walsh au fost arestaţi?

El clătină din cap, iar ea adăugă:

— Ebrietate şi comportament nepotrivit. Şi încălcarea proprietăţii.

Nat se foi.

— Crezi că s-a terminat cu Panica?

— Nici vorbă! Poliţiştii sunt prea proşti să îi pună capăt, oricum.

Ea aprobă, dar nu părea convinsă.

— Ce crezi că va urma?

— Habar n-am.

Era convins că Nat voia să afle dacă el ştia ceva. Înghiţi gustul amar pe care îl avea în gură. Era conştientă că îi place de ea şi încerca să îl folosească.

— Cred că putem să ne fim de folos unul altuia, zise ea brusc, iar asta – faptul că recunoştea, că era sinceră – îl făcu să o asculte.

— Cum?

Ea lăsă ochii în jos, spre tivul fustei. Parcă era din pluş, ceea ce îl făcu să se gândească la prosoape, apoi la Nat, înfăşurată într-un prosop. Soarele era foarte arzător, Dodge era ameţit.

— Facem o înţelegere, zise ea şi ridică privirea spre el. Ochii lui erau întunecaţi, înflăcăraţi şi frumoşi, că ai unui căţeluş.

— Dacă vreunul dintre noi câştigă, facem jumi-juma. Dodge era atât de surprins, că nu reuşi să spună nimic pentru un minut.

— De ce? întrebă în cele din urmă. De ce eu? Nici măcar… adică… abia dacă ne cunoaştem.

Dar Heather? fu cât pe ce să zică el.

— Aşa simt, explică ea şi, încă o dată, sinceritatea ei îi păru atrăgătoare.

— Tu eşti bun la acest joc. Tu ştii diverse.

Părea surprinzător că Nat Velez, cu părul ei des, perfect şi cu buzele lucioase, vorbea atât de sincer despre un subiect pe care cei mai mulţi îl evitau. Era ca şi cum ai auzi un supermodel că se băşeşte: surprinzător şi cumva senzaţional.

Ea continuă:

— Putem să ne ajutăm unul pe altul. Să împărtăşim informaţiile. Să facem echipă împotriva celorlalţi. Aşa avem mai multe şanse să ajungem în finală. Apoi…

Gesticulă cu mâinile.

— Apoi va trebui să ne confruntăm, interveni Dodge.

— Dar dacă unul dintre noi câştigă, amândoi câştigăm, zise ea zâmbind.

El nu intenţiona să lase pe nimeni să câştige. Şi apoi nu-i păsa nici de bani. Avea un alt scop în minte. Poate că ea ştia asta sau simţea, cumva. Aşa că zise:

— Mda, bine. Parteneri.

— Aliaţi, zise ea şi întinse mâna formal.

O simţi catifelată şi uşor umedă. Nat se ridică râzând.

— Aşa rămâne, deci.

Nu putea să se ridice pe vârfuri, să îl sărute, prin urmare doar îl prinse de umeri şi îl sărută pe gât. Apoi chicoti.

— Acum trebuie şi pe partea cealaltă, să nu se supere.

Iar atunci el ştiu că în vara aceea avea să fie îndrăgostit de ea până peste cap.

•

După aceea nimeni n-a reuşit să afle cine postase acel video Online; apăru pe foarte multe pagini simultan şi se răspândi atât de repede că fu imposibil să îşi dea seama de unde pornise, deşi mulţi suspectară că era vorba despre Joey Addison sau Charlie Wong, pentru că amândoi erau nişte nesimţiţi, iar cu doi ani în urmă filmaseră în secret şi postaseră imagini de la vestiarele fetelor. Nici măcar nu era ceva interesant, doar câteva imagini sacadate cu Ray şi Zev legănându-se, umeri care se împingeau în cadru, în timp ce se aduna mulţimea; apoi, bliţuri, oameni ţipând, un moment în care imaginea dispărea. Urmau mai multe cadre, lumini şi vocile distorsionate ale poliţiştilor, un sunet slab şi inofensiv, un prim-plan cu Nat, cu gura căscată, cu un braţ în jurul lui Heather şi cu celălalt în jurul lui Dodge. După care, întuneric.

Dodge încă păstra un exemplar pe hardul lui, astfel încât să poată opri înregistrarea la acel moment final, când Nat părea foarte speriată, iar el o susţinea.

Câteva ore mai târziu, a urmat un e-mail. Subiect: nimic. De la o adresă codată: judgmentpanic.com. Mesajul era simplu, doar două rânduri:

Buzele subţiri scufundă corăbii.
Ţineţi-vă gura. Altfel…

MARȚI, 28 IUNIE

HEATHER

— Ești sigură că e legal, nu?

Bishop stătea pe locul șoferului, cu ambele mâini pe volan, manevrând mașina pe un drum cu gropi. Părul lui părea și mai zburlit decât de obicei, de parcă încercase să și-l aranjeze cu un aspirator. Purta vechiul hanorac Virginia Tech al tatălui său, pantaloni de pijama din flanel și papuci. Când venise după Heather, anunțase, cu o anumită mândrie, că nu apucase să facă duș.

— Nu o să te căsăpească vreun psihopat, nu?

— Taci, Bishop!

Heather se întinse să îl înghiontească, dar el trase de volan și aproape intrară în unul dintre șanțurile care mărgineau drumul.

— Nu așa te porți cu șoferul tău!

— Bine. Ține-ți gura, șofer!

Heather simțea o neliniște interioară. Copacii de acolo erau atât de deși, că aproape nu pătrundea lumina.

— Doar am grijă de tine, doamna mea, zise Bishop, zâmbind și lăsând să i se vadă dinții încălecați. Nu vreau ca gagica mea cea mai bună să ajungă abajur.

— Credeam că Avery e cea mai bună gagică a ta, zise Heather.

Intenționase să fie o glumă, dar sunase destul de serios.

Parcă ar fi fost o fată bătrână înrăită, singură și tristă. Ceea ce cam era și ea. Poate că nu chiar fată bătrână, nu aveai cum să fii fată bătrână la optsprezece ani, cel puțin așa credea. Dar pe aproape.

— Haide, Heather.

Chiar părea jignit.

— Mereu ai fost cea mai bună gagică a mea.

Heather se uita pe geam. Aveau să ajungă dintr-o clipă într-alta. Dar se simțea ceva mai bine acum. Bishop avea asupra ei efectul unui calmant.

A doua zi, după întrecerea de la turnurile de apă, Heather dormise până târziu și se trezise doar când pe telefonul ei apăruse un mesaj anonim: *Renunță acum, înainte să pățești ceva.* Fusese atât de speriată, că îi trebuiseră cincisprezece minute să caute cheile de la mașină, înainte să își aducă aminte că le atârnase într-un cui de lângă ușă, apoi fusese concediată

de la Walmart, pentru că ajunsese cu douăzeci de minute mai târziu. Şi, brusc, se trezise smiorcăind în parcare. Cu o săptămână şi jumătate înainte, avusese un iubit şi un job – nu un job bun, dar un job, totuşi. Ceva bani în buzunar. Acum nu avea nimic. Nici iubit, nici job, nici bani. Iar cineva voia să se asigure că nu va concura la Panică.

Apoi, din senin, fusese atacată de un câine cu cea mai mare limbă pe care o văzuse vreodată. Poate că atacată nu era cuvântul potrivit, din moment ce câinele doar o linsese, însă ea nu fusese niciodată tocmai genul iubitor de animale, aşa că îi păruse un atac. Iar o babă nebună, care căra o tonă de cumpărături, îi oferise un job pe loc, deşi lui Heather îi curgeau mucii şi purta un top pătat cu sos de salată, lucru pe care nu îl observase, în graba în care plecase de acasă.

Pe femeie o chema Anne.

— Lui Muppet îi place de tine, zisese ea.

Muppet era câinele cu limbă lungă.

— De obicei, nu îi plac străinii. Tu pari să iubeşti animalele.

Heather nu zisese nimic. Nu voia să recunoască faptul că ea considera animalele, precum coşurile, drept ceva ce e mai bine să ignori. Singura încercare de a avea un animal fusese un peştişor anemic pe care îl numise Stea şi care murise în mai puţin de treizeci şi două de ore. Dar zisese da, când Anne o întrebase dacă o interesa să stea cu câinele şi să o ajute cu unele treburi uşoare. Îi dădea 150 de dolari pe săptămână, bani în mână, ceea ce însemna cam tot atât cât ar fi câştigat dacă lucra parttime la Walmart.

Brusc, copacii se răriră, iar ei ajunseră. Îndată, Heather se simţi uşurată. Nu ştia la ce să se aştepte, poate, după cele spuse de Bishop, un şopron vechi, plin cu utilaje agricole ruginite şi cu macete, în schimb, văzu o casă roşie, mare şi o parcare întinsă, cu iarbă tunsă îngrijit. Văzu şi un şopron, dar nu era vechi, iar lângă el, un şir de grajduri date cu var.

Imediat ce deschise uşa, câţiva cocoşi veniră spre ea, iar un câine – nu era unul singur? – începu să latre furios.

— La dracu'! zise Bishop.

De fapt, părea impresionat.

— E o grădină zoologică.

— Vezi? Nici urmă de abajur uman.

Heather coborî din maşină, apoi se aplecă la geam, să-şi ia rămas-bun.

— Mulţumesc, Bishop.

O salută şi el.

— Trimite-mi mesaj când vrei să te iau, doamnă.

Heather închise uşa. Anne traversa curtea spre ea.

— E iubitul tău? o iscodi ea şi puse mâna streaşină la ochi, în timp ce Bishop întorcea.

Întrebarea fusese atât de neaşteptată, că lui Heather îi luă foc faţa.

— Nu, nu, zise ea repede şi se îndepărtă de maşină, ca şi cum Bishop, în caz că încă se uita spre ea, ar fi putut să-i ghicească vorbele din limbajul trupului.

— E drăguţ, zise Anne direct.

Flutură din mână, iar Bishop claxonă, înainte să plece. Roşeaţa i se intensifică. Îşi încrucişă braţele, apoi le lăsă în jos din nou. Din fericire, Anne păru să nu observe.

— Mă bucur că ai venit.

Anne zâmbi, de parcă Heather îi făcea o vizită de curtoazie.

— Haide să îţi arăt locul.

Heather era uşurată că Anne părea să fie de acord cu hainele ei: blugi, tenişi şi un tricou cu anchior, care fusese al lui Bishop, înainte să intre la apă. Nu voise să arate neglijent, dar Anne îi spusese să se îmbrace cu haine pe care putea să le murdărească şi se gândise că ar fi bine să-i arate că o ascultase când vorbise.

Porniră spre casă. Cocoşii continuau să alerge pe acolo ca nebunii, iar Heather observă un coteţ de găini în partea opusă a curţii, unde o duzină de pui gălbui umblau ţanţoşi sau stăteau la soare şi îşi ciuguleau penele. Câinii îşi continuau tărăboiul. Erau trei, inclusiv Muppet, şi se învârteau într-un ţarc, lătrând pătimaş.

— Ai o grămadă de animale, zise Heather, dar în clipa următoare se simţi ca o idioată.

Îşi trase mânecile peste palme. Anne râse.

— E groaznic, nu-i aşa? Nu mă pot opri.

— Deci e un fel de fermă?

Heather nu văzuse niciun fel de utilaje, dar nu ştia pe nimeni care să ţină găini doar pentru amuzament. Anne râse din nou.

— Nu chiar. Adun ouăle uneori. Dar nu mă aleg cu altceva în afară de găinaţ, rahat de câine, rahat de toate felurile.

Ţinu uşa casei deschisă, ca Heather să intre. Se gândi că probabil va petrece toată vara adunând rahat.

— Soţul meu, Larry, iubea animalele, continuă Anne venind în urma ei.

Intrară în cea mai drăguţă bucătărie pe care Heather o văzuse vreodată. Nu se compara nici măcar cu bucătăria lui Nat. Pereţii erau crem şi galben; dulapurile de un maroniu-roşiatic decolorat de soarele care pătrundea printr-o fereastră mare. Blaturile erau impecabile. Nici urmă de furnici. Pe un perete erau rafturi cu vase din ceramică albastru-cu-alb şi cu figurine

mici din porțelan: cai în miniatură, pisici, măgăruși și porci. Lui Heather aproape că îi era teamă să se miște, de parcă un pas în direcția greșită ar fi distrus totul.

— Ceai?

Heather clătină din cap. Nu cunoștea pe nimeni care să bea ceai în viața reală, doar englezii din serialele de la televizor. Anne umplu un ceainic și îl puse pe aragaz.

— Ne-am mutat aici din Chicago.

— Serios? îi scăpă lui Heather.

Cel mai îndepărtat loc de Carp în care ea fusese era Albany. O dată într-o excursie cu școala și o dată când mama ei avusese o înfățișare la tribunal pentru conducere cu permisul suspendat.

— Cum e Chicago?

— Rece. Îți îngheață coaiele acolo zece luni din an. Dar celelalte două sunt o încântare.

Heather nu zise nimic. Anne nu părea genul care folosea cuvântul *coaie*, iar Heather o plăcu și mai mult pentru asta.

— Eu și Larry am lucrat în publicitate. Am jurat că într-o bună zi o să facem o schimbare.

Anne ridică din umeri.

— Apoi el a murit, iar eu am făcut schimbarea.

Încă o dată, Heather tăcu. Voia să întrebe cum murise Larry și când, dar nu știa dacă se cuvenea. Nu voia ca Anne să creadă că era obsedată de moarte sau așa ceva. După ce apa fierse, Anne își umplu cana, apoi o îndrumă pe Heather înapoi spre ușa pe care veniseră. Era plăcut să se plimbe prin curte cu Anne, în timp ce aburii ieșeau din ceai și se contopeau cu ceața dimineții. Heather se simțea ca într-un film despre o fermă, undeva departe. Cotiră după colțul casei, iar câinii începură să latre din nou.

— Terminați! zise Anne, dar pe un ton jucăuș.

Nu o ascultară. Cât se plimbară, ea continuă să vorbească.

— Aici este mâncarea lor, zise ea și deschise unul dintre grajdurile albe. Încerc să păstrez totul în ordine, astfel încât să nu ajung să arunc cereale câinilor și mâncare de câini găinilor. Aici sunt lopețile și greblele.

Erau într-un alt șopron.

— Gălețile, potcoavele și alte aiureli care nu au un loc al lor. Ai înțeles? Vorbesc prea repede?

Heather dădu din cap, apoi, când înțelese că Anne nu se uita la ea, zise:

— Nu.

Constată că nu mai era agitată. Îi plăcea senzația dată de soarele ce-i cădea pe umeri și mirosul de pământ negru, ud.

Probabil că parte din mirosul pe care îl simţea era de fapt de raliat de animal, dar nu mirosea chiar atât de rău.

Anne îi arătă grajdurile, unde doi cai stăteau liniştiţi, pe jumătate în întuneric, ca nişte santinele care păzeau ceva preţios. Heather nu mai fusese atât de aproape de un cal şi râse tare când Anne îi dădu un morcov şi îi arătă cum să i-l ofere calului negru, Lady Belle, iar ea îi simţi botul moale şi apăsarea blândă a dinţilor.

— Au fost cai de curse. Amândoi răniţi. I-am salvat de la împuşcare, zise Anne, în timp ce părăseau grajdurile.

— Împuşcare?

Anne aprobă. Pentru prima dată părea furioasă.

— Asta se întâmplă când nu mai sunt buni de alergat. Proprietarul le pune un pistol la cap.

Anne salvase toate animalele de la o soartă groaznică: câinii şi caii de la moarte, puii şi cocoşii de diverse boli, când nimeni nu voise să cheltuiască bani cu îngrijirea lor. Avea curcani pe care îi salvase de la tăiere, pisici pe care le luase de pe străzile din Hudson şi chiar un porc imens, Tinkerbell, care cândva fusese un avorton nedorit. Heather nu îşi putea imagina că poate exista un avorton în orice specie.

— Tot ce voia era un pic de dragoste, zise Anne, în timp ce treceau pe lângă ţarcul unde Tinkerbell se tăvălea prin noroi. Asta, plus cam o livră de mâncare pe zi, râse ea.

În cele din urmă, ajunseră la un ţarc înalt, înconjurat cu un gard. Soarele care pătrundea printre copaci şi se răsfrângea prin ceaţa matinală era aproape orbitor. Gardul înconjura o zonă de cel puţin câteva mii de metri pătraţi, în mare parte teren deschis, porţiuni de noroi şi iarbă înaltă, dar şi câţiva copaci. Heather nu zări niciun animal. Pentru prima dată, Anne tăcu. Bău din ceai, privind spre soare prin gardul de sârmă. După câteva minute, Heather nu se mai abţinu.

— Ce aşteptăm?

— Ş-ş-ş! Uite, vin!

Heather încrucişă braţele şi îşi reprimă un oftat. Rouă îi udase tenişii. Îi era rece la picioare, iar gâtul îi ardea. Iată. Se văzu o mişcare lângă un pâlc de copaci. Se chinui să vadă mai clar. O siluetă mare, întunecată, pe care ea o luase drept piatră, se scutură. Apoi se ridică. Iar în timp ce se ridica apăru o alta, din umbra copacilor, iar cele două animale îşi dădură ocol scurt, apoi se îndreptară graţios spre lumina soarelui.

Lui Heather i se uscă gura.

Tigri.

Clipi. Imposibil. Dar erau acolo şi se apropiau: doi tigri. Tigri, cum sunt cei pe care îi vezi la circ. Capete mari, pătrăţoase şi fălci mari, trupuri musculoase, cu blana lucind în soare. Anne fluieră ascuţit. Heather sări cât colo. Cei doi tigri îşi întoarseră capetele după sunet, iar Heather îşi pierdu suflarea. Privirile lor erau insipide, lipsite de curiozitate şi bătrâne, imposibil de bătrâne, de parcă în loc să privească înainte ochii lor priveau spre un trecut îndepărtat.

Se plimbau agale pe lângă gard, atât de aproape, că Heather se dădu înapoi repede, îngrozită. Atât de aproape, că le simţea mirosul, le simţea căldura trupurilor.

— Cum? reuşi să întrebe, în cele din urmă, deşi nu era tocmai ceea ce voia să spună, dar pe aproape.

O mie de gânduri i se învârteau prin minte.

— Alte vieţi salvate, zise Anne calm. Sunt vânduţi pe piaţa neagră. Vânduţi, apoi abandonaţi, când sunt prea mari, sau eutanasiaţi, când nu are cine să îi îngrijească.

În timp ce vorbea, întinse mâna printr-o crăpătură a gardului şi îl mângâie pe unul dintre tigri, de parcă era o imensă pisică domestică. Când o văzu pe Heather cu gura căscată, râse.

— Sunt cuminţi odată ce au fost hrăniţi. Doar nu încerca să te dai pe lângă ei când le e foame.

— Nu… nu va trebui să intru acolo, nu?

Heather parcă prinsese rădăcini, paralizată de teamă şi de uimire. Erau atât de mari, atât de aproape. Unul dintre tigri căscă şi îi văzu şirul de dinţi ascuţiţi, albi.

— Nu, nu, zise Anne. De cele mai multe ori doar tai carnea şi o arunc prin poartă. Uite, o să-ţi arăt.

Anne o conduse spre poarta încuiată cu lacătul, care lui Heather îi păru alarmant de fragilă. De cealaltă parte a gardului, tigrii le urmară apatici, parcă întâmplător. Totuşi, Heather nu se lăsă păcălită. Aşa erau prădătorii. Stăteau şi aşteptau, te făceau să te simţi în siguranţă, apoi atacau.

Îşi dori ca Bishop să fie acolo. Dar nu şi Nat. Ea s-ar fi pierdut cu firea. Ea ura animalele mari de orice fel. Până şi pudelii o făceau să tresară.

Când se întoarseră cu spatele la ţarcul tigrilor şi se îndreptară spre casă, stomacul lui Heather se relaxă, deşi încă avea impresia că animalele o urmăreau şi îşi imagina ghearele lor înfipte în spatele ei.

Anne îi arătă unde ţinea cheile de la toate adăposturile, atârnate ordonat în antreu, cum îi spunea ea, unde Heather găsi şi o pereche de cizme din cauciuc, la fel ca acelea pe care le purta Anne, spray contra ţânţarilor, foarfeci de grădină, loţiune de corp şi de protecţie solară.

După aceea, Heather se apucă de treabă. Hrăni puii, în timp ce Anne îi arăta cum să împrăştie mâncarea şi râse cu poftă când păsările se adunară laolaltă, ciugulind entuziaste, ca o creatură uriaşă, cu pene şi cu multe capete.

Anne îi arătă cum să mâne cocoşii înapoi în ţarc, înainte să dea drumul câinilor, iar Heather fu surprinsă că Muppet părea să îşi amintească de ea şi imediat alergă de câteva ori în jurul gleznelor ei, de parcă ar fi salutat-o. Apoi, urmă curăţatul grajdurilor (aşa cum bănuise, asta implica şi balegă de cal, dar nu era chiar atât de rău cum crezuse) şi ţesălatul cailor, cu o perie specială. Apoi, trebui să o ajute pe Anne să tundă glicina, care începuse să acopere partea de nord a casei. Heather deja transpira, chiar şi cu mânecile suflecate. Soarele era sus şi ardea, iar spatele o durea de la atâta aplecat. Dar era şi fericită, mai fericită decât fusese vreodată. Aproape uitase că restul lumii exista, că fusese părăsită de Matt Hepley sau că participase la săritură. Panica. Putea să uite de Panică.

Fu surprinsă când Anne îi spuse că terminase pentru ziua aceea, că era aproape ora unu. În timp ce îl aştepta pe Bishop să vină după ea, Anne îi făcu un sandviş cu ton, maioneză şi roşii pe care le cultivase în grădină. Lui Heather îi era teamă să stea la masă, pentru că era foarte murdară, dar Anne îi puse o farfurie, aşa că se aşeză. I se păru cel mai bun lucru pe care îl mâncase vreodată.

— Salut, văcăreaso, zise Bishop, când Heather urcă în maşină.

Încă nu se schimbase, era tot în pantalonii de pijama. Făcu mare caz de cum mirosea Heather.

— Ce e mirosul ăsta?

— Gura! zise ea şi îl plesni peste braţ.

El se prefăcu rănit. În timp ce Heather lăsă geamul în jos, îşi zări faţa în oglindă. Era roşie, avea părul ciufulit şi pieptul încă ud de transpiraţie, dar fu surprinsă să constate că arăta… drăguţ.

— Cum a fost? întrebă Bishop după ce porniră.

Îi adusese o cafea cu gheaţă de la 7-Eleven: mult zahăr, multă frişcă, exact cum îi plăcea. Îi povesti despre porcul prăpădit care se făcuse uriaş, despre cai, despre pui şi cocoşi. Lăsă tigrii la urmă. Bishop tocmai lua o gură de cafea şi aproape că se înecă.

— Ştii că e ilegal, nu?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— La fel sunt şi pantalonii de pe tine. Dacă tu nu vorbeşti, eu nu o s-o fac.

— Pantalonii ăştia? se prefăcu el ofensat. I-am îmbrăcat special pentru tine.

— Poţi să îi dai jos pentru mine, zise ea, apoi roşi, când îşi dădu seama cum sunase.

— Oricând, zise Bishop şi îi zâmbi.

Îl lovi din nou. Încă era fericită. Era un drum de douăzeci de minute până în centrul orăşelului Carp, dacă Motel 6, poşta şi acel şir de magazine şi baruri slinoase puteau fi numite centru, dar Bishop pretinse că găsise o scurtătură. Heather rămase tăcută, când întoarseră pe Coral Lake, care nu putea avea un nume mai nepotrivit: nu era nici urmă de apă, nimic, în afară de buşteni şi cioturi de copaci arşi, rămase după un incendiu care izbucnise acolo în urmă cu câţiva ani. Drumul mergea paralel cu proprietatea lui Jack Donahue şi aducea ghinion.

Heather fusese pe Coral Lake doar de câteva ori. Trigger-Happy Jack era cunoscut pentru că era mereu beat şi pe jumătate nebun şi pentru că deţinea un adevărat arsenal. Proprietatea lui era îngrădită şi păzită de câini şi de cine ştie ce altceva. Când gardul lui apăru în raza lor vizuală, Heather se aşteptă ca el să iasă din casă clătinându-se şi să înceapă să se răstească la ei. Dar nu ieşi. Câţiva câini alergau prin curte, totuşi, lătrând nervos. Câinii aceia nu semănau cu ai lui Anne. Erau slabi, mârâiau şi păreau răi.

Aproape că trecuseră de proprietatea lui Trigger-Happy Jack, când Heather zări ceva.

— Opreşte! mai că ţipă. Opreşte!

Bishop apăsă frâna.

— Ce e? Iisuse Hristoase, Heather! Ce naiba?

Dar ea coborâse deja din maşină, alergând spre o sperietoare – cel puţin arăta ca o sperietoare –, căzută pe jos, rezemată de gardul lui Donahue. Îşi simţea stomacul strâns de frică şi avea ciudata senzaţie că e urmărită. Ceva era în neregulă cu sperietoarea aceea. Era prea grosolană, prea inutilă. Nu era nicio fermă în partea aceea a Coral Lake, nu era niciun motiv ca o sperietoare să se afle acolo, mai ales una care arăta de parcă fusese aruncată dintr-o maşină. Când ajunse la ea, ezită o clipă, de parcă ar fi putut să prindă viaţă şi să o înhaţe. Apoi îi înălţă capul plecat, prins de un gât lung. În loc de faţă, sperietoarea avea cuvinte scrise îngrijit, cu marker:

VINERI, MIEZUL NOPŢII
JOCUL TREBUIE SĂ CONTINUE.

VINERI, 1 IULIE

DODGE

Mulţimea nu era atât de mare vineri seara. Atmosfera era încordată şi nefericită. Agitată. Fără bere, fără muzică, fără râsete. Doar câteva grupuri de oameni tăcuţi, adunaţi la vreo cincisprezece metri mai jos de gardul lui Trigger-Happy Jack, cu feţele luminate de strălucirea farurilor ce se legănau.

Când Bishop opri motorul, Dodge auzi sunetul respiraţiei neregulate a lui Nat. Tot drumul, Dodge încercase să îi distragă atenţia cu mici trucuri de magie, cum ar fi să facă să apară un joker în buzunarul gecii ei şi să dispară un bănuţ din palma ei. Acum el zise:

— Doar ţine-te de plan, da? Ţine-te de plan şi totul va fi bine.

Nat aprobă, dar nu părea să se simtă bine, parcă îi venea să vomite. Îi era o frică mortală de câini, îi spusese lui Dodge. Şi de scări, de înălţimi, de întuneric şi de senzaţia pe care o ai în toiul nopţii, când îţi verifici telefonul şi vezi că nu ai niciun mesaj. Din cât îşi dădea el seama, lui Nat îi era frică de aproape de orice. Şi totuşi, hotărâse să participe. Asta îl făcuse să o placă şi mai mult.

Iar ea îl alesese pe el, Dodge, drept aliat.

Bishop nu zise nimic. Dodge se întrebă la ce se gândea. Îl considerase mereu pe Bishop un tip de treabă şi educat, cu siguranţă, dar ca un mare prost, care o urma pe Heather oriunde. Acum Dodge începea să îşi schimbe părerea. Pe drum, privirea lui Bishop o prinsese pe a lui o clipă, în oglinda retrovizoare, iar Dodge detectase un fel de avertizare.

Noaptea era senină şi liniştită. Luna răsărise şi era pe jumătate plină, transformând totul în siluete, desenând umbre în jurul gardului. Totuşi, era întuneric. Un far se stinse şi se aprinse de câteva ori, un semnal tăcut. Heather, Bishop, Nat şi Dodge se îndreptară spre el. Dodge simţea nevoia să o ia pe Nat de mână, dar ea îşi ţinea braţele strâns în jurul taliei. Cel puţin Dodge avusese timp să facă un plan, să se pregătească. Dacă Nat nu i-ar fi spus despre marioneta pe care Heather o văzuse marţi, n-ar fi ştiut despre noua întrecere, până în dimineaţa aceea. E-mailul ajunsese simultan la toţi jucătorii, trimis de pe judgmentpanic.com.

Locul: Coral Lake Road
Ora: Miezul nopţii

Scopul: Câştigă un premiu din partea casei
Bonus: Găseşte biroul din camera armelor şi ia ce e ascuns acolo

— Bine.

Diggin vorbea încet, în timp ce ei se apropiau de grup. Întârziaseră.

— Jucători, un pas înainte.

Aşa făcură şi se desprinseră de cei care veniseră să se uite. Mai puţini jucători, mai puţini spectatori. După raid, toţi erau speriaţi. Iar Coral Lake Road era cu ghinion. Trigger-Happy Jack aduce belele, doar belele. Un psihopat, un beţiv şi chiar mai rău. Dodge ştia că n-ar fi stat pe gânduri şi ar fi tras în ei. Lumina unui reflector trecu peste jucători. Minutele parcă se făceau ore. Numărătoarea dură o veşnicie. Dodge îl văzu pe Ray Hanrahan mestecând gumă zgomotos în cealaltă parte a cercului jucătorilor. Faţa lui era ascunsă în umbră. Dodge simţi un cunoscut imbold de furie. Ciudat cum nu dispărea; în ultimii doi ani doar crescuse precum un cancer în stomacul lui.

— Walsh lipseşte, zise Diggin în cele din urmă. La fel şi Merl.

— Atunci sunt eliminaţi, zise cineva.

— E miezul nopţii.

Diggin încă şoptea. Vântul agita crengile copacilor, şuiera printre ele, de parcă ştia că nu aveau voie să fie acolo. Câinii încă nu lătrau, totuşi. Dormeau sau aşteptau.

— A doua probă…

— A doua probă? interveni Zev. Dar turnurile de apă?

— Invalidată. Nu toată lumea a apucat să treacă.

Zev scuipă pe jos, iar Heather scoase un sunet de protest. Diggin îi ignoră.

— Când zic start!

Se opri. O clipă totul rămase neclintit. Dodge îşi simţea bătăile lente ale inimii. Şi, în timp ce stăteau acolo, în beznă, aşteptând, îi trecu prin minte că undeva în mulţimea aceea erau arbitrii, ascunşi în spatele unor feţe familiare, poate amuzaţi.

— Start!

— Hai! le zise Dodge lui Heather şi lui Nat, în acelaşi timp.

Heather făcu semn din cap şi o luă de mână pe Nat; dispărură împreună în noapte. Nat mergea încă şchiopătând uşor, ca o păpuşă defectă. Dodge se duse direct spre gard, cum stabiliseră, de parcă verificase locul şi ştia ce făcea. Şi, aşa cum prevăzuse, câţiva oameni se luară după el în tăcere, aplecaţi, de parcă şi acum erau urmăriţi.

Dar mare parte a grupului nu se mişcă imediat. Mergeau la întâmplare spre gard, încet, uitându-se la el, prea speriaţi să îl sară. Toţi aveau să fie

descalificaţi, dacă nu făceau nimic. Totuşi, stăteau acolo, privind casa întunecată, privind oamenii-umbre care se căţărau pe gard, fără un sunet, cu excepţia vreunui scârţâit metalic, a unei înjurături în barbă şi a vântului.

Dodge fu unul dintre primii ajunşi sus, pe gard. În jurul lui erau şi alţi jucători, care mormăiau şi respirau greu, trupuri care se loveau de al lui, dar îi ignoră, concentrat pe muşcătura lanţului din palmă şi pe respiraţia lui, pe secundele care se scurgeau ca apa.

Totul ţinea de sincronizare, ca în magie: planificare, cunoaştere, păstrarea calmului sub presiune. Puteai să anticipezi răspunsul altei persoane; puteai să îţi dai seama ce vor face alţii, ce vor spune sau cum vor reacţiona, încă înainte să o facă. Dodge ştia că nu va dura mult până când Donahue va ieşi cu o armă.

În vârful gardului, se lăsă în spate, deşi adrenalina galopa prin el, spunându-i să continue. Alţi câţiva oameni – era prea întuneric să le distingă feţele – se lăsară în jos şi atinseră întâi pământul şi, deşi abia scoaseră un sunet, răsunetul lătrăturilor se auzi imediat. Patru câini – nu, cinci – se iviră din spatele casei, lătrând nebuneşte. Pentru Dodge, fiecare secundă parcă avea alt gust, altă textură decât anterioara, de parcă momentele aveau o viaţă a lor în capul lui. Tic. Cineva ţipa. Aveau să urmeze penalizări pentru asta. Tic. Doar câteva secunde până să înceapă împuşcăturile. Tic. Heather şi Nat ar fi trebuit să ajungă deja la gaura din gard.

Tic.

Zbură, după care simţi impactul cu solul, se ridică şi băgă mâna în buzunar, după spray-ul lacrimogen. Nu se îndreptă direct spre casă, în schimb făcu un ocol şi înconjură micul grup de jucători, câinii care o luaseră razna, mârâind şi lătrând. Unii dintre jucători se căţărau deja din nou pe gard, încercând să ajungă în siguranţă dincolo de el. Dar Dodge nu se opri.

Tic.

Un câine veni la el. Aproape că nu îl observă; practic, avea fălcile în jurul braţului său, înainte să se rotească şi să-i pulverizeze spray în faţă. Câinele căzu scâncind. Dodge continuă să înainteze.

Tic.

Chiar atunci în casă se aprinse o lumină. Se auzi un sunet al cărui ecou răsună peste haosul de afară şi peste lătrăturile furioase şi ceva se lovi de pământ. O siluetă neagră ţâşni pe uşa din faţă în noapte. Chiar şi de la distanţă de o sută de metri, Dodge auzi înjurăturile.

Ladracufututuţilorfiidecăţeaplecaţinaibiidincurteamearahaţicesunteţi…

Apoi, Jack Donahue – burtos, cu bustul gol, doar cu nişte boxeri pe el – ridică puşca şi începu să tragă.

Poc. Poc. Poc. Împuşcăturile răsunau mai tare şi mai puternic decât se aşteptase Dodge, primul lucru care îl luă cu adevărat pe nepregătite. Niciodată nu fusese atât de aproape de o armă.

În curtea din faţă, Trigger-Happy Jack continua să strige.

Sugătoridepulăsunteţimorţideabineleaosăvăîngroppetoţifututuţilor…

Tic.

Nu va mai dura mult. Donahue va chema poliţiştii la un moment dat. Va trebui.

Dodge sprintă spre spatele casei. Respiraţia i se oprise undeva în gât, de parcă de fiecare dată când inspira înghiţea sticlă. Nu ştia ce se întâmplase cu ceilalţi jucători, unde era Ray, dacă cineva reuşise să ajungă înăuntru. I se păru că aude o şoaptă în beznă, presupuse că Heather şi Nat îşi ocupaseră poziţiile, cum plănuiseră.

În spatele casei era o verandă părăginită, plină cu obiecte întunecate, Dodge distinse vag un frigider, înainte să vadă uşa care abia se mai ţinea în ţâţâni. Împuşcăturile încă răsunau în aer. Unu doi trei patru.

Tic.

Nu se opri să se gândească. Deschise uşa.

Şi gata, era înăuntru.

HEATHER

Heather şi Nat ajunseră la locul unde gardul cotea spre nord, departe de drum, exact când câinii începură să latre. Nu prea se sincronizaseră. Iar Dodge conta pe ele.

— Trebuie să te mişti mai repede, zise Heather.

— Încerc.

Heather simţi încordarea din vocea ei. Din curte se auzi un potop de strigăte, un ţipăt de durere şi mârâitul unui animal furios. Heather simţea cum pulsul îi galopa nebuneşte. Concentrează-te! Concentrează-te! Păstrează-ţi calmul!

Ajunseseră la acea bucată de gard pe care o pregătiseră cu o zi înainte. Şi nimeni nu venise după ele. Bun. Dodge tăiase un fel de uşă în gard. Heather o împinse cu putere, aceasta scârţâi şi se deschise, oferindu-i suficient loc să se strecoare prin ea. Nat o urmă. Brusc, Nat îngheţă, cu ochii mari, îngrozită.

— M-am înţepenit, şopti ea.

Heather se răsuci nerăbdătoare. Mâneca stângă a lui Nat era agăţată de gard. Se întinse şi o eliberă.

— Nu mai eşti înţepenită, haide.

Dar Nat nu se mişcă.

— Nu… nu pot.

Faţa ei era trasă, îngrozită.

— Nu sunt…

— Nu eşti ce?

Heather nu mai avea răbdare. Dodge putea să pornească în orice clipă şi el se aştepta ca ele să stea de pază. Făcuseră o înţelegere. El le ajuta; Heather nu ştia de ce, dar nici nu-i păsa.

— Nu sunt…

Vocea lui Nat era piţigăiată, isterică. Încă stătea pe loc, îngheţată, de parcă ambele picioare îi prinseseră rădăcini. Atunci Jack Donahue ieşi din casă înjurând.

Ladracufututuţilorfiidecăţeaplecaţinaibiidincurteamearahaţicesunteţi…

— Haide!

Heather o apucă pe Nat de braţ şi trase tare, târând-o peste gazon, spre casă, şi ignorând scâncetul ei, cuvintele pe care le bolborosea în barbă. Număra. Număra până la zece, apoi invers. Heather îşi înfipse unghiile în braţul lui Nat, aproape dorindu-şi să o doară. Iisuse! Nu mai aveau timp, iar Nat se pierdea cu firea. Nu-i păsa de glezna ei sau de faptul că tremura, înghiţindu-şi suspinele.

Poc. Poc. Poc.

Heather o trase pe Nat în jos, în timp ce Donahue bubuia de pe verandă, cu puşca ridicată. Lumina de pe verandă era albă, orbitoare şi îl făcea să semene cu un personaj dintr-un film. Coapsele lui Heather tremurau. Nu îl vedea pe Dodge. Nu vedea pe nimeni, doar siluete care se contopeau în beznă şi micul con de lumină care cădea pe spatele lui Donahue, pe părul de pe umerii lui, pe grăsimea lui, pe patul puştii lui oribile.

Unde era Dodge?

Heather abia respira. Se lipi de peretele lateral al casei, lăsându-şi greutatea pe călcâie şi încercând să gândească. Era prea mult zgomot. Şi nu ştia dacă Dodge reuşise să intre în casă. Dacă nu reuşise? Dacă o dăduse în bară?

— Rămâi acolo, şopti ea. Intru.

— Nu.

Nat se întoarse spre ea, cu ochii mari, speriată.

— Nu mă lăsa aici.

Heather o prinse de umeri.

— Peste fix un minut, dacă nu ies, vreau să fugi înapoi la maşină. Da? Peste exact un minut.

Nici măcar nu știa dacă Nat o auzise și aproape că nu îi păsa în momentul acela. Se ridică. Își simțea corpul umflat și neîndemânatic. Și, brusc, deveni conștientă de câteva lucruri deodată: că împușcăturile se opriseră; că ușa din față tocmai se deschisese și se închisese cu un clic ferm. Cineva intrase. Îndată, corpul îi deveni de gheață. Dacă Dodge era înăuntru? Ea, Heather, ar fi trebuit să stea de pază. Ea ar fi trebuit să fluiere dacă Donahue se apropia. Acum ușa din față se deschisese și se închisese. Iar ea nu fluierase.

Nu mai gândea. Instinctiv, se duse pe verandă, deschise ușa și se strecură înăuntru, pe hol. Puțea a transpirație și a bere veche și era beznă. Donahue aprinsese o lumină mai devreme – de rău augur, din câte observase –, atunci de ce o stinsese? Inima îi urcă în piept și întinse mâinile lateral, atinse pereții cu vârfurile degetelor și rămase în mijlocul holului. Înghiți.

Înaintă câțiva pași și auzi un foșnet, sunetul unor pași. Îngheță, așteptând ca luminile să se aprindă în orice clipă, iar țeava unei arme să lucească drept spre inima ei. Nu se întâmplă nimic.

— Dodge? riscă să șoptească în beznă.

Se auziră pași venind repede spre ea. Se mișcă de-a lungul peretelui și dădu de o clanță. Ușa se deschise ușor și se strecură acolo, închizând-o cât de încet putu, ținându-și respirația. Dar pașii nu se opriră. Auzi ușa din față cum se deschide și se închide. Să fi fost Donahue? Dodge? Un alt jucător?

Acolo lumina lunii intra printr-o fereastră mare, fără perdea, iar Heather tresări. Pereții acoperiți cu metal se reflectau monoton în lumina lăptoasă. Arme. Arme prinse pe pereți, atârnate de copite de cerb așezate invers, încrucișate, pe tavan. Camera armelor. I se păru că mirosea vag a praf de pușcă, deși poate că doar își închipuia. Camera era plină cu mese de lucru și cu fotolii din care umplutura se scurgea pe podea. Sub geam era un birou mare. Heather simți că, brusc, aerul din cameră era prea rarefiat; simți că nu poate respira și că amețește, amintindu-și e-mailul pe care îl primise în dimineața aceea.

Bonus: Găsește biroul din camera armelor și ia ce e ascuns acolo.

Heather traversă camera spre birou, printre adunătura de obiecte. Începu cu sertarele laterale, dreapta, apoi stânga. Nimic. Sertarul mic din mijloc era slăbit, parcă des folosit. Arma era acolo, ca un uriaș gândac negru, lucios.

Bonusul.

Întinse mâna, ezită, apoi o luă repede, ca și cum putea să o muște. Simți cum greața îi urcă în gât. Ura armele.

— Ce faci?

Heather se răsuci. Văzu silueta lui Dodge în uşă, deşi era prea întuneric să îi distingă faţa.

— Şşşşş! mai încet.

— Ce naiba faci?

Dodge înainta doi paşi în cameră.

— Trebuia să stai de pază.

— Am stat.

Înainte să-i poată explica mai departe, Dodge o întrerupse.

— Unde e Natalie?

— Afară. Mi s-a părut că aud…

— Ăsta e un fel de truc? întrebă Dodge încet, dar Heather simţi tăişul vocii lui. Mă puneţi să fac treaba grea, apoi vă strecuraţi înăuntru şi luaţi bonusul? Să puteţi merge mai departe?

Heather se holba la el.

— Ce?

— Nu te juca cu mine, Heather.

Încă doi paşi şi Dodge ajunse în faţa ei.

— Nu mă minţi.

Heather se chinuia să respire. Lacrimile erau gata să-i izvorască din ochi. Ştia că vorbeau prea tare. Prea tare. Nimic nu era cum trebuie. Arma din mâna ei îi dădea o senzaţie îngrozitoare, era rece şi vie, ca un fel de creatură ciudată, care putea să prindă viaţă brusc.

— Ce faci aici? întrebă ea în cele din urmă. Trebuia să obţii o dovadă că am fost aici şi să ieşi.

— Am auzit ceva, ripostă el. Am crezut că ar putea fi unul dintre ceilalţi jucători…

Luminile se aprinseră.

Jack Donahue stătea în uşă, cu privirea sălbatică şi pieptul lucind de transpiraţie. Apoi începu să strige, iar ţeava puştii lui se îndreptă spre ei, se auzi o explozie de sticlă spartă, iar Heather îşi dădu seama că Dodge tocmai aruncase cu un scaun în geam. Totul era cioburi, strigăte, învălmăşeală.

— Hai, hai, hai! striga Dodge împingând-o spre geam.

Heather se aruncă în noapte, cu umărul în faţă. Auzi o a doua explozie şi zări aşchii din lemn zburând, când trecu prin geam, simţi cum durerea îi sfâşie braţul, urmată de o umiditate bruscă la subsuoară. Dodge o ridică în picioare şi o luară la fugă prin noapte, spre gard, în timp ce Jack strigă după ei şi mai trase două focuri în beznă.

Trecură prin gard, gâfâind, spre drum, unde nu mai erau multe maşini. Era doar lumina orbitoare a unor faruri. Heather recunoscu maşina lui Bishop. Brusc, Nat apăru în faţa ei, luminată din spate, ca un înger al nopţii.

— Eşti bine?

Vocea ei era agitată.

— Eşti bine?

— Suntem bine, răspunse Heather pentru amândoi. Să mergem.

Apoi urcară în maşină şi porniră repede, hurducăind pe drumurile de ţară. Timp de câteva minute rămaseră tăcuţi, ascultând sirenele poliţiei în depărtare. Heather strângea din dinţi de câte ori maşina trecea peste vreo urmă a altor roţi. Sângera. O bucată de sticlă îi tăiase pielea subţire de pe partea interioară a braţului. Încă mai avea arma. Cumva, ajunsese în poala ei. Se tot uita la ea confuz, pe jumătate şocată.

— Iisuse Hristoase! zise Bishop în cele din urmă, când se îndepărtară câteva mile, iar sunetul sirenelor se pierdu dincolo de foşnetul vântului printre copaci. La dracu'! A fost o nebunie.

Brusc, tensiunea dispăru. Dodge începu să strige de bucurie, Nat izbucni în plâns, iar Heather lăsă în jos geamul, râzând ca o nebună. Era uşurată, recunoscătoare şi în viaţă, pe scaunul din spate al maşinii lui Bishop, care mirosea a doze de suc şi a gumă veche. Bishop le povesti că aproape se pişase pe el când Trigger-Happy Jack ieşise din casă; le spuse că Ray lovise unul dintre câini cu o piatră mare şi îl făcuse să dispară scâncind în noapte. Dar jumătate dintre puşti nici nu reuşiseră să sară gardul şi avea impresia că Byron Welcher fusese sfâşiat de câini. Era greu să îţi dai seama în beznă, cu tot acel haos.

Dodge le povesti cât de aproape fusese de Donahue; fusese convins că va fi împuşcat în cap. Dar Donahue fusese scos din sărite şi probabil beat. Nu ţintise bine.

— Slavă Domnului! zise Dodge râzând.

Dodge furase trei chestii din bucătărie: un cuţit de unt, o solniţă şi un pahar de sticlă în formă de cizmă de cowboy, pentru a dovedi că toţi trei fuseseră în casă. Îi dădu lui Nat paharul din sticlă, iar lui Heather cuţitul de unt şi păstră pentru el solniţa. Îi zise lui Bishop să oprească şi puse solniţa pe bord, să îi poată face o poză clară.

— Ce faci? întrebă Heather.

Creierul ei încă părea înfăşurat într-o pătură udă. Dodge îi întinse telefonul, fără o vorbă. Heather văzu că trimisese poza pe email la judgmentpanic.com, cu titlul DOVADA. Heather se înfioră. Nu-i plăcea să se gândească la misterioşii arbitri invizibili, urmărindu-i, judecându-i.

— Şi arma? zise Dodge.

— Arma? repetă Nat.

— Heather a găsit-o, zise Dodge pe un ton neutru.

— Eu şi Dodge am găsit-o în acelaşi timp, spuse ea automat.

Nu ştia de ce. Simţea cum Dodge o fixează.

— Atunci, amândoi trebuie să primiţi puncte, zise Nat.

— Fă tu poza, Heather, zise Dodge.

Vocea lui era ceva mai blândă.

— Trimite-o tu.

Cu stângăcie, Heather îşi aranja în poală paharul şi arma. Stomacul i se făcu ghem. Se întrebă dacă arma era încărcată. Probabil că da. Era aşa de ciudat să ai o armă atât de aproape. Atât de ciudat să o vadă acolo. Avea un an când tatăl ei se împuşcase, probabil cu o armă ca aceea. Simţea o teamă paranoică la gândul că s-ar putea descărca singură, să umple noaptea de zgomot şi durere.

Odată poza trimisă, Bishop întrebă:

— Ce o să faci cu arma?

— O păstrez, presupun.

Dar nu îi plăcea ideea de a avea o armă în casă, aşteptând cu zâmbetul ei metalic. Şi dacă o găsea Lily?

— Nu poţi să o păstrezi, zise el. Ai furat-o.

— Şi ce ar trebui să fac cu ea?

Heather simţea cum o cuprinde panica. Intrase în casa lui Donahue. Furase ceva ce valora o grămadă de bani. Oamenii ajungeau la închisoare pentru astfel de rahaturi.

Bishop oftă.

— Dă-mi-o, Heather. O să scap eu de ea.

Îi venea să îl ia în braţe. Să îl sărute. Bishop închise arma în torpedou. Acum toţi tăceau. Ceasul de bord clipea verde: 1:42. Drumurile erau întunecate, cu excepţia conului de lumină slabă a reflectoarelor. Toată zona era întunecată, casele, rulotele, străzile păreau înghiţite de întuneric, de parcă mergeau printr-un nesfârşit tunel, un spaţiu fără limite. Începu să plouă. Heather îşi sprijini capul de geam. La un moment dat, trebuie să fi adormit. Visă că aluneca pe gâtul unui animal şi încerca să iasă din burta lui, tăind cu un cuţit, care apoi se transformă într-o armă care se descărcă.

SÂMBĂTĂ, 2 IULIE

A doua zi, ştirea era peste tot: bilete roz de pariuri prin pasajele subterane, îndesate în pompele de benzină şi pe geamurile de la 7-Eleven şi de la Duff's Bar, înşirate în găurile gardurilor din sârmă de pe Route 22. Biletele de pariuri zburau peste tot prin Fresh Pines Mobile Park, se lipeau pe tălpile cizmelor înnoroiate, se prindeau dedesubtul camioanelor care treceau, înainte să fie luate de vânt. Ajunseră şi pe liniştita stradă a lui Nat. Îşi făcură apariţia, pe jumătate ude, cufundate în noroiul de pe Meth Row.

Acum rămăseseră o treime din jucătorii care fuseseră cândva. Doar şaptesprezece reuşiseră să treacă peste gard, iar dintre ei, zece luaseră ceva din casa lui Donahue. Dar erau şi alte ştiri, tipărite pe hârtie mare, lucioasă, cu antetul Departamentului de Poliţie din Columbia:

Orice persoană descoperită că a participat la jocul cunoscut drept Panica va fi acuzată penal.

Cu litere mai mici, erau enumerate posibilele acuzaţii: *punere în primejdie, distrugerea proprietăţii private, intrare prin efracţie, vătămare corporală, tulburarea liniştii publice.*

Cineva ciripise şi evident fusese fie Cory Walsh, după arestarea lui la turnurile de apă, fie Byron Welcher, care se pare că fusese muşcat destul de rău de unul dintre câinii lui Donahue, iar acum era în spital, în Hudson. Nu aveau cum să ajungă la Byron, cel puţin nu până la externare, aşa că unii îşi descărcaseră furia pe Cory, astfel că şi el sfârşise în spital, bătut în aşa hal, că arăta ca o roşie răscoaptă.

Asta fusese cu câteva ore înainte ca Ian McFadden să afle de la fratele lui mai mare, care era poliţist, că, de fapt, nu ciripiseră nici Cory, nici Byron, ci o junioară pe nume Reena, al cărei iubit fusese eliminat din joc. Până să răsară soarele şi să îşi verse razele sângerii la orizont, toate geamurile maşinii ei fuseseră sparte, iar casa acoperită cu un strat lucios şi gelatinos de ouă, astfel încât părea învelită într-o membrană.

Nimeni nu credea că Panica se va opri, desigur.

Jocul trebuia să continue.

Jocul mereu continua.

LUNI, 4 IULIE

DODGE

Vremea a rămas frumoasă, caldă şi însorită, încă o săptămână după întrecerea de la casa lui Donahue. La fel era şi de patru iulie, iar Dodge se trezi cu soarele bătând pe pătura lui bleumarin, parcă scăldată de un val alb.

Era fericit. Era mai mult decât fericit. Era în al nouălea cer. Ieşea cu Nat în ziua aceea. Mama lui era acasă, se trezise şi chiar pregătea micul dejun. Se rezemă de tocul uşii şi se uită la ea cum sparge ouăle în tigaie şi împrăştie gălbenuşurile cu o spatulă din lemn.

— Cu ce ocazie? întrebă el.

Încă era obosit, iar gâtul şi spatele îl dureau; lucrase două schimburi, umplând rafturile după ora închiderii la Home Depot, în Leeds, unde era manager Danny, fostul iubit al mamei lui. Muncă stupidă, dar bine plătită. Avea o sută de dolari în buzunar şi va avea cu ce să îi cumpere ceva lui Nat de la mall. Mai erau câteva săptămâni până la ziua ei de naştere – 29 iulie –, şi totuşi… Ar putea chiar să îi cumpere un flecuşteţ ceva mai devreme.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Lăsă ouăle să se facă, se duse spre el şi îl pupă zgomotos pe obraz, înainte să aibă timp să se ferească.

— De ce te-ai trezit aşa devreme?

Dodge zări urme de machiaj pe chipul ei. Aşa deci. Avusese întâlnire noaptea trecută. Nu era de mirare că era bine dispusă.

— Nu am mai avut chef să dorm, zise el prudent.

Se întrebă dacă mama lui va fi de acord ca el să iasă. Uneori era de acord, dacă avusese vreo întâlnire care mersese foarte bine.

— La timp pentru ouă. Vrei ouă? Ţi-e foame? Fac nişte ouă pentru Dayna.

Puse omleta pe o farfurie. Ouăle erau perfecte, acoperite cu unt. Înainte ca el să răspundă, ea coborî vocea şi zise:

— Ştii terapia pe care o făcea Dayna? Ei bine, Bill zice…

— Bill?

Mama lui roşi. O prinsese.

— E doar un prieten, Dodge.

Dodge se îndoia, dar nu zise nimic. Mama lui continuă grăbită:

— M-a dus la Ca'Mea, în Hudson, noaptea trecută. Feţe de masă frumoase şi aşa mai departe. El bea vin, Dodge. Îţi vine să crezi?

Clătină din cap fermecată.

— Şi cunoaşte pe cineva, un medic de la Columbia Memorial, care se ocupă de cazuri ca al lui Day. Bill zice că Dayna ar trebui să meargă mai des la terapie, chiar zilnic.

— Nu putem… începu el, dar mama lui înţelese şi termină fraza în locul lui. I-am spus că nu ne permitem. Dar a zis că poate să ne bage, chiar şi fără asigurare. Îţi vine să crezi? La spital.

Dodge nu spuse nimic. Îşi mai făcuseră speranţe, medic nou, tratament nou, cineva care să-i ajute. Şi mereu se întâmplase ceva. Se stricase o ţeavă, iar fondul de urgenţe se dusese pe înlocuirea ei; medicul fusese un şarlatan. Singura dată când reuşiseră să ajungă la cineva într-un spital adevărat fusese la un medic care se uitase la Dayna cinci minute, îi făcuse nişte teste, lovise cu ciocănelul în genunchiul ei, îi strânsese degetele mari şi cam atât. „Imposibil", spusese, de parcă îl enervaseră pentru că îşi pierduse timpul cu ei. „Accident de maşină, nu? Sfatul meu e să faceţi rost de un scaun mai bun. N-ar trebui să umble cu porcăria asta". Şi lovise cu piciorul în scaunul cu rotile, scaunul de cinci sute de dolari, pentru care Dodge îşi tocise spatele o toamnă întreagă, să îl poată cumpăra, în timp ce mama lui plângea, în timp ce Dayna stătea ghemuită în pat în fiecare seară.

— Deci vrei ouă sau nu?

Dodge dădu din cap.

— Nu mi-e foame.

Luă farfuria Daynei şi o furculiţă şi le duse în sufragerie. Ea îşi scosese capul pe fereastra deschisă, iar când Dodge intră, o auzi strigând:

— Doar în visele tale!

Apoi se auzi un hohot de râs.

— Ce-a fost asta? o întrebă.

Se răsuci spre el, îmbujorându-se.

— Ricky vorbeşte aiureli, zise ea şi luă farfuria de la el.

Ricky lucra la bucătărie, la Dot's, şi mereu îi trimitea Daynei mici atenţii, flori ieftine, cumpărate de la benzinărie, mici figurine ursuleţi. Ricky era băiat bun.

— De ce te holbezi la mine? întrebă Dayna.

— Nu mă holbez.

Se aşeză lângă ea şi îi trase picioarele la el în poală, începu să îi maseze călcâiele cu încheieturile degetelor, cum făcea mereu. Să poată merge din nou. Să continue să creadă asta. Dayna mâncă repede, cu ochii în farfurie. Îl evita. În cele din urmă, gura ei se arcui într-un zâmbet.

— Ricky zicea că vrea să se însoare cu mine.

— Poate că ar trebui.

Dayna clătină din cap.

— Ciudatule!

Se întinse şi îl lovi în umăr, iar el mimă că îl doare. Pe moment, era copleşit de fericire. Avea să fie o zi bună. Făcu duş şi se îmbrăcă atent, ba chiar îşi aminti să îşi pună blugii la spălat, astfel că arătau bine, curaţi, apoi luă autobuzul spre cartierul lui Nat. Era doar zece şi jumătate, dar soarele era deja sus, suspendat pe cer, ca un ochi unic. Îndată ce Dodge intră pe strada lui Nat, se simţi de parcă păşise într-un decor de televiziune, de parcă era într-unul dintre show-urile acelea din anii ’50, unde cineva mereu spăla o maşină pe aleea din faţă, iar femeile purtau şorţuri şi îl salutau pe poştaş.

Doar că acolo nu se vedea nicio mişcare, nu se auzeau voci, nu erau oameni care să ducă gunoiul, nici uşi care să se trântească. Aproape că era prea linişte. Altceva era când locuiai în spate la Dot’s: cineva striga mereu ceva. Era cumva liniştitor, parcă îţi amintea că nu erai singurul cu probleme.

Nat aştepta în faţa casei. Dodge simţi un gol în stomac, îndată ce o văzu. Avea părul legat jos, într-o parte, într-o coadă de cal, şi purta un costum galben, cu bretele, cu bluză şi pantaloni scurţi, care ar fi arătat stupid pe oricine altcineva. Dar pe ea arăta uimitor, de parcă era un fel de îngheţată pe băţ exotică, în mărime naturală. Nu se putu abţine să îşi imagineze că, ori de câte ori trebuia să meargă la baie, era nevoită să se dezbrace de tot.

Nat se ridică, îi făcu semn cu mâna, de parcă ar fi avut cum să n-o observe, clătinându-se uşor pe tocuri platformă. Nu mai avea brăţara de la gleznă, deşi ştia că îşi scrântise din nou piciorul când fugise de la casa lui Donahue. Dar scâncea uşor când mergea.

— Bishop şi Heather s-au dus să ia cafea cu gheaţă, zise Nat, când el se apropie, făcând tot posibilul să nu meargă prea repede. Le-am spus să ne ia şi nouă. Bei cafea?

— Mi-aş injecta cafea, dacă aş putea, zise el, iar ea râse.

Râsul ei îl făcu să se încingă, deşi încă simţea un disconfort ciudat pentru că era pe proprietatea ei, de parcă s-ar fi aflat într-un desen în care trebuia să găseşti intrusul. O perdea se mişcă la o fereastră de la parter şi o faţă apăru şi dispăru prea repede ca Dodge să vadă cine era.

— Cineva ne spionează, zise el.

— Probabil că e tata.

Nat dădu din mână.

— Nu-ţi face griji. E inofensiv.

Dodge se întrebă cum o fi să ai un tată ca el în preajmă şi să poţi să îl ignori dând din mână. Tatăl Daynei, Tom, fusese căsătorit cu mama lui Dodge doar timp de optsprezece luni şi numai pentru că ea rămăsese gravidă. Şi totuşi, tatăl ei îi scria regulat e-mailuri şi îi trimitea bani în fiecare

lună, iar uneori venea în vizită. Dodge nu auzise o vorbă de la tatăl lui, nici măcar pâs. Tot ce știa era că tatăl lui lucra în construcții și era din Republica Dominicană. O fracțiune de secundă se întrebă ce făcea tatăl lui în clipa aceea. Poate că trăia bine mersi în Florida. Poate că, în sfârșit, se așezase la casa lui și avea o grămadă de copii cu ochi mari și negri că ai lui Dodge, cu aceiași pometi înalți. Sau poate, și mai bine, căzuse de pe o schelă înaltă și își crăpase capul.

Când Bishop și Heather se întoarseră cu unul dintre hârburile lui – care se zgâlțâia atât de rău că Dodge era sigur că avea să îi lase baltă înainte să ajungă la mall –, Dodge o ajută pe Nat să înainteze și îi deschise ușa.

— Ești atât de drăguț, Dodge! zise ea și îl sărută pe obraz, ușor tristă.

Drumul spre Kingston fu liniștit. Dodge încercă să-i dea lui Bishop banii pentru cafea, dar Bishop îl trimise la plimbare. Heather reuși să găsească un post decent la radioul vechi, și îl ascultară pe Johnny Cash până când Nat imploră să găsească ceva înregistrat în secolul acela. Nat îl puse pe Dodge să facă niște trucuri de magie și de data aceea râse când el făcu să-i apară un pai din păr.

Mașina mirosea a tutun vechi și a mentă, ca sertarul cu lenjerie al unui bătrân, iar soarele pătrundea prin geamuri și întregul stat New York părea luminat de o strălucire specială, interioară. Pentru prima dată de când se mutase în Carp sau poate că pentru prima dată în viață, Dodge simți că aparține locului. Se întrebă cât de diferiți ar fi fost ultimii câțiva ani, dacă ar fi umblat cu Bishop și Heather, dacă ar fi ieșit cu Nat, dacă ar fi dus-o la film vinerea și ar fi dansat cu ea în sala de sport, la sfârșit de an școlar. Se luptă să alunge un val de tristețe. Nimic din toate acestea nu vor dura. Nu aveau cum.

Dodge mai trecuse pe lângă Hudson Valley Mall din Kingston, dar niciodată nu intrase. Tavanele erau pline de spoturi mari, care făceau ca podelele impecabile să strălucească. Aerul mirosea a deodorant și a amestecuri în săculeți ca aceia pe care mama îi punea în sertarul lui cu chiloți. Dar cel mai mult mirosea a dezinfectant. Totul era alb ca la spital, de parcă întreaga clădire fusese înmuiată în Clorox.

Era încă devreme și nu era multă lume. Cizmele de cowboy ale lui Dodge răsunau pe podea când pășea și spera ca lui Nat să nu îi pară enervant. Ajunși înăuntru, Nat se uită pe un mic pliant pe care îl scosese din geantă și îi anunță că se va întâlni cu ei peste vreo oră, în față la Taco Bell, în zona de mâncare.

— Pleci? îi scăpă lui Dodge.

Nat se uită la Heather, după ajutor. Heather interveni.

— Nat are o audiție.

— O audiție pentru ce? întrebă Dodge.

Își dori să nu fi părut atât de supărat. Îndată, Nat roși.

— O să râzi de mine, zise ea.

Practic, inima lui se rupse în două. De parcă el, Dodge Mason, ar fi visat vreodată să râdă de Nat Velez.

— Nu o să râd, zise încet.

Bishop și Heather se îndepărtau deja. Bishop se prefăcu că o aruncă pe Heather în fântână. Ea țipă și îl lovi cu pumnul. Fără o vorbă, Nat îi întinse pliantul. Era prost făcut. Practic, fontul era ilizibil.

Se caută: modele și actrițe pentru cele mai bune și mai strălucitoare prezentări la Dazzling Gems!

Auziții: 11.30 a.m., sâmbătă, la Hudson Valley Mall.

Vârsta obligatorie: minimum optsprezece ani.

— Ziua ta de naștere e pe 29, nu? întrebă Dodge, sperând să fie apreciat că își amintea.

— Și? Mai sunt doar trei săptămâni, zise Nat, iar el își aminti că ea era una dintre cele mai tinere din grupa lor.

Îi întinse pliantul și ea îl băgă la loc în geantă, de parcă s-ar fi jenat că i-l arătase.

— În fine, m-am gândit să încerc.

Ești frumoasă, Natalie, vru să îi spună. Dar tot ce putu să rostească fu:

— Ar fi tâmpiți să aleagă pe altcineva.

Ea zâmbi atât de larg, că îi văzu toți dinții perfecți din gura ei perfectă, ca niște bomboane mici. Speră să îi sărute din nou obrazul, dar nu o făcu.

— Nu o să dureze mai mult de o oră sau două, zise ea, în schimb. Probabil, mai puțin.

Apoi plecă. Dodge rămase prostit. Rătăci în urma lui Bishop și a lui Heather o vreme, dar, deși amândoi erau tare drăguți, era evident că voiau să fie singuri. Aveau propriul limbaj, glumele lor. Și se atingeau tot timpul, se împingeau, se ciupeau și se îmbrățișau, de parcă erau copii care flirtau. Doamne! Dodge nu înțelegea de ce nu făceau pasul următor odată. Evident, erau nebuni unul după celălalt.

Găsi o scuză, spunând că vrea să ia ceva pentru sora lui, și se despărți de ei, fumă trei țigări una după alta în parcarea ce se umplea încet. Își verifică telefonul de câteva ori, în speranța că Nat îi trimisese vreun mesaj. Începu să

se simtă ca un idiot. Avea toţi banii la el. Plănuise să îi cumpere ceva. Dar aceea nu era o întâlnire. Ce era? Ce voia de la el? Nu-şi dădea seama.

Întors înăuntru, rătăci fără ţel. Mall-ul nu era chiar atât de mare, doar un etaj, şi nu avea carusel, ceea ce îl dezamăgi. Odată se dăduse în carusel cu Dayna în mall-l din Columbus. Sau în Chicago? Se învârtiseră pe acolo, încercând să călărească toţi căluţii înainte ca muzica să se oprească, strigând ca nişte cowboy. Amintirea îl bucură şi îl întristă în acelaşi timp. Îi luă un moment să îşi dea seama că, întâmplător, se oprise în faţă la Victoria's Secret. O mamă şi fiica ei se uitau la el ciudat. Probabil credeau că era un pervers. Se întoarse repede şi hotărî să meargă la Dazzling Gems, să vadă dacă Nat terminase. Oricum, trecuse aproape o oră.

Dazzling Gems era tocmai în cealaltă parte a clădirii. Fu surprins să vadă o coadă lungă, fete care aşteptau pentru audiţie, toate bronzate, aproape dezbrăcate şi cocoţate pe tocuri, ca nişte antilope. Şi niciuna măcar pe aproape la fel de drăguţă ca Nat. I se părea că toate aveau un aspect de prost gust.

Apoi o văzu. Era chiar în faţa uşilor, vorbind cu un tip în vârstă, cu o faţă ce îi amintea de un dihor. Părul îi era unsuros şi se rărea spre creştet; Dodge observă că ici-colo i se vedea scalpul. Era îmbrăcat cu un costum ieftin şi, în ciuda costumului, reuşea să arate slinos şi jerpelit.

În clipa aceea, Nat se întoarse şi îl văzu pe Dodge. Îi zâmbi larg, flutură din mână şi se îndreptă spre el. Dihorul se pierdu în mulţime.

— Cum a fost?

— Stupid. Nici măcar n-am reuşit să trec de uşi. Am aşteptat la rând vreo oră şi abia dacă am înaintat cu trei persoane. Apoi a ieşit o femeie şi a verificat actele de identitate.

Era veselă, totuşi.

— Cine era ăla? întrebă Dodge prudent.

Nu voia să creadă că era gelos pe Dihor, deşi era.

— Cine? clipi Nat.

— Tipul cu care tocmai vorbeai.

Dodge observă că Nat avea ceva în mână. O carte de vizită.

— Oh, ăla. Unul care vâna modele. Zicea că îi place cum arăt.

Nat o spuse natural, de parcă nu era mare lucru, dar îşi dădu seama că era încântată.

— Deci… el doar se învârte pe aici şi împarte cărţi de vizită?

Îşi dădu seama imediat că o jignise.

— Nu le dă oricui, zise ea înţepată. Mie mi-a dat. Pentru că i-a plăcut faţa mea. Gisele a fost descoperită într-un mall.

Dodge nu credea că Dihorul arăta ca un agent în căutare de modele şi de ce ar căuta un agent modele într-un mall din Kingston, New York? Dar nu ştia cum să i-o spună fără să o jignească şi mai tare. Nu voia ca ea să creadă că el nu o considera suficient de drăguţă să fie model, pentru că nici nu era aşa. Doar că modelele erau înalte, iar ea era scundă. Dar altfel, categoric, arăta drăguţ.

— Ai grijă, zise el, pentru că nu-i veni altceva în minte.

Spre uşurarea lui, Nat râse.

— Ştiu ce fac.

— Haide, să mergem să mâncăm ceva, sunt lihnit!

Lui Nat nu-i plăcea să se ţină de mână, pentru că o făcea să se simtă „dezechilibrată", dar mergea atât de aproape de el că braţele lor mai că se atingeau. Dodge se gândi că oricine i-ar fi văzut ar fi presupus că erau iubiţi şi îl cuprinse un neaşteptat val de fericire nebunească. Habar n-avea cum se întâmplase asta, mergea alături de Nat Velez, de parcă locul lui era acolo, de parcă era iubita lui. Se gândi că, într-o oare care măsură, avea legătură cu Panica.

Îi găsiră pe Bishop şi pe Heather certându-se dacă să meargă sau nu la Sbarro sau la East Wok. După lungi discuţii, el şi Nat fură de acord să meargă la Subway. Îi făcu cinste cu prânzul – sandviş cu pui, pe care ea îl schimbă în ultima clipă cu o salată (pentru orice eventualitate, zise ea criptic) şi pe o Cola dietetică. Găsiră o masă goală şi se aşezară, în timp ce Heather şi Bishop stăteau la rând la Taco Bell, cu care căzuseră de acord în cele din urmă.

— Care e treaba cu ei? zise Dodge.

— Cu Bishop şi Heather? ridică Nat din umeri. Cei mai buni prieteni, cred.

Sorbi zgomotos din suc. Lui Dodge îi plăcea cum mânca Nat: dezinvolt, nu ca alte fete.

— Totuşi, cred că Bishop e îndrăgostit de ea.

— Aşa se pare, zise Dodge.

Nat înclină capul, privindu-l.

— Dar tu?

— Dar eu ce?

— Eşti îndrăgostit de cineva?

El tocmai luase o muşcătură zdravănă din sandviş; întrebarea fu atât de neaşteptată, că aproape se înecă. Nu-i veni în minte nimic care să nu fie banal.

— Nu sunt…

Tuşi, apoi luă o gură de Cola. Iisuse! îi ardea faţa.

— Adică, nu…

— Dodge, îl întrerupse ea.

Tonul ei era brusc serios.

— Aş vrea să mă săruţi acum.

El tocmai înfulecase din sandviş. Dar o sărută, oricum. Ce altceva putea să facă? Simţi gălăgie în capul lui, gălăgie în jurul lor, care apoi se transformă în vociferări; îi plăcea cum săruta Nat, de parcă îi era încă foame, de parcă voia să îl mănânce. Căldura i se răspândi prin tot corpul şi o clipă simţi un nebunesc val de neliniște: trebuie că visa.

Îi puse o mână pe ceafă, dar ea se trase cât să-i spună:

— Ambele mâini, te rog!

Apoi gălăgia din capul lui dispăru. Se simţi complet relaxat şi o sărută din nou, de data asta mai lent.

Pe drum spre casă, el abia dacă vorbi. Era mai fericit ca niciodată şi se temea să spună sau să facă ceva ce ar fi putut strica totul. Bishop îl lăsă mai întâi pe Dodge. Îi promisese Daynei că în seara aceea se vor uita împreună la focurile de artificii, la televizor. Se întrebă dacă ar trebui să o sărute pe Nat din nou – era stresat de asta –, dar ea rezolvă problema îmbrăţişându-l, lucru care l-ar fi dezamăgit, dacă nu ar fi fost lipită de el în maşină şi nu i-ar fi simţit ţâţele pe pieptul lui.

— Mulţumesc mult, omule! îi zise lui Bishop.

Pentru prima dată, Bishop îşi ciocni pumnul de al lui. De parcă erau prieteni. Poate că erau. Privi maşina cum se îndepărtează, chiar şi după ce nu mai zări silueta lui Nat pe locul din spate, până când dispăru dincolo de un deal şi auzi doar sunetul îndepărtat al motorului. Totuşi, rămase pe trotuar, ezitând să intre, să se întoarcă la Dayna şi la mama lui, la camera lui mică, plină cu haine şi cu pachete goale de ţigări, mirosind slab a gunoi.

Voia doar să mai fie fericit un pic.

Telefonul îi vibră. Un e-mail. Inima îi tresări. Recunoscu expeditorul.

Luke Hanrahan.

Mesajul era scurt.

Lasă-ne în pace! *O să merg la poliţie.*

Dodge se uită la mesaj de câteva ori, bucuros, citind disperarea printre cuvinte. Se întrebă dacă Luke primise mesajul lui; se părea că da. Se duse mai jos şi reciti e pe care îl trimisese în urmă cu o săptămână:

Pariurile sunt făcute. Jocul a început.
Îţi propun un târg:
picioarele unei surori pentru viaţa fratelui.

În lumina soarelui ce apunea, Dodge zâmbi.

HEATHER

Fusese o zi bună, una dintre cele mai bune din întreaga vară. Măcar de data aceea, Heather nu se gândise prea mult la viitor şi la ce avea să se întâmple în toamnă, când Bishop va pleca la facultate, la SUNY Binghamton, iar Nat se va îndrepta spre Los Angeles, să se facă actriţă. Poate, se gândea Heather, va putea să rămână la Anne, ca un fel de ajutor al ei. Poate chiar va reuşi să se mute acolo. Putea să meargă şi Lily cu ea, să împartă o cameră, într-unul dintre şoproane. Desigur, asta ar însemna să rămână blocată în Carp, dar cel puţin n-ar mai fi în Fresh Pines Mobile Park.

Îi plăcea de Anne şi, mai ales, îi plăceau animalele. Deja fusese pe Mansfield Road de trei ori într-o săptămână şi abia aştepta să se întoarcă acolo. Îi plăcea mirosul de paie ude, de piele veche şi de iarbă, care se simţea peste tot; îi plăcea felul în care Muppet o recunoştea şi piuitul vesel al puilor.

Hotărâse că îi plăceau şi tigrii, deşi de la distanţă. Era uimită de felul în care se mişcau, cum li se unduiau muşchii, precum suprafaţa unei ape, de ochii lor, care păreau foarte înţelepţi şi trişti, de parcă s-ar fi uitat în inima universului şi ar fi fost dezamăgiţi, un sentiment pe care Heather îl înţelegea pe deplin. Dar o lăsa bucuroasă pe Anne să le dea de mâncare. Nu-i venea să creadă cât de curajoasă era femeia. Bine că era prea bătrână pentru Panică. Ar fi participat. Anne chiar intrase în ţarcul tigrilor, se apropiase la mai puţin de un metru de ei, o înconjuraseră, cu ochii pe găleata cu carne, flămânzi, deşi Heather era sigură că ar fi fost mulţumiţi şi să muşte din capul lui Anne. Totuşi, aceasta insistase că nu o să-i facă nimic.

— Atâta timp cât îi hrănesc, nu mă vor folosi pe mine ca mâncare.

Poate, doar poate, lucrurile vor merge bine.

Singura parte neplăcută a zilei era că Bishop îşi verifica mereu telefonul, iar Heather presupuse că aştepta mesaje de la Avery. Asta îi aminti că Matt nu îi trimisese niciun mesaj de când se despărţiseră. Între timp, Bishop o avea pe Avery (Heather nu se gândea la ea ca la o iubită), iar Nat îl avea pe Dodge, care se agăţa de orice cuvânt al ei, şi pe un barman din Kingston, cu care încă se întâlnea, un tip cam greţos, care conducea o Vespa, despre care Nat insista că era la fel de mişto ca o motocicletă. Sigur că da.

Iar după ce îl lăsară pe Dodge, Nat întrebă:

— Avery vine în seara asta, Bishop?

Când el zise că nu, cam prea repede, Heather se simţi împăcată cu lumea. Nat îi puse să facă un ocol, ca ea să îşi poată lua nişte bere; apoi se

îndreptară spre 7-Eleven şi cumpărară mâncare gătită, de 4 iulie: doritos şi sos, gogoşi cu zahăr pudră şi chiar o pungă cu jumări de porc, pentru că era amuzant, iar Bishop se oferise curajos să le mănânce.

Se îndreptară spre defileu: o pantă abruptă, cu pietriş şi bucăţi de ciment rămase pe vechile şine de tren, acum acoperite de rugină şi gunoaie. Soarele tocmai începea să apună. Coborâră panta cu grijă, apoi o luară peste şine, iar Bishop căută cel mai bun loc unde să aprindă artificiile.

Aşa era tradiţia. Cu doi ani în urmă, Bishop chiar o surprinsese pe Heather şi cumpărase doi saci de douăzeci şi cinci de kilograme de nisip, de la Home Depot şi făcuse o plajă. Cumpărase inclusiv paie răsucite şi umbreluţe din hârtie, pentru băuturi, ca ea să aibă impresia că erau într-un loc tropical.

În ziua aceea, Heather n-ar fi preferat să fie în niciun alt loc de pe pământ. Nici măcar în Caraibe. Nat era deja la a doua bere şi începea să se clatine. Heather bău şi ea o bere şi, cu toate că de obicei nu îi plăcea să bea, se simţea bine şi era fericită. Se împletici peste o şipcă de pe şine, iar Bishop o prinse, punându-i un braţ în jurul taliei. Fu surprinsă să îl simtă atât de solid, de puternic. Şi de cald.

— Eşti bine, Heather?

Când el zâmbi, îi văzu gropiţele din obraji, iar Heather avu cea mai nebunească idee: să i le sărute. Alungă repede gândul. De asta nu obişnuia să bea.

— Sunt bine.

Încercă să se îndepărteze. El îşi mută braţul pe umerii ei. Îi simţea respiraţia mirosind a bere. Se întrebă dacă şi el era un pic beat.

— Haide, dă-te de pe mine.

Heather o spuse pe un ton glumeţ, dar nu avea chef de glume. Nat hoinărea undeva în faţa lor, lovind pietrele cu piciorul. Se lăsa întunericul, iar inima îi bătea repede şi o clipă se simţi de parcă ea şi Bishop ar fi fost singuri. El o privea cu o expresie pe care nu reuşea să o interpreteze. Simţi cum căldura îi cuprinde stomacul, era agitată fără motiv.

— Fă o poză. O să dureze mai mult, zise ea şi îl împinse.

Momentul trecu. Bishop râse şi se supuse; ea îl evitase.

— Copii, copii, nu vă mai certaţi! le strigă Nat.

Găsiră un loc unde să aprindă artificiile. Nat nu reuşi, artificiile scoaseră câteva scântei şi gata, înainte să le poată aprinde cum trebuie. Urmă Heather. Când făcu un pas în faţă cu bricheta, se auziră nişte pocnituri, iar ea sări înapoi, crezând că o dăduse în bară. Dar îşi dădu seama că nici măcar nu le aprinsese.

— Uite, uite!

Nat se legăna entuziasmată. Heather se întoarse exact când artificiile verzi, roşii şi un val de scântei galbene explodară spre est, chiar deasupra copacilor. Nat râdea ca nebuna.

— Ce naiba?

Heather se simţea ameţită de fericire şi nedumerire. Nu era întuneric încă, iar în Carp nu era nici urmă de artificii. Cele mai apropiate erau în Poughkeepsie, la distanţă de cincizeci de minute, în Waryas Park, unde probabil că se aflau acum Lily, cu mama lor şi cu Bo.

Doar Bishop nu părea încântat. Stătea cu braţele încrucişate şi clătina din cap, în timp ce artificiile continuau să apară: mai mult auriu, apoi iar albastru şi roşu, explodau şi dispăreau, înghiţite din nou de cer, lăsând urme de fum ca nişte tentacule. Şi chiar când Nat o luă la fugă, şchiopătând, dar tot râzând şi strigând – haideţi, haideţi! de parcă ar fi putut alerga direct spre sursa lor, Heather îşi dădu şi ea seama: nu era o sărbătoare.

Era un semn.

În depărtare, sirenele începură să ţiuie. Spectacolul se opri brusc: degete fantomatice de fum traversau tăcut cerul. În sfârşit, Nat se opri din alergat. Se răsuci cu faţa spre Heather şi Bishop şi zise:

— Ce? Ce e?

Heather se înfioră, cu toate că nu era frig. Aerul mirosea a fum, iar urletele ascuţite şi intense ale sirenelor parcă îi sfredeleau creierul.

— E vorba despre următoarea probă, zise ea. Panica.

•

Abia trecuse de şapte seara, când Bishop o lăsă pe Heather în faţa rulotei. Acum ea îşi dorea să nu fi băut berea, se simţea extenuată. Bishop fusese tăcut, de când Natalie coborâse din maşină. Se întoarse spre ea şi zise direct:

— Încă mai cred că ar trebui să renunţi, să ştii.

Heather se prefăcu că nu ştia despre ce vorbeşte.

— Să renunţ la ce?

— Nu face pe proasta.

Bishop îşi frecă fruntea. Lumina din maşină îi sublinia profilul: linia dreaptă a nasului, bărbia. Heather îşi dădu seama că el nu mai era doar un băiat. Fără ca ea să observe, devenise un bărbat înalt şi puternic, cu o bărbie încăpăţânată, cu iubită şi cu opinii diferite de ale ei. Simţi o strângere de stomac, un sentiment de pierdere şi o senzaţie de dorinţă.

— Jocul devine tot mai periculos, Heather. Nu vreau să fii rănită. Nu mi-aş ierta-o niciodată, dacă…

Vocea lui se stinse şi el dădu din cap. Heather îşi aminti mesajul îngrozitor pe care îl primise. *Renunţă acum, înainte să păţeşti ceva.* Furia se

aprinse în pieptul ei. De ce naiba încercau toţi să se asigure că ea nu va concura?

— Credeam că mă susţii.

— Te susţin.

Bishop se întoarse spre ea. Erau foarte aproape, în noapte.

— Dar nu aşa.

O clipă continuară să se uite unul la altul. Ochii lui erau nişte luni întunecate. Buzele lui se aflau la câţiva centimetri de ale ei. Heather îşi dădu seama că încă se gândea să îl sărute.

— Noapte bună, Bishop, îi zise şi coborî din maşină.

Înăuntru, televizorul era pornit. Krista şi Bo stăteau întinşi pe canapea şi se uitau la un film alb-negru vechi. Bo era cu bustul gol, iar Krista fuma. Măsuţa de cafea era plină cu sticle goale de bere, Heather numără zece.

— Salutare, Heather Lynn.

Krista stinse ţigara. Nu nimeri scrumiera din prima. Avea ochi sticloşi. Heather abia putea să o privească. Spera să nu fi băut şi după aceea să fi condus cu Lily în maşină; Heather ar fi omorât-o.

— Unde ai fost?

— Nicăieri.

Ştia că pe mama ei nu o interesa cu adevărat.

— Unde e Lily?

— Doarme.

Krista îşi trecu o mână peste bluză, scărpinându-se. Rămase cu ochii la televizor.

— O zi mare. Am văzut artificii.

— O grămadă de lume, interveni Bo. Era coadă la afurisitele de bude publice.

— Mă duc la culcare, zise Heather.

Nu se sinchisi să fie drăguţă. Krista era prea beată să îi ţină predici.

— Dă televizorul încet, da?

Se chinui să deschidă uşa dormitorului; îşi dădu seama că Lily îndesase unul dintre hanoracele ei în uşa întredeschisă, ca să ţină la distanţă zgomotele şi fumul. Heather o învăţase trucul acela. În cameră era cald, deşi geamul era deschis şi un ventilator mic se învârtea ritmic pe comodă. Nu aprinse lumina. Prin geam pătrundeau câteva raze de lună şi oricum putea umbla prin cameră pipăind. Se dezbrăcă, lăsându-şi hainele grămadă pe jos, şi se urcă în pat, apoi împinse toate păturile la picioare şi se înveli doar cu cearşaful. Presupuse că Lily dormea, dar brusc o uzi foindu-se în celălalt pat.

— Heather? şopti Lily.

— Hm?

— Poţi să-mi spui o poveste?

— Una veselă.

Trecuse mult timp de când Lily nu-i mai ceruse să-i spună o poveste. Acum îi spuse o versiune a uneia dintre preferatele ei, *Cele douăsprezece prinţese dansatoare,* numai că, în loc de prinţese, ea le făcu pe fete surori obişnuite, care locuiau într-un castel dărăpănat, cu un rege şi o regină prea mândri şi proşti să aibă grijă de ele. Apoi acestea găsiră o uşă care ducea spre o lume secretă, unde ele chiar erau prinţese şi unde toată lumea se dădea bine pe lângă ele. Până să termine, Lily respira încet, profund. Heather se întoarse pe o parte şi închise ochii.

— Heather?

Vocea lui Lily era somnoroasă. Heather deschise ochii din nou, surprinsă.

— Ar trebui să dormi, Billy.

— O să mori?

Întrebarea fu atât de neaşteptată, că nu zise nimic câteva secunde.

— Sigur că nu, Lily, spuse ea tăios.

Faţa lui Lily era pe jumătate afundată în pernă.

— Kyla Anderson zice că o să mori. Din cauza Panicii.

Heather simţi un fior de teamă amestecată cu altceva, ceva mai profund şi mai dureros.

— Cum ai aflat de Panică?

Lily mormăi ceva. Heather o întrebă din nou:

— Cine ţi-a spus despre Panică, Lily?

Dar Lily adormise.

•

Casa Graybill era bântuită. Toţi cei din Carp ştiau, o spuneau de o jumătate de secol, de când ultimul membru al familiei se spânzurase de grinzi, la fel cum făcuse tatăl şi bunicul lui.

Blestemul Graybill.

Nimeni nu locuise oficial în casă de mai bine de patruzeci de ani, deşi ocazional se aciuia câte cineva în ea. Nimeni nu voia să locuiască acolo. Noaptea, luminile clipeau, se aprindeau şi se stingeau. Voci şopteau în pereţii plini cu şoareci şi stafii ale copiilor alergau pe holurile prăfuite. Uneori localnicii pretindeau că auzeau o femeie ţipând, în mansardă.

Erau cel puţin zvonuri.

Iar acum, focurile de artificii: unul dintre localnici, cei care pretindeau că încă îşi aminteau ziua în care ultimul Graybill fusese găsit spânzurat, jura că artificiile nu fuseseră aprinse de copii. Poate că nici nu fuseseră artificii. Cine ştie ce fel de forţe ieşiseră din dărăpănătura aceea de casă, ce fel de piază rea care dăduse foc nopţii?

Polițiștii credeau că fuseseră doar obișnuitele farse de 4 iulie. Dar Heather, Nat și Dodge știau mai bine. La fel și Kim Hollister, Ray Hanrahan și toți ceilalți jucători. La două zile după patru iulie, suspiciunile lor fură confirmate. Heather tocmai ieșise de la duș, când deschide vechiul laptop și își verifică e-mailul. Gâtul i se usucă; simți furnicături în gură.

judgmentpanic.com
Subiect: V-au plăcut artificiile?

Spectacolul va fi și mai tare vinerea asta, la 10 p.m.
Să vedem cât rezistați. Nu uitați: fără să cereți ajutor.

VINERI, 8 IULIE

HEATHER

— E prea uşor, zise Heather din nou.

Strânse volanul. Nu prea îi plăcea să conducă. Dar Bishop insistase. El nu va ajunge la proba din ziua aceea, nu va merge să stea pe acolo ore în şir, aşteptând ca jucătorii să încerce să reziste cât mai mult într-o casă bântuită. Măcar de data aceea, Heather reuşise să ia maşina. Mama ei şi Bo se înghesuiseră cu nişte prieteni în Lot 62, o rulotă abandonată, folosită mai mult pentru petreceri. Se vor întoarce acasă în jur de patru sau poate chiar mai târziu.

— Probabil că vor încerca să ne păcălească, zise Nat. Probabil că au umplut casa cu efecte luminoase şi sonore.

— Tot e prea simplu.

Heather dădu din cap.

— Vorbim despre Panică, nu despre Halloween.

Îi transpirau palmele.

— Mai ţii minte când eram mici şi Bishop te provoca să stai pe verandă trei minute?

— Doar pentru că tu te-ai fofilat, zise Nat.

— Şi tu te-ai fofilat, îi aminti Heather, regretând că adusese vorba. Nu ai reuşit să stai nici treizeci de secunde.

— Bishop a reuşit totuşi, zise Nat şi se întoarse cu faţa spre geam. A intrat, mai ţii minte? A stat înăuntru cinci minute.

— Am uitat, zise Heather.

— Când a fost asta? vorbi Dodge pe neaşteptate.

— Cu ani în urmă. Trebuie să fi avut zece, unsprezece ani. Nu, Heather?

— Mai puţin. Nouă.

Heather îşi dori ca Bishop să fi venit. Era prima lor întrecere fără el şi simţea o strângere de inimă. Când era cu Bishop se simţea în siguranţă. Luară curba şi văzură casa: vârful ascuţit al acoperişului se profila pe cerul înnorat, de parcă era desprins dintr-un film de groază. Se înălţa încovoiat, iar Heather îşi imagină chiar şi de la distanţă că aude vântul şuierând prin găurile din acoperiş, şoarecii mişunând pe podelele din lemn vechi. Lipseau doar liliecii.

Pe drum erau parcate mai multe maşini. Se pare că cei mai mulţi spectatori gândeau la fel ca Bishop şi rămăseseră acasă. Nu toţi, totuşi. Heather o văzu pe Vivian Trager stând pe capota maşinii ei şi fumând. Un grup de juniori stăteau adunaţi în apropiere şi îşi treceau de la unul la altul o sticlă de vin, cu un aer serios, de parcă ar fi fost la un priveghi. Pentru o clipă, înainte ca Heather să oprească motorul, ploaia care se vedea în lumina farurilor o duse cu gândul la mici cioburi de sticlă.

Dodge coborî din maşină şi îi deschise uşa lui Nat. Heather luă geanta pe care şi-o pregătise pentru noapte: mâncare, apă, o pătură mare. Avea să stea acolo cât era nevoie ca să câştige. Nat şi Dodge la fel. Brusc, de afară se auzi un strigăt înăbuşit. Heather ridică privirea şi văzu o siluetă întunecată alergând pe lângă maşină. Nat ţipă. Oamenii se îngrămădiră brusc spre drum. Heather sări din maşină şi alergă pe partea cealaltă, tocmai când Ray Hanrahan îl lovea cu umărul în stomac pe Dodge. Acesta se împletici şi se lovi de rămăşiţele unui gard. În spatele lui căzură aşchii.

— Ştiu ce pui la cale, monstrule, strigă el. Crezi că poţi…

Fu întrerupt şi mormăi ceva, gâtuit. Dodge înaintase şi îl apucase pe Ray de beregată. Se auzi un vuiet. Nat ţipă. Dodge se aplecă şi îi vorbi încet la ureche lui Ray. Heather nu auzi ce zice. La fel de repede, Dodge se dădu înapoi, îl eliberă pe Ray, care rămase în picioare în ploaie, tuşind. Faţa lui Dodge era calmă. Nat se duse spre el vrând să îl îmbrăţişeze, apoi, în ultima clipă, se răzgândi.

— Stai dracului departe de mine, Mason! zise Ray după ce îşi recăpătă suflul. Te previn. Ai grijă!

— Hai, băieţi, interveni Sarah Wilson, o altă concurentă. Plouă. Putem începe?

Ray încă se uita încruntat la Dodge, dar nu zise nimic.

— În regulă.

Acesta fusese Diggin. Heather nu îl văzuse în mulţime. Vocea lui fu absorbită de ploaie şi de întuneric.

— Regulile sunt simple. Cu cât reuşiţi să staţi mai mult în casă, cu atât mai mare e punctajul.

Heather se înfioră. Noaptea săriturii, când Diggin croncănise în megafon, îi părea foarte îndepărtată, cu ani în urmă: radioul, berea, sărbătoarea. Brusc, nu îşi aminti cum ajunsese acolo, în faţa casei dărăpănate a familiei Graybill. Un loc diform. Aplecată într-o parte, de parcă stătea să cadă.

— Fără apel la ajutoare, zise Diggin, cu vocea uşor spartă.

Heather se întrebă dacă ştia ceva ce ei nu ştiau.

— Asta e tot. Începe întrecerea.

Toţi se împrăştiară care încotro. Raze de lumină – lanterne şi, din când în când, licărul albastru al vreunui telefon – trecură peste drum şi văzură gardul îndoit, iarba înaltă, rămăşiţele aleii din faţă, acum acoperite de buruieni.

Dodge îşi scotea rucsacul din maşină. Nat era lângă el. Heather se îndreptă spre ei.

— Ce a fost aia? întrebă ea.

Dodge trânti uşa.

— Habar n-am.

În beznă era greu să-i descifrezi expresia. Heather se întrebă dacă ştia mai mult decât spunea.

— Tipul e un psihopat.

Heather se înfioră din nou, când ploaia îi intră pe sub gulerul gecii şi îi udă hanoracul. Ştia, la fel ca toţi ceilalţi, că sora mai mare a lui Dodge avusese un conflict cu fratele mai mare al lui Ray, cu doi ani în urmă, la confruntarea finală, şi rămăsese paralizată. Heather nu fusese de faţă, făcuse pe dădaca pentru Lily în seara aceea, cu Bishop. Dar Nat spusese că maşina arătase ca un acordeon. Heather se întrebă dacă Dodge îi învinuia pe fraţii Hanrahan.

— Haideţi să nu ne apropiem de Ray înăuntru, da? zise ea. Să stăm deoparte de toţi.

Heather credea că Ray Hanrahan era în stare să-i saboteze, să sară pe ei, să-i prindă sau să încerce să-i lovească. Dodge se întoarse spre ea şi zâmbi. Dinţii lui erau foarte albi, chiar şi în beznă.

— S-a făcut.

Traversă drumul târşâind picioarele, apoi curtea, împreună cu ceilalţi. Heather simţea o greutate în piept, care nu era chiar teamă, ci mai degrabă groază. Era prea uşor. Ploaia făcea ca noroiul să i se lipească de pantofi. Urma o noapte de rahat. Îşi dori să fi încercat să strecoare în geantă o bere. Nici măcar nu-i plăcea gustul, dar asta ar fi uşurat lucrurile, ar fi făcut ca noaptea să treacă mai repede. Se întrebă dacă arbitrii erau acolo, poate că stăteau pe locurile din faţă în vreuna dintre maşinile cu luminile stinse, cu picioarele pe bord; sau poate că erau chiar pe drum, alergând în sus şi în jos, prefăcându-se că erau spectatori. Aceea era partea jocului pe care o ura cel mai mult: faptul că erau mereu urmăriţi.

Ajunseră prea repede la veranda din faţă. Zev Keller abia dispăru înăuntru, că uşa se trânti. Nat tresări.

— Te simţi bine? o întrebă Dodge încet.

— Da, zise Nat prea tare.

Din nou, Heather îşi dori ca Bishop să fi venit. Ar fi trebuit ca el să fie lângă ea, să facă glume proaste şi să o tachineze în legătură cu teama ei.

— Nu se întâmplă nimic.

Nat făcu un pas în faţă şi deschise uşa, care stătea înclinată într-un unghi ciudat. Ezită.

— Miroase, zise ea.

— Atâta timp cât nu trage în noi sau nu latră, pentru mine e bine, zise Dodge.

El nu părea deloc speriat. Înaintă, trecu în faţa lui Nat şi intră în casă. Nat îl urmă. Heather intră ultima. Îndată simţi şi ea mirosul: căcat de şoarece şi mucegai, putrefacţie, ca mirosul unei guri închise mai mulţi ani.

Raze de lumină zimţate treceau peste holuri şi prin camerele întunecate, pe măsură ce concurenţii se împrăştiau în casă, încercând să-şi ţină sub supraveghere propriile colţuri, propriile ascunzişuri. Scândurile scârţâiau, iar uşile gemeau când se deschideau şi se închideau; voci şopteau prin întuneric.

Bezna era densă ca o ceaţă. Heather simţi cum o cuprinde teama. Bâjbâi prin buzunar după telefon. Nat avu aceeaşi idee. Faţa ei era brusc vizibilă, luminată de jos în sus, ochii ei păreau nişte goluri adânci, pielea îi era albăstruie. Heather folosi lumina slabă a telefonului pentru a studia tapetul decolorat, peretele mâncat de termite.

Brusc apăru o lumină strălucitoare.

— Aplicaţia lanternă, zise Dodge, când Heather duse o mână la ochi. Scuze, n-am ştiut că e atât de puternică.

Îndreptă raza în sus, spre tavan, unde rămăşiţele unui candelabru se legănau scârţâind în briza lentă. Acolo se spânzuraseră cei trei bărbaţi din familia Graybill, dacă zvonurile erau adevărate.

— Haide, zise Heather, încercând să-şi păstreze tonul calm.

Arbitrii puteau fi oriunde.

— Să ne îndepărtăm de uşă.

Înaintară mai mult în casă. Dodge trecu în faţă. Deasupra lor, la etajul doi, se auziră paşi. Lanterna lui Dodge lumină o fâşie mică prin întuneric, iar Heather îşi aminti un documentar despre epava *Titanicului,* pe care îl văzuse cândva cu Lily, îşi aminti de felul în care arătase acţiunea de recuperare subacvatică, oameni plutind prin spaţiul acela întunecat, târându-se peste rămăşiţele din lemn şi printre vechile farfurii din porţelan, acoperite de muşchi şi de tot felul de vegetaţie submarină. Aşa se simţea şi ea. De parcă se aflau pe fundul oceanului. Presiunea din pieptul ei o apăsa tot mai tare. Îi auzea respiraţia lui Nat. Iar de sus se auziră ţipete înăbuşite.

— Bucătăria, anunţă Dodge.

Trecu lumina peste aragazul ruginit, peste gresia spartă. Toate imaginile erau dislocate, albite, ca într-un film de groază prost. Heather își închipuia insecte peste tot, pânze de păianjeni, lucruri oribile care cădeau peste ea de sus. Dodge îndreptă lanterna spre colț, iar Heather aproape că țipă: o clipă, văzu o față – neagră, cu ochii mâncați și gura căscată.

— Poți să nu mai îndrepți chestia aia spre mine?

Fata ridică mâna în fața ochilor mijiți, iar bătăile inimii lui Heather încetiniră. Era doar Sarah Wilson, ghemuită în colț. În timp ce Dodge cobora lanterna, Heather văzu că Sarah își adusese o pernă și un sac de dormit. Ar fi fost mai ușor, mult mai ușor, dacă toți jucătorii ar fi putut să se adune într-o singură cameră, să mănânce împreună chipsuri și să împartă o sticlă de votcă ieftină, pe care să o fi furat vreunul dintre ei din dulapul cu băuturi al părinților.

Dar nu aveau voie.

Ieșiră din bucătărie și coborâră câteva scări pline de mizerii: mucuri de țigară, frunze uscate, pahare de cafea de unică folosință înnegrite. Oameni ghemuiți. Heather auzea pași: în pereți, deasupra, în spate. Nu-și dădea seama exact de unde.

— Heather, se întoarse Nat și o prinse de hanorac.

— Șșșșșt! le atenționă Dodge.

Stinse lanterna. Stăteau în bezna atât de densă că Heather distingea cu fiecare respirație prezența unor obiecte care mucegăiau, putrezeau încet, obiecte periculoase, care alunecau, patinau. În spatele ei. Pașii se opriră, ezitând. Podelele scârțâiră. Cineva venea după ei.

— Se mișcă, șopti Heather.

Știa că se pierde cu firea, că probabil era doar un alt concurent care explora casă, dar nu reuși să își reprime o fantezie oribilă: era unul dintre arbitri, care patrula încet prin întuneric, gata să pună mâna pe ea. Și nici nu era om, ci o ființă supranaturală, cu o mie de ochi și degete lungi și subțiri, o gură căscată și suficient de mare să o poată înghiți.

Pașii înaintară. Încă unul, apoi altul.

— Se mișcă, zise ea din nou.

Vocea ei era strangulată, disperată.

— Aici, zise Dodge.

Era atât de întuneric, încât nici nu-l vedea, deși probabil că era la doar jumătate de metru de ea. Dodge mormăi; ea auzi geamătul lemnului vechi, vaietul balamalelor ruginite. O simți pe Nat că se îndepărtează și o urmă orbește, repede și aproape că se împiedică de podeaua denivelată, care marca intrarea într-o altă încăpere. Dodge închise ușa în urma lui, sprijinindu-se pe ea, până când se potrivi la locul ei. Heather rămase

nemişcată, respirând greu. Paşii continuau să se audă apropiindu-se. Se opriră dincolo de uşă. Abia dacă mai respira, de parcă ar fi stat sub apă. Apoi paşii se retraseră.

Dodge aprinse din nou lanterna. În lumină, faţa lui arăta ca o pictură modernă ciudată: toată numai unghiuri.

— Ce a fost asta? şopti Heather.

Aproape se temea că nici Dodge, nici Nat nu auziseră. Dar Dodge îi răspunse:

— Nimic. Cineva încerca să ne sperie. Asta e tot.

Îşi puse telefonul pe podea, astfel încât lumina era îndreptată în sus. Dodge avea un sac de dormit îndesat în rucsac; Heather scoase pătura pe care o adusese. Nat stătea chiar lângă conul de lumină şi îşi trăgea pătura în jurul umerilor. Brusc Heather se simţi uşurată. Erau în siguranţă, împreună, în jurul unui fel de foc de tabără improvizat. Poate că va fi uşor. Dodge se ghemui lângă Nat.

— Putem să ne facem confortabili, cred.

Heather patrula prin încăperea mică. Cândva trebuie să fi fost un spaţiu de depozitare sau o debara, ceva mai departe de bucătărie. Probabil că nu avea mai mult de şase metri pătraţi. Sus, pe unul dintre pereţi, se afla un singur geam, dar pătura de nori era atât de groasă, că lumina abia pătrundea prin el. Pe un perete erau rafturi din lemn acum îndoite, pe care nu mai era decât un strat de praf şi multă mizerie: pungi goale de chipsuri, o doză de suc îndoită, o cheie veche. Folosi lumina de la telefon să exploreze locul repede.

— Păianjeni, zise ea, când telefonul lumină o pânză perfect simetrică, strălucitoare şi argintie, care se întindea între două rafturi.

Dodge ţâşni în picioare, de parcă fusese muşcat de fund.

— Unde?

Heather şi Nat se uitară una la alta. Nat zâmbi.

— Ţi-e frică de păianjeni? îi scăpă lui Heather.

Nu se putuse abţine. Dodge nu arătase vreodată că i-ar fi teamă de ceva. Nu s-ar fi aşteptat niciodată la asta.

— Mai încet, zise el răguşit.

— Nu-ţi face griji, zise Heather.

Îşi opri telefonul.

— Era doar o pânză, oricum.

Nu mai pomeni de micile umbre din ea: insecte înfăşurate între firele pânzei, aşteptând să fie mâncate. Dodge aprobă din cap, cu o mină jenată. Se întoarse şi îşi băgă mâinile în buzunarele gecii.

— Şi acum? zise Nat.

— Aşteptăm, răspunse Dodge, fără să se întoarcă.

Nat se întinse şi deschise o pungă de chipsuri. O clipă mai târziu, ronţăia zgomotos. Heather se uită la ea.

— Ce este? întrebă Nat cu gura plină. O să stăm aici toată noaptea.

Avea dreptate. Heather se aşeză lângă ea. Podeaua era denivelată.

— Deci ce crezi? zise Nat, pe care acum Heather abia o înţelese.

— Ce cred despre ce?

Îşi strânse genunchii la piept şi îşi dori ca acel con de lumină să fie mai mare, mai puternic. Tot ce se afla dincolo de el era umbră, contur şi întuneric. Chiar şi Dodge, care stătea cu spatele la lumină. În beznă, putea fi oricine.

— Nu ştiu. Despre tot. Despre arbitri. Cine sunt cei care planifică toate astea?

Heather se întinse şi luă două chipsuri. Le vârî în gură, câte unul cu fiecare mână. Era o regulă nescrisă ca nimeni să nu vorbească despre identitatea arbitrilor.

— Vreau să ştiu cum a început. Şi de ce suntem toţi suficient de nebuni să jucăm.

Intenţionase să fie o glumă, dar vocea ei era stridentă. Dodge se foi şi veni din nou lângă Nat.

— Dar tu, Dodge? întrebă Heather. De ce ai acceptat să joci?

Dodge îşi ridică privirea. Faţa lui era o mască plină cu găuri, iar Heather îşi aminti deodată de o vară când se dusese în tabără cu alte fete de la cercetaşi şi stătuseră adunate în jurul focului spunând poveşti cu stafii. Folosiseră lanterne, ca feţele lor să arate înfiorătoare şi toţi cei din tabără se speriaseră. Pentru o clipă, i se păru că Dodge zâmbea.

— Răzbunare.

Nat începu să râdă.

— Răzbunare? repetă ea.

Heather îşi dădu seama că auzise bine.

— Nat, zise ea tăios.

Atunci, Nat trebuie să îşi fi amintit despre sora lui Dodge; zâmbetul ei dispăru repede. Ochii lui se îndreptară spre ai lui Heather. Ea îşi feri privirea. Deci el îl învinuia pe Luke Hanrahan pentru ce se întâmplase. Brusc, i se făcu frig. Cuvântul răzbunare era atât de îngrozitor: direct şi tăios ca un cuţit. De parcă ar fi ştiut la ce se gândea, Dodge zâmbi.

— Vreau doar să îl învinge pe Ray, asta e tot, zise el încet şi se întinse să ia punga cu chipsuri.

Îndată, Heather se simţi mai bine. O vreme încercară să joace cărţi, dar era prea întuneric, chiar şi pentru un joc lent; erau nevoiţi să îşi tot treacă

lanterna de la unul la altul. Nat voia să învețe cum se face un truc de magie, dar Dodge se opuse. Din când în când auzeau voci sau paşi pe hol, iar Heather se încorda, sigură că acela era începutul adevăratei întreceri, cu holograme ale unor fantome ciudate sau cu oameni mascaţi, care aveau să sară la ei. Dar nu se întâmplă nimic. Nu veni nimeni la uşă să zică bau.

După o vreme, Heather obosi. Strânse grămadă rucsacul şi şi-l puse sub cap. Ascultă ritmul lent al conversaţiei dintre Dodge şi Nat, dezbăteau cine ar învinge într-o luptă, un rechin sau un urs, iar el susţinea că ar trebui să se specifice un anumit mediu… Apoi discutară despre câini, iar Heather văzu doi ochi mari (ochi de tigru?), de mărimea unor faruri, holbându-se la ea din beznă. Vru să ţipe; era un monstru acolo, în întuneric, gata să sară… Şi deschise gura, însă o cuprinse întunericul şi adormi.

DODGE

Dodge visa la vremurile când el şi Dayna se dădeau în carusel în Chicago. Sau poate în Columbus. Dar în visul lui erau palmieri şi un bărbat care vindea grătare dintr-un cărucior viu colorat. Dayna era în faţa lui, iar părul ei lung îl lovea peste obraz. Era şi o mulţime adunată acolo: oameni care vorbeau tare, se uitau chiorâş, strigau lucruri pe care nu le înţelegea.

Ştia că ar fi trebuit să fie bucuros, să se distreze, dar nu era aşa. Era prea cald. În plus, era şi părul Daynei, care îi intra în gură şi îl îneca. Nu îl lăsa să respire. Mai era şi duhoarea de carne. Mirosul de ars. Norii denşi de fum.

Fum.

Dodge se trezi brusc şi sări în picioare. Adormise pe podea, cu faţa lipită de lemnul rece. Habar n-avea cât era ceasul. Reuşi să distingă doar siluetele amestecate ale lui Heather şi Nat, sunetul respiraţiei lor. Pentru o clipă, încă pe jumătate adormit, se gândi că arătau ca nişte pui de dragoni. Apoi îşi dădu seama de ce: camera era plină de fum. Venea prin crăpătura de sub uşă, şerpuind înăuntru. Se ridică, apoi se gândi mai bine, amintindu-şi că fumul se ridică, şi se lăsă în genunchi. Se auzeau strigăte: din celelalte încăperi ale casei răsunau paşi şi ţipete.

Prea uşor. Îşi aduse aminte ce spusese Heather mai devreme. Desigur. Artificiile explodaseră aici de 4 iulie, exista un premiu pentru jucătorii care reuşeau să stea mai mult în casă.

Foc. Casa era în flăcări.

Se întinse şi le scutură pe fete, fără să se sinchisească să le distingă, să vadă unde le erau coatele şi unde umerii.

— Treziţi-vă, treziţi-vă!

Natalie se ridică în fund, frecându-se la ochi, apoi îndată începu să tușească.

— Ce…

— Foc! zise el scurt. Stai jos. Fumul se ridică.

Acum clipea și Heather. Dodge se târî spre ușă. Nu exista îndoială: șobolanii abandonau corabia. Se auzea un amestec de voci, zgomotul ușilor trântite. Însemna că focul se întinsese deja destul. Nimeni nu ar fi fugit imediat. Puse mâna pe clanța metalică a ușii. Era caldă la atingere, dar nu frigea.

— Nat? Dodge? Ce se întâmplă?

Heather se trezise de tot. Vocea ei era stridentă, isterică.

— De ce e atâta fum?

— Foc.

Natalie răspunsese. Vocea ei era uimitor de calmă.

Era momentul să plece naibii de acolo. Înainte ca focul să se întindă mai mult. Dodge își aminti brusc un moment de la sala de sport din DC – sau din Richmond? – , când toți copiii fuseseră nevoiți să se oprească, să se lase jos pe linoleumul mirosind a picioare și să se rostogolească. Chiar și atunci i se păruse o prostie. De parcă rostogolitul putea face altceva în afară de a te transforma într-o minge de foc.

Apucă de clanță și trase, dar nu se întâmplă nimic. Încercă din nou. Nimic. O clipă se gândi că poate încă doarme, că e unul dintre coșmarurile lui, în care tot încerca să alerge, dar nu reușea sau se arunca spre vreun atacator și nici măcar nu-l atingea. Și, pentru prima dată de când începuse jocul, o simți: panica ce îi creștea în piept și i se târa spre gâtlej.

— Ce se întâmplă?

Practic, Heather țipa acum.

— Deschide ușa, Dodge!

— Nu pot.

Își simțea mâinile și picioarele amorțite. Panica îi strângea plămânii, nu îl lăsa să respire. Nu. Acela era fumul. Acum era dens. Se dezmetici. Își vârî degetele în gaura unde fusese mânerul, smucind energic, și simți o mușcătură de metal. Împinse cu umărul în ușă, cu o disperare crescândă.

— E blocată.

— Cum adică blocată?

Heather vru să continue, în schimb începu să tușească. Dodge se răsuci și se lăsă în jos.

— Stai așa.

Își duse mâneca la gură.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Nu mai auzea paşi, nici strigăte. Toţi ceilalţi ieşiseră? Auzea totuşi cum focul înainta, trosnetele înăbuşite şi lemnul vechi care cădea, decenii de putrezire şi ruină înghiţite de flăcări.

Heather umbla la telefon.

— Ce faci?

Nat încercă să-l apuce.

— Regulile spun să nu sunăm…

— Regulile? i-o tăie Heather. Eşti nebună?

Tasta furioasă pe telefon. Faţa îi era schimonosită, ca o mască de ceară care începea să se topească. Lăsă să îi scape un sunet, ceva între ţipăt şi suspin.

— Nu funcţionează. Nu este semnal.

Gândeşte, gândeşte. Prin panică, Dodge săpă o potecă în mintea lui. Un scop; îi trebuia un scop. Instinctiv, ştia că datoria lui era să le scoată pe fete de acolo în siguranţă, la fel cum era datoria lui să se asigure că Daynei nu i se va întâmpla nimic rău niciodată, Daynei a lui, singura lui soră şi cea mai bună prietenă a lui. Nu putea să dea greş din nou. Trebuia cu orice preţ să reuşească.

Geamul era prea sus, nu avea cum să ajungă la el. Şi era atât de îngust… Dar poate că reuşea să o ridice pe Natalie… Poate că ea ar încăpea. Apoi? Nu conta. Heather s-ar putea să încapă şi ea, deşi nu era sigur.

— Nat.

Dodge se ridică. Aerul era parcă nisipos şi dens. Era cald.

— Vino. Trebuie să ieşi prin geam.

Nat se uită la el.

— Nu pot să vă părăsesc.

— Trebuie. Haide. Ia-ţi telefonul. Găseşte ajutor.

Dodge se rezemă cu o mână de perete.

— E singura soluţie.

Dodge abia o văzu aprobând din cap în beznă. Când Nat se ridică, îi simţi mirosul de transpiraţie. Pentru o clipă nebună îşi dori să o poată îmbrăţişa şi să îi spună că va fi bine. Dar nu aveau timp. Imaginea Daynei îi apăru în minte, rămăşiţele deformate ale maşinii ei, picioarele ei ofilindu-se încet, devenind nişte ramuri firave.

Vina lui.

Dodge se aplecă, o prinse pe Nat de talie şi o ajută să se urce pe umerii lui. Fără să vrea, ea îl atinse cu un picior pe piept, iar el aproape că se prăbuşi. Era slăbit. Afurisitul de fum! Dar reuşi să se echilibreze şi să se îndrepte.

— Geamul! suspină Nat.

Iar Heather înţelese. Bâjbâi după cheia văzută mai devreme şi i-o întinse. Nat se răsuci. Se auzi un zăngănit. O briză intră în cameră şi, după o clipă, un fel de vâjâit, când focul – se apropia, dincolo de uşă – simţi aerul şi năvăli spre el, ca valul oceanului năvălind pe plajă. Fumul negru pătrunse pe sub uşă.

— Du-te! strigă Dodge.

Simţi cumnat îl loveşte la cap, apoi la ureche; apoi ajunse afară. Se lăsă din nou în genunchi. Abia mai vedea.

— Tu urmezi, îi zise lui Heather.

— Nu încap.

Şoptise, dar cumva el auzi. Era uşurat. Nu prea credea că mai avea putere să o ridice. Capul îi vâjâia.

— Lasă-te jos, zise el, iar vocea parcă nu era a lui.

Ea se lăsă jos şi se întinse. Fu bucuros să se întindă şi el. Faptul că o ridicase pe Nat, chiar şi la acea înălţime mică, îl extenuase. Parcă fumul era o pătură… care îl acoperea şi îi spunea să doarmă…

Era din nou în carusel. Dar de data aceea spectatorii ţipau. Şi începuse să plouă. Voia să coboare… caruselul se învârtea tot mai repede, mai repede… Luminile se roteau deasupra…

Lumini rotindu-se, voci strigând. Sirene.

Cer.

Aer.

Cineva – mama? – zicea:

— Eşti bine, fiule. O să fii bine.

SÂMBĂTĂ, 9 IULIE

HEATHER

Când Heather se trezi, ştiu imediat că era într-un spital, ceea ce era oarecum dezamăgitor. În filme, oamenii erau mereu ameţiţi şi confuzi şi întrebau unde se aflau şi ce se întâmplase. Dar nu aveai cum să confunzi mirosul de dezinfectant, cearşafurile albe, sunetul aparaturii medicale. De fapt, era oarecum plăcut, cearşafurile erau curate şi apretate; mama ei şi Bo nu strigau; aerul nu mirosea a băutură veche. Dormise mai bine decât o făcuse în ultima vreme şi, pentru câteva minute, îşi ţinu ochii închişi, respirând profund.

Apoi Bishop zise încet:

— Haide, Heather! Ştim că te prefaci. Îmi dau seama după cum ţi se mişcă pleoapele.

Heather deschise ochii. Simţi un val de bucurie în piept. Bishop stătea pe un scaun de lângă patul ei, aplecat deasupra ei. Nat era şi ea acolo, cu ochii umflaţi de plâns, şi ţâşni direct spre ea.

— Heather!

Începu să suspine din nou.

— Of, Doamne, Heather, am fost atât de speriată!

— Bună, Nat.

Heather fu nevoită să vorbească cu gura plină de părul lui Nat, care avea gust de săpun. Probabil că făcuse duş.

— Nu o sufoca, Nat, zise Bishop.

Nat se dădu înapoi, încă trăgându-şi nasul, dar continuă să o ţină de mână, de parcă s-ar fi temut că ar putea să dispară. Bishop zâmbea, dar faţa lui era albă ca hârtia, iar în jurul ochilor avea cearcăne pronunţate. Poate, se gândi Heather, stătuse lângă patul ei toată noaptea, îngrijorat că ar fi putut muri. Ideea îi făcu plăcere.

Heather nu se deranjă să întrebe ce se întâmplase. Era evident. Nat adusese ajutoare cumva, iar ea probabil că fusese transportată la spital după ce leşinase. Aşa că întrebă:

— Dodge e bine? Unde e?

— A plecat. S-a trezit acum câteva ore şi a plecat. E bine, zise Nat grăbită. Medicul a spus că şi tu vei fi bine.

— Ai câştigat întrecerea, zise Bishop cu o faţă inexpresivă.

Nat îi aruncă o privire.

— A fost şi ea aici, zise Bishop.

Heather simţi din nou o strângere în piept. A fost şi ea aici însemna că plecase. Desigur.

— Şi Lily, adăugă el repede. Ea a vrut să rămână. Era isterică…

— E în regulă, zise Heather.

Bishop se uita ciudat la ea, de parcă cineva tocmai îi vârâse pe gât o mână de drajeuri. Se gândi că poate ea arăta ca naiba şi chiar mirosea ca naiba. Simţi că faţa îi ia foc. Super. Acum arăta ca naiba şi încinsă.

— Ce e? zise ea, încercând să-şi menţină un ton iritat, fără să respire prea adânc. Ce e?

— Ascultă, Heather. S-a întâmplat ceva noaptea trecută, iar tu…

Uşa se deschise şi intră doamna Velez cu două pahare cu cafea şi un sandviş, evident, de la cafenea. Domnul Velez era chiar în spatele ei, cu un rucsac pe care Heather îl recunoscu fiind al lui Nat.

— Heather, te-ai trezit! exclamă doamna Velez bucuroasă.

— Le-am spus părinţilor mei, zise Nat în barbă, deşi nu era necesar.

— E în regulă, spuse Heather din nou.

Şi, în sinea ei, era bucuroasă că domnul şi doamna Velez veniseră. Brusc, se temea că o să-i vină să plângă. Părul domnului Velez stătea drept în sus şi avea o pată de iarbă pe genunchii pantalonilor kaki; doamna Velez purta unul dintre cardiganele ei pastel şi amândoi se uitau la Heather de parcă se întorsese din morţi. Poate că aşa era. Pentru prima dată îşi dădu seama cu adevărat cât de aproape fusese de asta. Înghiţi repede, reprimându-şi pornirea de a plânge.

— Cum te simţi, scumpo?

Doamna Velez puse cafelele şi sandvişul pe noptieră şi se aşeză pe patul lui Heather. Întinse mâna şi îi mângâie părul; o clipă Heather îşi imagină că doamna Velez era mama ei adevărată.

— Ştiţi… încercă Heather să zâmbească, dar nu reuşi.

— L-am rugat pe tata să aducă nişte lucruri, zise Nat.

Domnul Velez ridică rucsacul, iar Heather se gândi că îl pierduse pe al ei, rămăsese în casa Graybill. Probabil că deja era cenuşă.

— Reviste. Şi pătura aia scămoşată de la subsol.

Felul în care vorbea Nat făcea să pară că Heather avea să rămână acolo.

— Sunt bine, serios.

Se ridică un pic, parcă voind să le dovedească.

— Pot să merg acasă.

— Medicii trebuie să se asigure că nu e nimic în neregulă în interior, zise doamna Velez. S-ar putea să dureze un pic.

— Nu-ți face griji, Heather, zise Bishop încet.

Se întinse și o luă de mână; ea era surprinsă de blândețea atingerii lui, de căldura care radia din vârfurile degetelor lui prin corpul ei.

— O să stau cu tine.

Te iubesc. Vorbele îi veniră în minte lui Heather brusc; fu nevoită să reprime și pornirea aceea, ca pe cea de a plânge, de mai devreme.

— Și eu, zise Nat loial.

— Heather trebuie să se odihnească, spuse doamna Velez. Încă zâmbea, dar colțurile ochilor îi erau încreţite de îngrijorare.

— Îți amintești ce s-a întâmplat noaptea trecută, scumpo? Heather se încordă. Nu era sigură cât ar trebui să spună.

Se uită la Nat și la Bishop în căutare de indicii, dar amândoi îi evitau privirea.

— În mare, zise ea precaut.

Doamna Velez încă o privea exagerat de grijuliu, de parcă s-ar fi temut că se putea face bucăți sau că ochii i-ar putea sângera.

— Și crezi că putem vorbi despre asta sau vrei să așteptăm? Stomacul lui Heather începu să se strângă. De ce Bishop și Nat nu se uitau la ea?

— Ce vreți să spuneți prin să vorbim despre asta?

— Poliția a fost aici, izbucni Bishop. Am încercat să-ți spunem.

— Nu înțeleg.

— Ei cred că focul nu a fost un accident, zise Bishop.

Heather avea impresia că el încerca să-i transmită un mesaj din privire, iar ea era prea proastă să îl înțeleagă.

— Cineva a dat foc casei intenționat.

— Dar a fost un accident, insistă Nat.

— Pentru Dumnezeu, voi doi!

Doamna Velez își pierdea cumpătul rar; Heather era surprinsă să o audă spunând „Dumnezeu”.

— Încetați! Nu faceți nimănui un bine minţind. E din cauza acelui joc, Panica sau cum îi spuneți. Nu încercați să pretindeți că nu e așa. Poliția știe. S-a terminat. Sincer, mă așteptam la ceva mai bun de la voi. Mai ales din partea ta, Bishop.

Bishop deschise gura, apoi o închise. Heather se întrebă dacă el intenționase să se apere. Dar asta ar fi însemnat să le trădeze pe ea și pe Nat. Se simți teribil de rușinată. Panica. Cuvântul părea oribil rostit cu voce tare, în locul acela atât de alb.

Vocea doamnei Velez redeveni blândă.

— Va trebui să le spui adevărul, Heather. Spune-le tot ce știi.

Heather începu să se panicheze.

— Dar nu știu nimic.

Își trase mâna din a lui Bishop; palma începu să-i transpire.

— De ce trebuie să vorbească poliția cu mine? Nu am făcut nimic.

— Cineva a murit, Heather, zise doamna Velez. E foarte grav.

O clipă Heather crezu că nu auzise bine.

— Ce?

Doamna Velez părea surprinsă.

— Credeam că știi.

Se întoarse spre Nat.

— Eram sigură că i-ați spus.

Nat nu zise nimic.

Heather se întoarse spre Bishop. Cu greu reuși să-și miște capul.

— Cine? întrebă ea.

— Little Bill Kelly, zise Bishop.

Încercă să-i ia mâna din nou, dar Heather se feri. Nu reuși să vorbească o clipă. Ultima dată când îl văzuse pe Little Bill Kelly, acesta era într-o stație de autobuz și hrănea porumbeii. Când ea îi zâmbise, el îi făcuse cu mâna vesel și îi zisese: „Hey, Christy". Heather habar n-avea cine era Christy. Abia dacă îl cunoștea pe Little Kelly, era mai mare decât ea și fusese plecat mulți ani în armată.

— Eu nu…

Heather înghiți cu greu. Domnul și doamna Velez ascultau cu atenție.

— Dar el nu…

— Era în subsol, zise Bishop.

Vocea lui suna spart.

— Nimeni n-a știut. Nu aveai de unde să știi.

Heather închise ochii. Culori explodară în spatele pleoapelor ei. Artificii. Foc. Fum în beznă. Deschise ochii.

Domnul Velez ieșise pe hol. Ușa era întredeschisă. Auzi murmure, scârțâitul unor pantofi pe gresie. El băgă capul pe ușă. Părea că își cere scuze.

— Poliția e aici, Heather.

LUNI, 11 IULIE

DODGE

— Îmi daţi nişte apă, vă rog?

Lui Dodge nu îi era cu adevărat sete, dar avea nevoie să stea o clipă, să îşi tragă sufletul şi să se uite în jur.

— Sigur.

Poliţistul care îl întâmpinase pe Dodge şi îl condusese într-un birou mic, fără geamuri – ofiţer Sadowski, scria pe ecuson – nu încetase să zâmbească, de parcă era profesor, iar Dodge, elevul lui preferat.

— Stai liniştit. Mă întorc imediat.

Dodge rămase nemişcat, aşteptând, în caz că cineva îl privea. Nu fu nevoie să mişte capul, să vadă aproape tot: biroul plin cu dosare; rafturile pline cu hârtii; un telefon vechi deconectat; poze cu câţiva copii graşi zâmbind; un ventilator de birou. Era un lucru bun, se gândi, că Sadowski nu îl dusese într-o sală de interogatorii.

Sadowski se întoarse într-o clipă cu un pahar de unică folosinţă plin cu apă. Misiunea lui era să pară prietenos.

— Te simţi bine? Apa e bună? Vrei un suc sau altceva?

— E în regulă.

Dodge luă o gură de apă şi aproape că se înecă. Era caldă ca un pişat. Sadowski fie nu observase, fie se prefăcuse.

— Chiar mă bucur că ai decis să vii să vorbeşti cu noi. Dan, nu?

— Dodge. Dodge Mason.

Sadowski se aşezase pe scaunul din spatele biroului. Frunzări ostentativ nişte hârtii, zâmbind ca un idiot, răsuci un pix şi se lăsă pe spătarul scaunului. Foarte relaxat. Dar Dodge observă că avea scris numele Dodge pe o hârtie albă.

— Corect. Corect. Dodge. Greu de uitat. Aşadar, cu ce pot să te ajut, Dodge?

Dodge nu credea în atitudinea lui de prost, nici măcar o clipă nu se lăsă păcălit. Ochii ofiţerului Sadowski erau înguşti şi inteligenţi. Bărbia lui era ca un triunghi. Avea să devină un ticălos rău când va veni momentul.

— Am venit să vorbesc despre incendiu, zise Dodge. M-am gândit că o să vreţi să vorbiţi cu mine, oricum, în cele din urmă.

Trecuseră două zile de când Dodge se trezise în spital. Două zile în care aşteptase să i se bată la uşă, aşteptase ca poliţiştii să îşi facă apariţia şi să îl ia la întrebări. Aşteptarea, sentimentul de neliniște fuseseră mai rele ca orice. Aşa că, în dimineaţa aceea, se trezise hotărât: nu va mai aştepta.

— Tu eşti tânărul care a ieşit din spital sâmbătă dimineaţă, nu-i aşa?

Sigur. De parcă uitase.

— Nu am apucat să stăm de vorbă cu tine. De ce ai plecat aşa grăbit?

— Sora mea… are nevoie de ajutor.

Îşi dădu seama, târziu, că n-ar fi trebuit să o pomenească pe sora lui. Avea să ducă la discuţii nedorite. Iar Sadowski profită.

— Ce fel de ajutor?

— E în scaun cu rotile, zise Dodge, cu ceva efort.

Ura să rostească acele cuvinte. Le făcea să pară mai reale şi irevocabile. Sadowski aprobă din cap, cu înţelegere.

— Aşa e. A avut un accident de maşină acum câţiva ani, nu?

Nesimţitul! Deci atitudinea de prostul satului chiar fusese un truc. Îşi făcuse temele.

— Dap.

Dodge se gândi că Sadowski îl va întreba mai multe despre asta, dar el doar clătină din cap şi mormăi:

— Păcat!

Dodge începu să se relaxeze. Luă o gură de apă. Era bucuros că venise. Probabil că îl făcea să pară sigur pe el. Chiar era. Apoi Sadowski zise abrupt:

— Ai auzit vreodată de un joc numit Panica, Dodge?

Fu bucuros că înghiţise apa, aşa că nu avea cum să se înece. Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Niciodată nu am avut prea mulţi prieteni pe aici.

— Ai câţiva prieteni.

Dodge nu ştia unde vrea să ajungă. Sadowski se uită din nou pe notiţele lui.

— Heather Nill. Natalie Velez. Cineva trebuie să te fi invitat la petrecere.

Aceea era povestea care circula: o petrecere în casa Graybill. Un grup de tineri care se adunaseră să fumeze iarbă, să bea, să se sperie unii pe alţii. Apoi: o scânteie rătăcită. Un accident. Astfel, vina era împărţită, nu putea fi învinuit cineva anume. Desigur, Dodge ştia că era un rahat. Cineva dăduse foc locului cu intenţie. Fusese parte din probă.

— Ei bine, da. Ei. Dar nu îmi sunt prieteni cu adevărat.

Dodge simţi cum roşeşte. Nu era sigur dacă fusese prins cu minciuna. Sadowski scoase un sunet din gât, pe care Dodge nu ştia cum să-l interpreteze.

— De ce nu îmi spui totul despre asta? Cu vorbele tale, în ritmul tău.

Dodge îi povesti lent, să nu o dea în bară, dar nu prea lent, să nu pară neliniştit. Îi spuse că fusese invitat de Heather; fuseseră nişte zvonuri despre o petrecere cu bere la butoi, dar când ajunsese acolo constatase că era cam plictiseală şi că abia dacă era ceva de băut. Categoric, el nu băuse. (Se felicită pentru că se gândise la asta, nu putea fi acuzat de nimic, punct.)

Sadowski îl întrerupse doar o dată.

— Atunci, de ce camera aceea închisă?

Dodge fu surprins.

— Cum?

Sadowski se prefăcu doar că se uită pe raport.

— Pompierii-şefi au fost nevoiţi să spargă uşa, ca să ajungă la tine şi la fată, Heather. De ce ai plecat cu ea, dacă petrecerea era în altă parte?

Dodge îşi ţinu mâinile pe coapse. Nici măcar nu clipi.

— V-am spus, petrecerea era plictisitoare. În plus, speram cumva…

Vocea lui se stinse sugestiv şi ridică din sprâncene. Sadowski se prinse.

— Ah. Înţeleg. Continuă.

Nu mai erau multe de spus; Dodge îi zise că probabil adormise lângă Heather. Următorul lucru pe care îl ştia era că auziseră oameni alergând şi că mirosea a fum. Nu o pomeni pe Nat. Nu era nevoie să explice de unde ştiuse să îi îndrume pe pompieri spre spatele casei, doar dacă avea să fie întrebat.

O vreme, după ce Dodge termină de vorbit, rămaseră tăcuţi. Sadowski părea să mâzgălească ceva, dar Dodge ştia că şi acela era doar un rol. Auzise tot. În cele din urmă, ofiţerul Sadowski oftă, puse jos pixul şi se frecă la ochi.

— E groasă, Dodge. Groasă.

Dodge nu zise nimic. Sadowski continuă:

— Bill Kelly ne-a fost – ne este – prieten. A fost în armată. Little Kelly a fost în Irak. Înţelegi ce spun?

— Nu chiar.

Sadowski se holbă la el.

— Spun că o să aflăm exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Iar dacă aflăm că focul a fost pus…

Clătină din cap.

— E omucidere, Dodge.

Lui Dodge i se uscă gâtul, dar se strădui să nu-şi ferească privirea.

— A fost un accident, zise el. Locul nepotrivit, momentul nepotrivit.

Sadowski zâmbi, însă fără veselie.

— Sper.

Dodge hotărî să meargă acasă pe jos. Nu mai avea ţigări şi era indispus. Acum nu mai era sigur că vizita la poliţie fusese o idee bună. Felul în care îl privea Sadowski îl făcea să se simtă de parcă ei credeau că el stârnise afurisitul acela de foc. Era vina arbitrilor, trebuia să fie, oricine erau ei. Oricare dintre jucători putea să ciripească despre joc şi acela avea să fie sfârşitul.

Dacă Panica lua sfârşit…

Dodge nu avea niciun plan în afară de câştigarea Panicii, să îl învingă pe Ray în runda finală şi să se asigure că pentru el va fi o înfrângere sângeroasă, grea. Nu se gândise la viaţa lui mai departe de asta. Poate că va fi arestat. Poate că o va sfârşi rău. Nu-i păsa, oricum ar fi fost.

Dayna, Dayna a lui fusese distrusă pentru totdeauna şi cineva trebuia să plătească. Dar pentru prima dată era cuprins de teama că jocul chiar va lua sfârşit, iar el nu va mai avea ocazia să se răzbune. Apoi va trebui să trăiască, pur şi simplu, cu noua Dayna pe picioarele ei ca nişte tulpini, să trăiască ştiind că fusese incapabil să o salveze. Să trăiască ştiind că Ray şi Luke erau bine, că hoinăreau prin lume, respirau, zâmbeau şi probabil că se căcau şi pe vieţile altora.

Iar asta era imposibil. De neimaginat.

Soarele strălucea pe cer. Totul era nemişcat, prins în lumina puternică. Dodge avea un gust neplăcut în gură, nu mâncase în ziua aceea. Îşi verifică telefonul în speranţa că Nat îl sunase: nimic. Vorbiseră cu o zi înainte, o discuţie şovăitoare, plină de pauze. Când Nat spusese că tatăl ei o chema şi că trebuie să închidă, fusese sigur că minţea.

Dodge înconjură Dot's Diner, verificând instinctiv dacă mama lui se zărea în spatele geamurilor murdare. Dar soarele era prea strălucitor şi transforma totul în umbră. Auzi un hohot de râs din casă. Se opri cu mâna pe clanţă. Dacă mama lui era acasă, nu era sigur că putea să o vadă. Practic, fusese isterică atunci când el venise acasă cu o brăţară de spital, iar de atunci stătea cu ochii pe el şi îl bătea la cap la fiecare jumătate de secundă, întrebându-l cum se simte. În plus, veştile despre Little Kelly ajunseseră la Dot's Diner, iar când nu îl întreba dacă nu are febră, pălăvrăgea despre tragedie.

Apoi râsul se auzi din nou şi îşi dădu seama că nu mama lui râdea, ci Dayna. Stătea pe canapea, cu o pătură peste picioare. Ricky era pe un scaun pliant, în faţa ei; tabla de şah era pe măsuţa de cafea. Când intră Dodge, erau doar câţiva centimetri între ei.

— Nu, nu, zicea ea printre chicoteli. Nebunul merge în diagonală.

— Di-a-go-na-lă, repetă Ricky, cu engleza lui cu accent puternic şi lovi unul dintre pionii Daynei.

— Nu e rândul tău!

Ea își luă pionul înapoi și izbucni din nou în râs. Dodge își drese vocea. Dayna ridică privirea.

— Dodge!

Ea și Ricky se dădură înapoi câțiva centimetri.

— Salut.

Dodge nu știa de ce amândoi aveau un aer vinovat. Nu știa nici de ce se simțea atât de ciudat, de parcă i-ar fi întrerupt din ceva mult mai intens decât un joc de șah.

— Îl învățam pe Ricky să joace, zise ea repede.

Obrajii ei erau îmbujorați, iar ochii îi sclipeau. Arăta mai bine, mai drăguță decât arătase în ultima vreme. Lui Dodge i se păru chiar că se machiase. Brusc, se înfurie. El își bătea capul pentru Dayna, aproape că murise, iar ea era acasă, juca șah cu Ricky, pe vechea tablă din marmură, pe care mama lui o cumpărase când Dodge împlinise unsprezece ani și pe care el o cărase peste tot pe unde se mutaseră. De parcă ei nici nu îi păsa. De parcă el nu juca Panica doar pentru ea.

— Vrei să joci, Dodge? întrebă ea.

Dar el își dădu seama că îl întreba doar de complezență. Pentru prima dată, Dodge se uită cu adevărat la Ricky. Oare chiar voia să se însoare cu Dayna? Probabil că avea douăzeci și unu, douăzeci și doi de ani, cel mult. Dayna nu ar fi făcut-o niciodată. Tipul abia vorbea engleza, pentru Dumnezeu. Iar ea i-ar fi spus, dacă l-ar fi plăcut. Întotdeauna îi spunea lui Dodge totul.

— Am venit doar să iau ceva de băut, zise Dodge. Plec din nou.

În bucătărie, umplu un pahar cu apă și lăsă robinetul pornit cât bău, să nu audă discuția din încăperea alăturată. Despre ce naiba vorbeau? Ce aveau în comun? Când închise robinetul, vocile tăcură brusc. Iisuse! Dodge se simțea de parcă intrase prin efracție în propria casă. Plecă fără să salute. Aproape imediat după ce închise ușa, auzi din nou râsete.

Își verifică telefonul. Avea un răspuns de la Heather, în sfârșit. Îi trimisese un mesaj mai devreme: *Ai aflat ceva*? Mesajul ei spunea doar: *S-a terminat.*

Dodge simți un val de greață ridicându-i-se din stomac în gât. Și în clipa aceea știu ce avea de făcut.

•

Dodge mai fusese acasă la familia Hanrahan o singură dată, cu doi ani în urmă, când Dayna era încă în spital și când, pentru scurt timp, păruse că nu avea să se mai trezească vreodată. Dodge nu se urnise de pe scaunul de lângă patul ei, cu excepția momentelor când se pișase și fumase în parcare

sau când se dusese după cafea. În cele din urmă, mama lor îl convinsese să meargă acasă și să se odihnească.

Se dusese, dar nu să se odihnească. Se oprise pe acasă doar cât să ia cuțitul de măcelărie din bucătărie și bâta de baseball din dulap, împreună cu o pereche de mănuși de schi, care, din câte știa, nu fuseseră folosite niciodată de nimeni din familie. Îi luase ceva timp să găsească casa lui Ray și a lui Luke, mergând cu bicicleta pe întuneric, pe jumătate amețit de căldură, de lipsa de somn și de furia care îl strangula, încolăcită ca un șarpe în stomacul lui și în gât. Dar o găsise, într-un final: o clădire cu două etaje, neluminată, care probabil că fusese frumoasă cu o sută de ani în urmă. Acum, arăta ca o persoană al cărei suflet fusese scos prin gaura curului: năruită și jalnică, sălbăticită și cu ochii bulbucați, încovoiată de mijloc. Lui Dodge i se făcuse milă. Se gândise la apartamentul micuț din spate de la Dot's, la mama lui, care pusese narcise în vechile jardiniere de pe pervazuri și freca pereții cu dezinfectant în fiecare duminică.

Apoi își amintise pentru ce venise. Își lăsase bicicleta pe marginea drumului, își pusese mănușile și scosese din rucsac bâta de baseball și cuțitul. Rămăsese pe loc, îndemnându-și picioarele să se miște. O lovitură rapidă în ușă, un țipăt. Cuțitul lucind în beznă, șuierul bâtei prin aer. El venise după Luke, doar după Luke.

Avea să fie ușor, se gândise. Rapid.

Dar nu reușise. Rămăsese pe loc, îndelung, cu picioarele amorțite, inutile, până când începuse să se teamă că nu va mai putea să se miște vreodată, că înghețase în poziția aceea, în beznă, pentru totdeauna.

La un moment dat, lumina de pe verandă se aprinsese, iar Dodge văzuse o femeie grasă, cu o față ca un fruct cărnos, îmbrăcată cu o cămașă de noapte ca un cort, desculță, mișcându-și trupul masiv pe verandă și aprinzând o țigară. Mama lui Luke. Brusc, Dodge reușise să se miște. Se împleticise spre bicicletă. Abia când ajunsese la patru străzi distanță își dăduse seama că încă avea în mână cuțitul și că abandonase bâta, probabil pe gazon.

De atunci trecuseră aproape doi ani. Casa lui Ray arăta și mai dărăpănată în lumina zilei. Vopseaua se cojea, de parcă ar fi fost mătreață gri. Pe verandă erau două roți, câteva fotolii care miroseau urât și o ușă veche din plasă, care atârna de niște balamale ruginite și care părea gata să se prăbușească la cea mai mică atingere. Era și un clopoțel la ușă, dar deconectat. Dodge lovi puternic în tocul ușii. Drept răspuns, televizorul din interior se opri brusc. Pentru prima dată, Dodge se gândi că cel care va ieși s-ar putea să nu fie Ray, ci femeia aceea cu fața cărnoasă, din urmă cu doi ani, sau un tată sau altcineva.

Dar fu Ray. Purta pantaloni scurți de baschet. Pentru o fracțiune de secundă, ezită, evident surprins, în spatele ușii din plasă. Înainte ca Dodge să apuce să spună ceva, Ray deschise ușa cu piciorul. Dodge fu nevoit să sară în spate, să o evite. Își pierdu echilibrul.

— Ce dracu' faci aici?

Mișcarea bruscă îl zăpăci pe Dodge. Se dezechilibrase deja când Ray îl apucă de cămașă, apoi îl îmbrânci. Dodge se împletici pe scările verandei și ateriză în praf, pe coate. Își mușcă limba. Se trezi cu Ray deasupra lui, furios, gata să lovească.

— Cred că ți-ai pierdut mințile, scuipă el.

Dodge se rostogoli și sări în picioare.

— Nu am venit să ne batem.

Ray izbucni într-un râs lătrat.

— Nu ai de ales.

Înaintă un pas, pregătit să lovească; dar Dodge își recăpătase echilibrul și se feri.

— Uite.

Dodge ridică o mână.

— Doar ascultă-mă, da? Am venit să vorbim.

— De ce naiba aș vrea să vorbesc cu tine?

Ray încă avea pumnii strânși, dar nu mai încercă să îl atace.

— Amândoi vrem același lucru.

O clipă Ray nu zise nimic. Desfăcu pumnii.

— Și anume?

— Panica.

Dodge își umezi buzele. Gâtul îi era uscat.

— Amândoi avem nevoie de joc.

În aer se simțea o tensiune electrică, fierbinte și periculoasă. Ray mai înaintă rapid un pas.

— Luke mi-a spus despre amenințări, zise Ray. Ce fel de joc crezi că faci?

Ray era atât de aproape, că Dodge simțea în respirația lui mirosul de fulgi de porumb și lapte acru. Dar nu se dădu înapoi.

— Un singur joc contează, zise el. Știi doar. Și Luke o știe. De asta a făcut ce a făcut, nu-i așa?

Pentru prima dată, Ray părea speriat.

— A fost un accident. Nu a vrut…

— Lasă.

Ray clătină din cap.

— Nu am știut, zise el.

Dodge știa că minte.

— Ai de gând să mă ajuți sau nu?

Ray râse din nou: un sunet exploziv, lipsit de veselie.

— De ce te-aș ajuta? Mă vrei mort.

Dodge zâmbi.

— Nu așa, zise el.

Și vorbea serios, sută la sută.

— Nu încă.

•

La un moment dat, pe la miezul nopții, când Carp era tăcut, acoperit de strălucirea ploii, Zev Keller se trezi captiv în niște mâini aspre. Înainte să apuce să strige, simți gust de bumbac în gură. O șosetă. Apoi fu ridicat, luat pe sus din pat. Primul lui gând confuz fu că polițiștii veniseră să îl ia. Dacă ar fi avut mintea limpede, și-ar fi dat seama că atacatorii lui purtau măști de schi. Ar fi observat că portbagajul în care îl băgau aparținea unui Taurus bleumarin, ca acela condus de fratele lui. Chiar era mașina lui, parcată pe locul obișnuit.

Dar nu gândea limpede. Era panicat.

Dădea din picioare, privind cerul redus la o fâșie, când portbagajul se închise deasupra lui. Zev simți ceva ud și își dădu seama că, pentru prima dată de la vârsta de cinci ani, se pișase pe el.

În sfârșit, înțelese și că, în ciuda a tot, jocul continua. Și că el tocmai pierduse.

MIERCURI, 13 IULIE

HEATHER

Întâlnirea avea loc în casa lui Bishop. Aşa trebuia. Rulota lui Heather era prea mică, Dodge nu i-ar fi invitat la el, iar părinţii lui Nat erau acasă toată ziua, făceau curăţenie în garaj. Heather fu nevoită să o aducă şi pe Lily, care nu avea ce face acum, că şcoala se terminase şi în cele mai multe zile lua autobuzul singură până în Hudson, unde era biblioteca. Dar acum biblioteca era închisă pentru renovare. De data aceea, Lily era bine dispusă, chiar dacă era murdară şi transpirată şi mirosea a cai; dimineaţă o ajutase pe Heather acasă la Anne. Tot drumul spre Bishop cântă un cântec despre tigri şi flutură braţul pe geam. Bishop locuia în pădure. Cândva, tatăl lui avusese un magazin de antichităţi şi un amanet, iar lui Bishop îi plăcea să spună că tatăl lui „colecţiona" diverse. Heather mereu ameninţa că o să-i înscrie la emisiunea aceea despre ciudaţi care adună tot felul de lucruri.

Casa şi curtea din jurul ei erau pline cu diverse obiecte, de la vechituri la obiecte bizare: cel puţin două sau trei maşini vechi erau acolo mereu, în diverse stadii de reparaţie; lăzi cu tuburi de vopsea; grămezi de scânduri; mobilă veche, pe jumătate îngropată în pământ.

Lily alerga, ţipa, se învârtea printre grămezile cu vechituri.

Heather îi găsi pe Nat şi pe Bishop în spatele casei, stând pe un carusel vechi, care nu mai funcţiona. Bishop arăta de parcă nu mai dormise de câteva zile. O îmbrăţişă pe Heather îndată ce o văzu, ceea ce era ciudat. Heather se încordă; probabil că mirosea a grajd.

— Ce e cu tine? întrebă ea.

Cearcănele din jurul ochilor lui păreau vânătăi.

— Mă bucur să te văd, zise el.

— Arăţi ca naiba.

Întinse mâna să-i aranjeze părul, vechi obicei. Dar el o prinse de încheietură. O privea intens, de parcă voia să-i memoreze trăsăturile feţei.

— Heather…

— Heather! strigă Nat în acelaşi timp.

Cel puţin ea nu părea afectată de moartea lui Bill Kelly.

„Adică, nu e ca şi cum l-am fi cunoscut", zisese ea cu câteva zile în urmă, când Heather îi spusese cât de vinovată se simţea.

Heather nu aşteptă ca Nat să vorbească, deşi Nat le ceruse să se întâlnească.

— Eu renunţ, zise ea. Nu mai joc.

— Trebuie să îl aşteptăm pe Dodge, spuse Nat.

— Nu trebuie să aştept pe nimeni, zise Heather.

Era enervată de calmul lui Nat. Clipea fericită, somnoroasă, în soare, de parcă nimic nu se întâmplase.

— Nu mai joc. Pur şi simplu.

— E o nebunie, zise Bishop cu înverşunare. Nebunie. Oricine în toate minţile…

— Arbitrii nu sunt în toate minţile, totuşi, nu-i aşa? zise Nat şi se întoarse spre el. Adică nu au cum să fie. Ai auzit despre Zev?

— Asta nu…

Bishop se opri brusc, scuturând din cap.

— Eu, cel puţin, nu am de gând să pierd şansa de a câştiga şaizeci şi şapte de mii de dolari, zise Nat cu acelaşi calm enervant.

Apoi clătină din cap.

— Nu e corect să începem fără Dodge.

— De ce? întrebă Heather. De ce eşti atât de îngrijorată de Dodge? Eu am făcut o înţelegere cu tine, mai ţii minte?

Nat îşi feri privirea, iar Heather îşi dădu seama. Simţi un gust amar urcându-i în gât.

— Ai făcut o înţelegere şi cu el. M-ai minţit.

— Nu.

Nat se uită la ea cu ochi mari, rugători.

— Nu, Heather. Nu am plănuit să îl bag şi pe el.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Bishop. Ce vrei să spui cu „să îl bag şi pe el”?

— Nu te amesteca, Bishop, zise Heather.

— Ba da.

Bishop îşi trecu o mână prin păr şi în clipa aceea Heather simţi că niciodată nu vor mai fi cum au fost: să facă mişto de părul lui Bishop, să i-l umple de gel şi să i-l răsucească, să stea drept în sus.

— Sunteţi acasă la mine, aţi uitat?

— Nu mai e un joc, zise Heather.

Totul le scăpa de sub control.

— Nu înţelegeţi? Cineva a murit.

— Iisuse!

Bishop se lăsă jos şi se frecă la ochi, de parcă atunci când Heather rostise acele vorbe, le făcuse să devină reale.

— De ce ai jucat, Heather?

Nat se ridică în momentul în care Bishop se aşeză. Avea braţele încrucişate şi plescăia ritmic din limbă.

— Dacă nu voiai să rişti, dacă ştiai că nu faci faţă riscului, de ce ai jucat? Pentru că Matt-prostul-Hepley te-a părăsit? Pentru că se săturase ca iubita lui să-l ţină pe uscat?

Lui Heather i se tăie respiraţia. Parcă expirase tot aerul dintr-odată. Bishop îşi ridică privirea şi zise tăios:

— Nat!

Până şi Natalie părea surprinsă şi vinovată.

— Îmi pare rău, zise ea repede, evitând privirea lui Heather. N-am vrut să…

— Ce am pierdut?

Heather se întoarse. Tocmai apăruse Dodge dintre grămezile de vechituri şi deşeuri metalice. Se întrebă cum arătau în ochii lui: Nat roşie şi cu un aer vinovat; Bishop alb la faţă; iar Heather clipind repede, să nu lăcrimeze, încă asudată, de la grajduri. Şi toţi furioşi: puteai simţi asta în aer, era o forţă fizică între ei. Brusc, Heather îşi dădu seama că şi asta era urmarea jocului. Era parte din el.

Doar Dodge nu părea conştient de tensiune.

— Vă deranjează dacă fumez? îl întrebă el pe Bishop.

Bishop clătină din cap. Heather interveni:

— Eu ies din joc. Am zis că ies şi vorbesc serios. Jocul ar fi trebuit să se termine…

— Jocul nu se termină niciodată, zise Dodge.

Nat se întoarse cu spatele la el şi o clipă păru nesigură. Heather era uşurată. Dodge se schimbase în vara aceea. Nu mai era ciudatul cu umerii gârboviţi, străinul care tăcuse timp de trei ani. Parcă jocul îl hrănea, cumva, parcă Dodge creştea odată cu el.

— Aţi aflat de Zev?

Expiră fumul în sus.

— Eu am fost.

Nat se întoarse din nou spre el.

— Tu?

— Eu şi Ray Hanrahan.

Urmă un moment de tăcere. În cele din urmă, Heather reuşi să vorbească.

— Cum?

— Noi am făcut-o.

Dodge trase un ultim fum şi aruncă mucul de ţigară, apoi îl strivi cu călcâiul cizmei lui de cowboy.

— E împotriva regulilor, zise Heather. Arbitrii stabilesc probele.

Dodge scutură din cap.

— E Panica. Nu există reguli.

— De ce?

Bishop îşi atinse urechea stângă. Era nervos şi încerca să nu o arate; acela era semnul.

— Să transmitem un mesaj arbitrilor. Şi jucătorilor. Jocul va continua, într-un fel sau altul. Trebuie.

— Nu aveaţi dreptul, zise Bishop.

Dodge ridică din umeri.

— Ce e corect? Ce e greşit? Dar poliţiştii? Şi incendiul? Dar Bill?

Nimeni nu zise nimic. Heather îşi dădu seama că tremura.

— Eu am terminat, zise ea.

Se răsuci şi aproape că se lovi de un cuptor pătat de rugină, care, împreună cu o bicicletă întoarsă cu susul în jos, marcau începutul potecii înguste ce şerpuia printre gunoaie şi resturi, spre casă şi spre curtea din faţă. Bishop o strigă, dar îl ignoră. O găsi pe Lily ghemuită într-un colţ al curţii fără resturi, desenând iarba cu un spray albastru, pe care îl dezgropase de undeva.

— Lily, îi zise Heather tăios.

Lily lăsă spray-ul şi se ridică vinovată.

— Plecăm.

Încruntarea lui Lily reapăru, la fel şi cuta mică dintre sprâncene. Într-o clipă, păru să se micşoreze şi să îmbătrânească. Heather îşi aminti de noaptea în care Lily şoptise: „O să mori?" Şi simţi cum vina o loveşte precum un pumn în stomac. Nu ştia dacă proceda corect. Avea impresia că nimic din ce făcea nu era bine. Dar ce i se întâmplase lui Bill Kelly era greşit. Greşit era şi să te prefaci că nu se întâmplase. Asta ştia.

— Ce e cu tine? zise Lily, scoţând în evidenţă buza de jos.

— Nimic.

Heather o prinse de încheietură.

— Haide!

— Nu am apucat să îl salut pe Bishop, scânci Lily.

— Data viitoare.

Practic, o trase pe Lily spre maşină. Nu mai putea să îi asculte pe Nat, pe Bishop sau pe Dodge; se întrebă dacă vorbeau despre ea. Voia să plece de acolo cât mai repede. Conduse în tăcere, strângând volanul de parcă risca să îi scape din mâini.

MIERCURI, 20 IULIE

HEATHER

Vremea deveni urâtă, rece şi umedă, iar pământul mocirlos. Timp de două zile, Heather nu avu nicio veste de la Nat. Refuză să fie cea care sună prima. Făcu schimb de mesaje cu Bishop, dar evită să îl vadă, ceea ce însemna că, pentru a se duce la lucru, trebuia să ia autobuzul până la 7-Eleven şi să meargă pe jos trei sferturi de milă, prin ploaie, astfel că ajungea udă şi mohorâtă, doar ca să stea şi mai mult în ploaie, să hrănească puii şi să care uneltele în şopron, să nu ruginească.

Doar tigrii păreau să se simtă mai jalnic decât ea; se întreba, în timp ce se adunau sub un acoperiş de frunze de palmier, privind-o, dacă visau la alte locuri la fel de mult ca ea. Africa, iarbă arsă, un soare imens şi rotund. Pentru prima dată i se păru egoist faptul că Anne îi ţinea acolo, în acel climat mizerabil, sub soarele arzător urmat de ploaie, apoi de zăpadă, lapoviţă şi gheaţă.

Circulau zvonuri că poliţia ar fi găsit dovezi de incendiere la casa Graybill. O zi întreagă Heather aşteptase în agonie, sigură că dovezile aveau legătură cu rucsacul ei, sigură că poliţia o va aresta. Ce se va întâmpla cu ea, dacă va fi acuzată de crimă? Avea optsprezece ani. Asta însemna că va merge la o închisoare adevărată, nu una pentru delincvenţi juvenili.

Dar după ce trecură câteva zile şi nu veni să o caute nimeni, se relaxă din nou. Nu ea aprinsese chibritul ăla afurisit. Sincer, îşi zicea, dacă te gândeşti, e doar vina lui Matt Hepley. El ar fi trebuit arestat. Şi Delaney.

Despre Panică nu se auzea niciun cuvânt. Se pare că mişcarea lui Dodge nu-i făcuse pe arbitri să reacţioneze. Heather se întreba dacă Dodge va mai încerca, apoi îşi aminti că nu mai era treaba ei.

Şi ploua în continuare: aşa era jumătatea lui iulie în partea de nord a statului New York, vegetaţie luxuriantă şi umezeală, ca într-o pădure tropicală. Krista se îmbolnăvi de la umezeală, spunând că o făcea să îşi simtă plămânii plini de cheaguri. Heather se abţinu să îi spună că poate plămânii ei s-ar simţi mai bine dacă nu ar mai fuma un pachet de ţigări mentolate pe zi. Krista anunţă la lucru că era bolnavă şi rămase să zacă pe canapea, înconjurată de medicamente pentru răceală, de parcă era o creatură înecată, umflată şi adusă la suprafaţă de ocean.

Măcar Heather putea folosi maşina. Biblioteca se deschisese. O lăsă pe Lily acolo.

— Vrei să te iau mai târziu?

Lily era din nou îmbufnată.

— Nu sunt copil, zise ea, în timp ce cobora din maşină, fără măcar să se sinchisească de umbrela pe care o adusese Heather pentru ea. O să iau autobuzul.

— Dar ce-ai zice să…

Înainte ca Heather să îi poată aminti să ia umbrela, Lily trântise uşa şi alerga spre intrarea în bibliotecă, printre bălţoace. În ciuda ploii, Heather era într-o dispoziţie destul de bună. Lily avea aproape doisprezece ani. Era normal să fie ţâfnoasă. Poate chiar era bine. Era semn că se maturiza normal, ca toţi, că poate nu va suferi doar pentru că crescuse în Fresh Pines, cu furnici hoinărind pe linguri şi cu Krista afumând casa, să scape de ele.

Iar poliţia tot nu îi bătuse la uşă şi tot nu se auzise absolut nimic despre Panică. Munca era grea: Anne voia să cureţe bălegarul din grajduri, iar după aceea trebuiau să călăfătuiască din nou o porţiune din subsol, pe unde ploua înăuntru, iar pereţii erau plini de mucegai. Heather fu şocată când Anne îi spuse să se oprească. Era aproape cinci după-amiază, iar ea nici nu-şi dăduse seama când trecuse timpul, abia dacă ridicase privirea. Ploua mai tare ca niciodată. Torenţial, cu picături ca lamele tremurătoare ale unei imense ghilotine. În timp ce Anne îi pregătea un ceai, Heather îşi verifică telefonul pentru prima dată în ultimele câteva ore, şi simţi cum stomacul i se topeşte şi îi coboară în picioare. Avea douăsprezece apeluri ratate de la Lily. Gâtul i se strânse atât de tare, că abia mai putea respira. Tastă imediat numărul lui Lily. Intra direct căsuţa vocală.

— Ce s-a întâmplat, Heather?

Anne stătea lângă aragaz, cu părul gri ondulat încadrându-i faţa ca o aură ciudată.

— Trebuie să plec.

După aceea, nu îşi aminti cum urcase în maşină sau cum dăduse cu spatele pe alee; nu-şi aminti nici drumul până la bibliotecă, doar că brusc ajunsese acolo. Parcă maşina, dar lăsă uşa deschisă. Unele bălţi erau adânci, apa îi ajungea până la glezne, însă abia dacă băgă de seamă. Sprintă spre intrare; biblioteca era închisă de o oră. O strigă pe Lily, înconjură parcarea în căutarea ei. Scană străzile, din maşină, imaginându-şi toate lucrurile teribile care ar fi putut să i se întâmple lui Lily – că fusese rănită, bătută, omorâtă – şi încercând să-şi păstreze controlul, să nu vomite, să nu cedeze.

În cele din urmă, nu avu de ales şi hotărî să meargă acasă. Trebuia să sune la poliţie. Încercă să alunge un alt val de panică. Asta era. Drumul care ducea

spre Fresh Pines era plin de urme de roți, de noroi negru, de bălți adânci. Trecu prin ele cu mașina, cu cauciucurile patinând. Zona arăta mai tristă ca de obicei: ploaia bătea în rulote, arunca pe jos clopoțeii de vânt și umplea cu apă grătarele de afară.

Heather nici măcar nu oprise mașina când o zări pe Lily, ghemuită sub un mesteacăn subțire, aproape fără frunze, la doar câțiva metri de scările rulotei, cu brațele înfășurate în jurul picioarelor, tremurând. Heather trebuie să fi parcat, pentru că, brusc, țâșni din mașină, plescăind prin apă și luând-o pe Lily în brațe.

— Lily!

Heather nu știa cum să-și îmbrățișeze sora mai strâns. *Gata, gata, gata. Ești în siguranță.*

— Ești bine? Ce s-a întâmplat?

— Mi-e frig.

Vocea lui Lily era înăbușită. Vorbea cu gura lipită de umărul stâng al lui Heather. Inima i se opri; ar fi întors lumea pe dos pentru o pătură.

— Haide, să mergem înăuntru, zise ea.

Lily se dădu înapoi, ca un cal nărăvaș. Făcu ochii mari, speriați.

— Nu intru acolo. Nu vreau să merg acolo!

— Lily!

Heather clipi să alunge picăturile de ploaie și se ghemui să ajungă la nivelul privirii surorii sale. Buzele lui Lily erau vinete. Doamne, de cât timp era afară?

— Ce se întâmplă?

— Mama mi-a spus să plec, zise Lily.

Vocea ei se stinse.

— Ea… ea mi-a spus să mă joc afară.

Ceva în Heather se făcu bucăți și în clipa aceea fu conștientă că toată viața ei construise ziduri de apărare, pregătindu-se de ceva de genul acela; în spatele lor, presiunea crescuse întruna. Acum digul cedă, iar ea fu cuprinsă de furie și ură.

— Haide!

Era surprinsă că încă avea aceeași voce, când în interiorul ei era un întuneric crescând, un zgomot furios. O luă de mână pe Lily.

— Poți să stai în mașină, da? O să pornesc căldura. O să îți fie bine.

O duse pe Lily la mașină. În spate era un tricou vechi al Kristei, mirosind a fum, dar cel puțin era uscat. O ajută pe Lily să-și scoată tricoul ud. Îi desfăcu șireturile și îi dădu jos șosetele ude, apoi îi arătă să își pună picioarele pe orificiile pe unde venea căldura. În tot acel timp, Lily rămase moale, supusă, de parcă toată viața se scursese din ea. Heather se mișca mecanic.

— Mă întorc imediat.

Se simţea parcă desprinsă de cuvinte, de parcă nu ea vorbea. Furia alunga orice altceva.

Bum, bum, bum.

Din rulotă se auzea muzică, practic pereţii vibrau. Luminile erau aprinse, deşi jaluzelele erau lăsate; vedea o siluetă legănându-se, poate dansând. Nu observase până atunci, fiind prea îngrijorată pentru Lily. Continua să vadă imaginea surorii ei ghemuită sub mesteacănul acela amărât, singurul copac cu care putea să se laude Fresh Pines.

Mama mi-a spus să plec. Mi-a spus să mă joc afară.

Bum, bum, bum.

Ajunse la uşă. Încuiată. Dinăuntru răzbătu un râset. Reuşi să bage cheia în broască; asta însemna că nu tremura. Ciudat, se gândi, apoi: *poate că totuşi aş fi câştigat Panica.*

Împinse uşa şi păşi înăuntru.

Erau trei: Krista, Bo şi Maureen, de la Lot 99. Îngheţară, iar Heather la fel. Fu cuprinsă de impresia că păşise într-o piesă de teatru şi uitase toate replicile, nu putea respira, nu ştia ce să facă. Luminile erau sus, strălucitoare. Păreau nişte actori, toţi trei, actori pe care îi vezi prea de aproape. Erau prea machiaţi. Iar machiajul era oribil. Arăta de parcă începea să se întindă, deformându-le încet feţele. Ochii le luceau: ochi de păpuşi.

Heather trecu în revistă tot dintr-o singură privire: perdeaua albăstruie de fum. Sticlele goale de bere, cănile folosite pe post de scrumiere, pline, singura sticlă de votcă Georgi, pe jumătate goală. Şi farfuriuţa albastră, din plastic, de pe masă, pe care se mai vedea vag înscrisul *Sesame Street* – vechea farfurie a lui Lily –, acum acoperită cu linii subţiri de pudră albă.

Totul o izbi ca o explozie fizică, o lovitură puternică în stomac. Lumea ei se cufundă în beznă pentru o clipă. Farfuria. Farfuria lui Lily. Momentul trecu. Krista duse o ţigară la buze, tremurând, şi aproape că nu le nimeri.

— Heather Lynn! bolborosi ea.

Îşi trecu mâinile peste bluză, peste sâni, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească o brichetă acolo.

— Ce faci, scumpo? De ce te holbezi la mine de parcă aş fi o…

Heather se aruncă spre ea. Înainte ca mama ei să termine de vorbit, înainte să se gândească la ce face, toată furia îi coborî în braţe şi în picioare, luă farfuria albastră presărată cu pudră, de parcă ar fi fost zgâriată, şi o aruncă. Maureen ţipă, iar Bo strigă. Krista abia reuşi să se ferească. Încercă să se îndrepte şi, împleticindu-se în spate, reuşi să aterizeze în poala lui Maureen, pe fotoliu. Aceasta ţipă şi mai tare. Farfuria se lovi de perete cu o

bufnitură şi, pe moment, aerul se umplu de pudră albă, ca o zăpadă. Ar fi fost amuzant, dacă nu ar fi fost atât de oribil.

— Ce dracu'?

Bo făcu doi paşi spre Heather şi o clipă se gândi că o va lovi. Dar el stătea acolo, cu pumnii încleştaţi, cu faţa roşie şi plin de furie.

— Ce dracu'?

Krista se chinui să se ridice.

— Cine dracu' te crezi?

Heather era bucuroasă că le despărţea măsuţa de cafea. Altfel, nu era sigură ce ar fi făcut. Îi venea să o omoare pe Krista. Chiar să o omoare.

— Eşti dezgustătoare!

Vocea ei sună deformat, de parcă avea ceva înfăşurat în jurul corzilor vocale.

— Ieşi!

Roşeaţa cuprindea obrajii Kristei. Vocea îi creştea şi ea în intensitate şi tremura, de parcă ceva groaznic era pe cale să explodeze în interiorul ei.

— Ieşi! Mă auzi? Ieşi!

Se întinse după sticla de vodcă şi o aruncă. Din fericire, fu lentă. Heather se feri uşor. Auzi sticla spărgându-se şi simţi cum lichidul stropeşte. Bo o cuprinse cu braţele pe Krista. Reuşi să o ţină. Krista încă ţipa şi se zbătea ca un animal, cu faţa roşie, contorsionată şi oribilă.

Şi, brusc, toată furia lui Heather dispăru. Nu mai simţea absolut nimic. Nici durere. Nici furie. Nici teamă. Nimic, în afară de scârbă. Ciudat, se simţea de parcă plutea deasupra scenei, planând peste propriul corp.

Se întoarse şi se duse spre dormitorul ei. Mai întâi verifică sertarul de sus, cutia din plastic în care ţinea banii. Mai avea doar patruzeci de dolari. Desigur. Mama ei îi furase. Acest lucru nu stârni un nou val de furie, doar un nou fel de dezgust. Erau animale, iar Krista era cel mai rău dintre ele.

Băgă în buzunar bancnotele de douăzeci de dolari şi se mişcă repede prin cameră, îndesând diverse în rucsacul lui Lily: pantofi, pantaloni, bluze, chiloţi. Când rucsacul se umplu, adună alte câteva lucruri într-o pătură. Vor avea nevoie de o pătură. Şi de periuţe de dinţi. Îşi aminti că citise odată într-o revistă că periuţele de dinţi erau obiectul numărul unu pe care cei ce călătoreau uitau să-l împacheteze. Dar ea nu uită. Era calmă, gândea limpede. Era detaşată.

Ridică rucsacul, era atât de mic că nici nu îi stătea bine pe umăr. Biata Lily! se gândi să ia mâncare din bucătărie, dar ar fi însemnat să treacă pe lângă mama ei, Bo şi Maureen. Trebuia să sară peste asta. Oricum, probabil că nu ar fi găsit mare lucru.

În ultima clipă, luă din dulap trandafirul pe care i-l dăduse Bishop, cel din sârmă şi metal. Avea să-i poarte noroc. Luă în braţe pătura, acum grea de la toate hainele şi pantofii pe care le băgase în ea, şi ieşi din dormitor. Îşi făcuse griji că mama ei va încerca să o oprească, dar n-ar fi trebuit. Krista stătea pe canapea, plângând, cu braţele lui Maureen în jurul ei. Părul îi era o claie ciufulită. Heather o auzi spunând:

— … am făcut totul… singură.

Doar o parte din ce spunea se auzea. Era prea terminată să vorbească limpede. Bo nu mai era. Probabil că plecase acum, că drogurile erau împrăştiate pe covor. Poate că se dusese după altele. Heather împinse uşa. Nu mai conta. Nu avea să-l mai vadă vreodată pe Bo. Nu avea să o mai vadă pe mama ei, sau pe Maureen, sau interiorul acelei rulote. Pentru o clipă, poate că suspină, coborând scările. Niciodată… Ideea o uşură atât de tare, încât aproape îi înmuie genunchii şi o făcu să se împiedice. Dar nu putea să plângă, nu încă. Trebuia să fie puternică pentru Lily.

Lily adormise pe scaunul din faţă, cu gura deschisă, cu părul suflat uşor de căldură. În sfârşit, buzele nu îi mai erau vinete şi nu mai tremura. Nu deschise ochii, până când maşina nu se hurducăi la ieşirea de pe Pines, spre Route 22.

— Heather? zise ea cu voce slabă.

— Ce e, Billy?

Heather încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Nu vreau să mă întorc acolo.

Lily se răsuci şi îşi lipi fruntea de geam. În reflecţia geamului, faţa ei era îngustă şi palidă ca o flacără ascuţită. Heather îşi strânse degetele pe volan.

— Nu ne întoarcem acolo, zise ea.

În mod ciudat, cuvintele o făcură să simtă din nou greaţa.

— Nu ne întoarcem niciodată, da? Promit.

— Unde o să mergem?

Heather întinse mâna şi îi strânse uşor genunchiul. Blugii îi erau, în sfârşit, uscaţi.

— O să găsim noi ceva. Da? O să fie bine.

Încă ploua torenţial; maşina tăia valuri pe drum şi stropea şanţurile din jur.

— Ai încredere în mine, da?

Lily aprobă din cap, fără să-şi întoarcă faţa dinspre geam.

— O să fim bine, repetă Heather şi puse din nou ambele mâini pe volan şi strânse tare.

Îşi dădu seama că nu puteau merge la Bishop sau la Nat. Luase maşina mamei sale şi nu avea de gând să i-o dea înapoi, ceea ce însemna că o furase.

Iar casele prietenilor ei vor fi primele locuri unde mama ei se va gândi să o caute, când se va trezi şi îşi va da seama ce s-a întâmplat. Oare va suna la poliţie? O vor căuta? Poate că mama ei îi va convinge că era o delincventă şi vor încerca să o acuze de ceva. Dar nu avea rost să îşi facă griji pentru asta atunci.

Nimeni nu trebuia să ştie. Ea şi Lily vor trebui să fie foarte, foarte atente în următoarele câteva săptămâni. Îndată ce vor avea destui bani să plece din Carp, o vor face. Între timp trebuia să se ascundă. Vor trebui să ascundă maşina şi să o folosească doar noaptea.

Ideea îi veni brusc: Meth Row. Tot drumul era plin cu maşini vechi şi case abandonate. Nimeni nu va observa încă o maşină de rahat parcată acolo.

Lily adormise din nou şi sforăia încet. Meth Row arăta chiar mai sumbru decât de obicei. Ploaia transformase drumul plin cu gropi în mocirlă, iar lui Heather îi era greu şi să ţină volanul în mâini. Era dificil de spus care case erau ocupate şi care nu, dar în cele din urmă găsi un loc chiar lângă o magazie şi un Buick vechi, lângă caroseria metalică, unde putea să lase maşina înclinată, astfel încât aproape că nu se vedea de pe drum.

Opri motorul. Nu avea rost să irosească benzina. Va trebui să aibă grijă să nu facă risipă de nimic. Le-ar fi fost mai comod pe locurile din spate, dar din moment ce Lily deja dormea, iar ea se îndoia că va dormi vreun pic – nu era nici ora şase –, se întinse în spate şi scutură toate lucrurile din pătură. Lucruri care doar cu o oră în urmă zăcuseră pe paturile lor, pe podeaua din dormitorul lor. Din casa lor.

Acum erau fără adăpost. Era prima dată când conştientiza asta, dar alungă imediat gândul. Era unul urât, care mirosea urât. Fugare suna mai bine, un pic mai şic.

Puse pătura peste Lily, atentă să nu o trezească. Găsi un hanorac în spate şi îl trase pe ea, îşi puse gluga pe cap şi legă strâns şireturile. Din fericire, era vară şi nu era foarte frig. Se gândi că ar trebui să-şi oprească şi telefonul, să economisească bateria. Dar, înainte să o facă, le trimise câte un mesaj lui Nat şi lui Dodge. Şi lui Bishop. Cum spusese, era şi el în joc, într-un fel sau altul. *M-am răzgândit,* le scrise. *Am revenit.*

De data asta, va juca la modul cel mai serios. O făcea pentru Lily. Dincolo de promisiunea pe care i-o făcuse lui Nat. Banii aveau să fie ai ei, doar ai ei.

•

În noaptea aceea, mult după ce Heather adormise cu capul pe spătarul scaunului din faţă al maşinii, când Nat era ghemuită în pat cu laptopul, căutând filmuleţe amuzante, când până şi barurile se închideau, iar cei care voiau să bea erau obligaţi să o facă afară sau în parcarea de la 7-Eleven, Ellie Hayes fu trezită de două siluete mascate. O ridicară brutal în picioare, îi

puseră cătuşe la încheieturi, de parcă era deţinută. Părinţii ei erau plecaţi toată săptămâna, deci arbitrii ştiau ce fac. Fratele ei mai mare, Roger, auzi zgomotul şi năvăli pe hol, cu o bâtă de baseball. Dar Ellie reuşi să strige la el:

— E vorba despre Panică!

Roger lăsă în jos bâta, clătină din cap şi se întoarse în camera lui. Şi el jucase.

Cea mai mare frică a lui Ellie, în afară de apă, era să fie ţinută închisă şi se simţi uşurată când, în loc să fie băgată în portbagaj, fu condusă spre bancheta din spate a unei maşini pe care nu o recunoscu.

Merseră un timp care îi păru o veşnicie, suficient cât să înceapă să se plictisească şi să adoarmă. Apoi se opriră şi văzu o parcare imensă, goală şi un gard cu sârmă ghimpată, înainte ca farurile să se stingă, observă un indicator decolorat, pe o clădire tristă, dărăpănată.

BINE AŢI VENIT LA PISCINA DENNY.
DESCHIS DE LA 9 A.M. LA APUS,
ÎNCEPÂND CU ZIUA EROILOR
ŞI PÂNĂ ÎN ZIUA MUNCII

Lacătul porţilor fusese lăsat descuiat. Intrând, Ellie îşi aminti că Ray Hanrahan făcuse curăţenie la piscina aceea vara trecută. Să fi fost implicat în răpire? Trecură peste iarba udă, peste noroi, spre marginea piscinei, care strălucea uşor în razele lunii, slab luminată electric de dedesubt.

Deodată frica o cuprinse din nou.

— Cred că glumiţi!

Era pe marginea capătului adânc, încercând să dea înapoi. Dar nu putea să se mişte. O ţineau strâns. Ceva metalic o muşcă de palmă şi instinctiv îşi îndoi degetele, prea speriată să se gândească sau să se întrebe ce era.

— Cum credeţi că…

Nu apucă să termine, că fu împinsă brutal în apă, cu capul înainte.

Apă. Apă peste tot: în gură, în ochi, în nas.

Rămase sub apă ceva mai mult de un minut, înainte să fie scoasă la suprafaţă, dar mai apoi jură că fuseseră cel puţin cinci sau şapte minute. Secunde fără sfârşit, în care îşi auzi bătăile inimii bubuind în urechi, cu plămânii ţipând după aer, cu picioarele lovind după o podea. Multe secunde de panică totală, intensă, astfel că abia când se văzu din nou la suprafaţă, inspirând adânc, recunoscător, îşi dădu seama că în tot acel timp se ţinuse strâns de micuţa cheie metalică de la cătuşele ei.

În sfârşit, jocul lui Dodge îşi făcea efectul.

Dimineață, povestea lui Ellie se răspândi şi până la prânz pariurile apărură din nou. De data asta, fură date din mână în mână, în secret, prudent. Zev Keller şi Ellie Hayes pierduseră probele individuale. Ieşiseră din joc. Colin Atkinson la fel. El fusese primul care fugise din casa Graybill, se zvonea că nu se oprise din alergat până aproape de Massachusetts.

Dodge, Ray, Heather şi Nat erau încă în joc. La fel şi Harold Lee, Kim Hollister şi Derek Klieg.

Rămăseseră doar şapte jucători.

MIERCURI, 27 IULIE

DODGE

Nu mai era niciun fel de bucurie în joc, nici plăcere, nici veselie. Din câte ştia Dodge, Panica nu fusese niciodată un joc atât de serios. Şi niciodată nu fusese jucat cu atâta secretomanie. Era mai mult decât să reziști şi să rămâi în joc. Polițiștii încă încercau să afle cine era vinovatul pentru incendiul de la casa Graybill şi pentru moartea lui Little Bill. Aparent, până şi arbitrii îşi pierduseră simţul umorului. Următorul e-mail, care venise la câteva zile după ce Ellie fusese eliminată din joc, era cât se poate de la obiect:

Malden Piaza, I-87. 9 p.m. Miercuri.

Bishop conducea. Era aproape o rutină: Heather stătea lângă şofer, iar Nat şi Dodge, în spate. Tot drumul, Nat bătu în geam cu un deget, fără să îşi dea seama că era propriul ritm interior. Dodge era aproape convins că merg spre o aventură târzie la mall. Doar că Heather arăta extenuată şi căsca întruna, iar Bishop abia dacă vorbise, doar o întrebase încet ce se întâmplase.

— Tu ce crezi? răspunse Heather.

Dodge nu intenţionase să tragă cu urechea, dar auzise fără să vrea.

— A sunat mama ta, zise Bishop după o pauză. Spunea că nu te-ai dus acasă.

— Stau la Anne câteva zile. Sunt bine.

— Zicea că ai luat maşina.

— Acum eşti de partea ei?

Bishop probabil că fusese la înmormântarea lui Little Bill. Dodge recunoscu fluturaşul funerar în formă de înger, care acum atârna de o panglică a oglinzii retrovizoare. Ca o amuletă sau un talisman. Ciudat că simţise nevoia să îl atârne acolo! Bishop nu îl ştia pe Dodge superstiţios. Totuşi, Dodge nu prea îl cunoştea pe Bishop. De exemplu, nu înţelegea de ce simţea că făcea parte din joc, de ce părea să se simtă vinovat de moartea lui Bill Kelly.

Când trecură de turnurile de apă de la Columbia County, Dodge se uită pe geam şi îşi aminti de noaptea primei probe, când el, Nat şi Heather se ascunseseră de poliţişti. Simţi un val brusc de durere, din cauza timpului

care întotdeauna aleargă fără oprire. Parcă era o viitură: lăsa în urmă doar resturi.

Cerul era acoperit de nori negri, dar cel puţin ploaia se oprise. De fapt, era imposibil de spus de unde venea soarele. O rază de lumină, singură şi ciudată, traversa şoseaua. Dar drumul spre Malden Piaza era lung, fuseseră nevoiţi să ocolească, să ajungă în partea de nord, şi până să sosească ei acolo, soarele apusese.

Erau câteva zeci de maşini în parcare, cele mai multe adunate în apropiere de McDonald's, plus câteva camioane ce trebuie să se fi îndreptat dinspre Albany spre Canada. Din cealaltă parte a parcării, Dodge văzu o familie ieşind pe uşile batante mari, cu pungi din hârtie de la fast-food şi cu doze mari de suc. Se întrebă unde mergeau. Într-un loc mai bun ca acela, probabil.

Jucătorii parcaseră cât mai departe de clădire, la marginea parcării, unde copacii erau mai scunzi şi era mult mai întuneric. Şapte jucători rămaşi şi numai câteva zeci de spectatori. Dodge era oarecum surprins că Diggin se deranjase să vină. Stătea sub un felinar înalt şi era verde la faţă, de parcă îi venea să vomite.

— Regulile sunt simple.

Practic, Diggin trebuia să strige, să acopere zgomotul traficului din spatele său. Autostrada I-87, despărţită de parcare doar de un separator fragil, care le ajungea doar până la fluierul piciorului, era uriaşă, cu şase benzi.

— Fiecare dintre voi trebuie să traverseze. Primii cinci care trec cel mai repede merg mai departe. Ceilalţi doi nu.

— Eu merg primul.

Ray făcu un pas în faţă. Evită până şi să se uite la Dodge. Între ei era un fel de armistiţiu, cel puţin temporar. Era ciudat. Ray probabil că era tipul pe care Dodge îl ura cel mai mult, în afară de Luke. Şi totuşi Ray era cel care cunoştea cele mai multe dintre secretele lui Dodge.

— Vreau să scap mai repede.

— Stai!

Diggin scoase din buzunar o fâşie de material negru şi o flutură. Arăta jalnic.

— Trebuie să porţi asta.

— Ce e aia? întrebă Ray, deşi era evident că era o bandă de legat la ochi.

Nat şi Heather se uitară una la alta. Dodge îşi dădu seama la ce se gândeau, fără să mai întrebe. Întotdeauna era vorba de o şmecherie. Jocul nu era niciodată simplu.

Diggin ezită. O clipă avură impresia că va încerca să îl lege la ochi pe Ray chiar el. Ray se încruntă.

— Dă-mi-o, zise el şi apucă fâşia din mâna lui Diggin.

Acesta se dădu înapoi repede, evident uşurat. Ray îşi puse materialul peste ochi şi îl înnodă la spate.

— Mulţumit? zise el apoi, fără să se adreseze cuiva anume.

Dodge făcu un pas înainte, astfel încât stătea chiar în faţa lui Ray. Mimă o lovitură şi se opri la câţiva centimetri de nasul lui Ray. Nat tresări, iar Diggin strigă. Dar Ray nici măcar nu se clinti.

— E în regulă, zise Dodge. Nu vede nimic.

— Nu ai încredere în mine, Mason?

Gura lui Ray se curbă într-un zâmbet.

— Nici măcar un pic, zise Dodge.

Diggin trebui să îl ajute pe Ray să se îndrepte spre separatorul care despărţea parcarea de peticul îngust de iarbă şi de pietrişul aflat de-a lungul autostrăzii. Camioanele vâjâiau în trecere, scuipând gaze de eşapament şi căldură. O maşină claxonă, când Ray se împletici peste separator, iar Dodge îşi închipui un viraj brusc, farurile aprinse, Ray înţepenit pe loc, şocul impactului.

Dar asta avea să se întâmple mai târziu.

— Gata, strigă Diggin.

Avea telefonul în mână. Pentru prima dată, Dodge observă că Bishop stătea mai departe, iar buzele i se mişcau, de parcă rostea o rugăciune. Faţa lui arăta surprinzător: agitată, contorsionată. Şi, în clipa aceea, Dodge avu o suspiciune. Mai mult o intuiţie. Dar alungă repede gândul. Era imposibil.

— Zece secunde, anunţă Dodge.

Dodge îşi întoarse privirea din nou la autostradă. Ray încă ezita, clătinându-se ca un beat, de parcă spera ca elanul să îl ajute să-şi urnească picioarele. Un camion claxonă şi se dădu repede înapoi. Sunetul se rostogoli cu ecou în aerul nopţii, distorsionat de distanţă, de parcă era strigătul unui extraterestru. Mişcarea însemna zgomot: Dodge închise ochii şi auzi doar fâsâitul cauciucurilor pe drum, bubuitul basului şi al muzicii, motoare scrâşnind şi scuipând, suflul produs de maşinile care treceau. Deschise ochii din nou.

— Douăzeci de secunde!

Vocea lui Diggin devenise ascuţită. Se produsese o pauză bruscă în trafic. Patru, cinci secunde, pe toate cele şase benzi, drumul era liber. Ray o simţi şi alergă. Nimeri direct în despărţitorul de pe cealaltă parte şi aproape căzu cu faţa în jos. Dar nu conta. Reuşise. Îşi scoase materialul de la ochi şi îl flutură victorios deasupra capului. Toată povestea îi luase douăzeci şi şapte de

secunde. Trebui să aştepte o altă pauză în trafic, să traverseze, dar de data aceea o făcu încet. Se dădea mare.

— Cine urmează? zise Diggin. Haideţi să terminăm, înainte să…

Un alt camion goni şi luă cu el restul cuvintelor.

— Merg eu.

Dodge păşi în faţă. Ray legănă într-o mână materialul negru. O clipă privirile lor se întâlniră. Erau uniţi acum, mai mult ca niciodată.

— Nu te sugruma, zise Ray încet.

Dodge luă materialul din mâna lui.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

Materialul era gros şi complet opac, un fel de pânză impermeabilă. Odată ce şi-l puse la ochi, deveni complet orb şi, pentru o clipă, simţi o apăsare în piept, o senzaţie copleşitoare de dezorientare şi de ameţeală, ca atunci când te trezeşti dintr-un coşmar, într-un loc necunoscut. Se concentră pe sunete: camioane, muzică, fâsâitul cauciucurilor şi, treptat, reuşi să ordoneze spaţiul din mintea lui. Interesant cum, îndată ce rămăsese fără vedere, se simţea atât de expus, de vulnerabil. Oricine putea să vină spre el şi habar n-avea.

Simţi două mâini moi în jurul încheieturii.

— Ai grijă, şopti Nat.

Nu răspunse, doar bâjbâi să îi atingă faţa, sperând să nu nimerească din greşeală peste ţâţele ei. Deşi, cumva, spera să se întâmple asta.

— În regulă, anunţă el, sperând să se fi îndreptat în direcţia lui Diggin. Sunt gata.

La fel cum făcuse cu Ray, Diggin îi luă braţul şi îl ghidă spre separatorul metalic şi îl ajută să treacă peste el. Apoi, Dodge rămase orb pe marginea drumului, în timp ce maşinile şi camioanele vâjâiau pe lângă el. Vântul sufla aer fierbinte, mirosind a gaze de eşapament, iar pământul vibra de la mişcarea roţilor. Claxoanele ţipau şi se îndepărtau. Inima lui Dodge bătea tare, iar gura îi era uscată. Nu se aşteptase să îi fie atât de frică. În urechi îi răsuna un ritm bubuitor, nu îşi dădea seama dacă era zgomotul de pe autostradă sau ecoul inimii lui. Abia îl auzea pe Diggin strigând timpul rămas. Rahat! Nu auzea nimic, cum va şti când să traverseze?

Şi dacă se împiedica? Îşi simţea picioarele moi şi nesigure; dacă ar fi încercat să meargă, s-ar fi prăbuşit, s-ar fi împleticit. Îşi imagină mâinile lui Nat, felul în care îşi înclinase capul, când o sărutase. Şi-o imagină pe Dayna, scaunul ei împins spre geam, soarele care umplea încăperea, picioarele ei crescând, îngroşându-se, dezvoltându-se din nou, cu gambe puternice, musculoase. Bubuitul din urechile lui se estompă. Putea să respire din nou. Şi, brusc, îşi dădu seama că era linişte. Nu mai auzea fâsâitul cauciucurilor, nici claxoane, nici zgomot de motoare. O pauză.

Alergă.

Asfalt, apoi o fâşie îngustă de iarbă, care marca spaţiul despărţitor dintre benzile de pe autostradă. Ar fi trebuit să se oprească şi să asculte din nou, doar să se asigure, dar nu putea, dacă se oprea, nu avea să mai pornească niciodată. Trebuia să continue să se mişte. Vântul îi trecea pe lângă urechi, iar sângele îi fierbea. Brusc, simţi o durere ascuţită în fluierul piciorului şi zvâcni în faţă. Ajunsese la separatorul de pe cealaltă parte.

Trecuse.

Îşi smulse materialul de pe ochi şi se întoarse. I se părea că Nat şi Heather ovaţionează, dar nu era sigur, două maşini trecură pe lângă el, o ceaţă dublă, şi cu toate că le vedea strigând, nu auzea ce spun. Sub felinar, păreau nişte actori pe scenă sau siluete mici, puse acolo ca în vitrină, iar maşinile, strălucitoare când treceau prin lumină, păreau modele de jucărie.

Încă se simţea oarecum ameţit. Aşteptă o altă pauză în trafic, apoi traversă, alergând uşor. Voia să se mişte mai repede, dar picioarele i se opuneau. Abia reuşi să le ridice să treacă peste separator.

Diggin îl bătu pe umăr, iar Heather îl apucă de braţ. Era bucuros. Altfel, poate că s-ar fi prăbuşit.

— Nouăsprezece secunde, zise Diggin.

Iar Heather repeta:

— Super, super!

Heather se oferi să fie următoarea. Ceva se întâmplase cu ea în ultimele zile, ceva se schimbase. Întotdeauna fusese drăguţă, se gândi Dodge, cu un aspect robust şi sigură pe ea, ca un model dintr-o reclamă la deodorant. În mod ciudat, totuşi, întotdeauna era foarte atentă, de parcă se temea să nu dărâme pe cineva. El nu se dusese la bal, dar văzuse poze pe Facebook, iar Heather ieşise în evidenţă; cu umerii un pic lăsaţi, să nu fie cu mult mai înaltă ca Matt, îmbrăcată într-o chestie roz, care nu i se potrivise deloc, şi încercând să zâmbească totuşi.

Dar nu era nimic ciudat la ea acum. Era serioasă, sigură pe ea, concentrată. Abia dacă ezita, la marginea drumului, îndată ce auzi o breşă în trafic, alergă. Nat tresări.

— Uite o maşină…

Degetele ei se strânseră pe braţul lui Dodge. Chiar venea o maşină dinspre nord, gonea spre Heather. Probabil că fusese prinsă în lumina farurilor, exact când traversa banda, pentru că şoferul claxonă scurt de trei ori.

— Iisuse!

Bishop înlemnise, alb la faţă.

— Heather! ţipă Nat.

Dar Heather continuă să meargă şi ajunse în siguranţă, exact când maşina goni peste locul unde fusese ea cu câteva secunde mai devreme. Şoferul mai claxonă furios de patru ori. Heather îşi luă de la ochi materialul şi rămase pe loc la marginea drumului, respirând greu. O vreme nu o văzură, din cauza unui trafic aglomerat: două camioane care trecură simultan în direcţii opuse, plus un şir de maşini.

Când traversă înapoi, Diggin o cuprinse cu braţul de umeri.

— Şaptesprezece secunde! croncăni el. Cea mai rapidă, până acum. Eşti asigurată.

— Mulţumesc, zise ea.

Abia putea respira. În timp ce trecea pe sub felinar, părea chiar frumoasă: păr lung şi ondulat, pomeţi înalţi şi ochi strălucitori.

— Bravo! exclamă Dodge.

Heather dădu din cap spre el.

— Heather! M-am speriat aşa de tare! Maşina aia.

Nat îşi aruncă braţele în jurul gâtului ei. Trebui să se ridice pe vârfuri, pentru asta.

— Nu e chiar aşa rău, Nat, zise Heather.

O clipă privirea ei rămase la Dodge. Ceva se întâmplă între ei. El avu impresia că era o avertizare.

Urmă Kim Hollister, care avu ghinion. Îndată ce îşi ocupă locul la marginea drumului, legată la ochi, se porni un val de trafic, din ambele direcţii. Dar chiar şi după ce se termină rămase pe loc, ezitând şi, evident, speriată.

— Porneşte! strigă Diggin. E în regulă! Haide.

— Nu e cinstit, zise Ray. Nu e cinstit. Asta înseamnă că trişaţi.

Începură să se certe, dar oricum nu conta; Kim tot nu se mişcase. În cele din urmă, ţipă:

— Tăceţi! Vă rog. Nu aud nimic. Vă rog.

Mai trecură câteva secunde, înainte să păşească spre drum, dar aproape în aceeaşi clipă se dădu înapoi din nou.

— Aţi auzit?

Vocea ei era ascuţită, în liniştea lăsată.

— E o maşină?

Până să treacă, se scurseră optzeci şi două de secunde.

Veni rândul lui Natalie. Brusc, se întoarse spre el, cu ochii strălucind. Îşi dădu seama că era pe cale să plângă.

— Crezi că el ne vede? şopti Nat.

Dodge se gândi că poate se referă la Dumnezeu.

— Cine?

— Bill Kelly.

Fața i se crispă.

— Nu ne vede nimeni, zise Dodge. Nimeni, în afară de arbitri, oricum.

Privirea lui o întâlni pe a lui Bishop, peste parcare. Și din nou, doar pentru o clipă, se miră.

VINERI, 29 IULIE

DODGE

Dodge sperase ca petrecerea de ziua lui Nat să fie mică, dar fu dezamăgit când îşi lăsă bicicleta lângă casa lui Bishop şi văzu o grămadă de maşini parcate una lângă alta, ca nişte piese de Tetris, în singura parte a curţii neocupată de vechituri. Se auzea muzică de undeva şi prin toată curtea fuseseră puse felinare, agăţate pe diverse obiecte, ca nişte licurici metalici care se odihneau.

— Ai venit!

Nat flutură spre el mâna, cu un pahar de unică folosinţă. Se stropi cu bere pe pantofi şi îşi dădu seama că ea deja se îmbătase. Era foarte machiată, purta o rochie scurtă şi arăta înspăimântător de frumoasă, de parcă era mult mai în vârstă. Ochii îi luceau, aproape că ai unui drogat. Era cu un grup de tipi pe care el nu-i cunoştea. Şi ei păreau mai mari, iar acum toţi se uitau la el şi, brusc, se simţi jenat.

Ea îl văzu că se uită spre ei şi flutură din mână.

— Nu-ţi face griji din cauza lor, zise ea.

Cuvintele i se împleticeau.

— Nişte tipi pe care îi ştiu dintr-un bar din Kingston. I-am invitat doar pentru că au adus băutura. Mă bucur foarte mult că eşti aici.

Dodge avea cadoul învelit în hârtie, în buzunar. Voia să i-l dea, dar nu acolo, în timp ce oamenii îi priveau. Voia şi să îi spună că îi părea rău pentru Panică. Nat îngheţase pe marginea autostrăzii şi îi luase mai mult de un minut să traverseze. Într-o clipă, jocul se terminase pentru ea.

Pe drumul spre casă, Nat abia scosese o vorbă, stătuse rigidă lângă el, cu lacrimile curgându-i pe faţă. Nimeni nu zisese nimic. Dodge fusese enervat de Bishop şi de Heather. Ei erau cei mai buni prieteni ai ei. Ar fi trebuit să ştie ce să-i spună să o facă să se simtă mai bine. El se simţise inutil, la fel cum se simţise îngrozit când aşteptase legat la ochi pe autostradă.

Dar Nat deja îl conducea spre spatele casei.

— Vino să bei ceva, da? Şi să-i saluţi pe toţi.

În spatele casei, un grătar mare scotea nori denşi de fum care mirosea a carne şi a cărbuni. Un tip în vârstă, cu o bere într-o mână, întorcea nişte burgeri. Dodge se gândi că putea fi tatăl lui Bishop – aveau acelaşi nas, acelaşi păr pleoştit, deşi al bărbatului era cărunt – şi fu surprins. La şcoală,

mereu i se păruse că Bishop era tâmpit, bine intenţionat, dar prea amabil să fie interesant. Îşi imaginase familia lui Bishop în genul picket-fence-mamă-tată-soră-frate-mai-mare[2]. Nu se gândise că tatăl lui ar putea fi un tip care bea bere şi face grătar, în mijlocul unor munţi de vechituri.

Dar acela era un alt lucru pe care îl învăţai când jucai Panica: oamenii te surprind. Îţi trag un şut în cur. Practic, e singurul lucru pe care poţi conta.

Copiii de la şcoală stăteau pe acolo în grupuri mici sau foloseau diverse mobile vechi şi caroserii arse, pe post de scaune improvizate. Toţi se uitau la Dodge, unii curioşi, alţii ostili şi abia atunci îşi dădu seama că niciunul dintre ceilalţi jucători nu fusese invitat, cu excepţia lui Heather. Şi tot atunci îl izbi gândul că nu rămăseseră mulţi jucători. Doar cinci.

Iar el era unul dintre ei.

Două lucruri îl făcură să se înfioare: faptul că Nat îl ţinea de mână şi că erau atât de apropiaţi.

— Butoiul e acolo, în spatele motocicletei vechi, chicoti Nat.

Gesticulă cu paharul şi din nou stropi cu bere, iar el îşi aminti brusc momentul în care ea îi spusese Dave, la cheful de anul trecut. Stomacul i se strânse. Ura chefurile, niciodată nu se simţea în largul lui acolo.

— O să mă întorc, da? Trebuie să mă învârt pe aici. În fond, e petrecerea mea.

Îl pupă pe un obraz, apoi şi pe celălalt şi dispăru repede, amestecându-se prin mulţimea de oameni care stăteau în jurul butoiului cu bere. Fără Nat lângă el, se simţea de parcă era din nou pe holurile şcolii, doar că de data aceea, în loc să îl ignore toată lumea, se holbau toţi la el. Când o zări pe Heather, îi veni să fugă la ea şi să o pupe.

Ea îl văzu în acelaşi timp şi îi făcu semn cu mâna. Stătea pe capota a ceva ce Dodge îşi închipuia că putea fi unul dintre proiectele lui Bishop: un hârb Pinto, fără roţi, proptit pe bolţari. Numără o jumătate de duzină de maşini aflate în diverse stadii de asamblare şi dezasamblare.

— Salut.

Heather bea Cola. Părea obosită.

— N-am ştiut că o să vii.

Dodge ridică din umeri. Nu era sigur ce voia să spună. Poate că Nat îl invitase în ultima clipă?

— N-am vrut să pierd marea zi de naştere, zise el.

— Nat e praf deja, zise Heather şi râse scurt.

Îşi întoarse privirea şi strânse din ochi. Din nou, fu izbit de cum se schimbase Heather în vara aceea. Se subţia, căpăta forme, iar frumuseţea ei

[2] *Picket Fences,* serial american (n. tr.).

devenea mai vizibilă. De parcă până atunci purtase o mantie invizibilă, iar acum o dădea jos.

Dodge se rezemă de capotă şi băgă mâna în buzunar, după ţigări. Nici măcar nu avea chef să fumeze, voia doar să îşi ţină mâinile ocupate cu ceva.

— Ce face Lily?

Îl privi tăios.

— E bine, zise încet.

Apoi:

— E înăuntru, se uită la televizor.

Dodge aprobă din cap. Cu o zi înainte, fuma o ţigară pe Meth Row, când auzise pe cineva cântând, din spatele şopronului unde îşi ţinea de obicei bicicleta. Curios, se dusese într-acolo. Şi o găsise pe Heather. În fundul gol. Ea ţipase, iar el se întorsese repede, dar nu înainte să observe că ea se spăla cu furtunul de la Dot's Diner, cel pe care băieţii de la bucătărie îl foloseau să stropească aleea seara. Mai văzuse o maşină, maşina ei, cu haine puse la uscat pe capotă; şi o fată care trebuie să fi fost sora ei, stătea pe iarbă şi citea.

— Nu spune nimănui, zisese Heather.

Dodge rămăsese cu spatele la ea. O pereche de chiloţi zburase de pe capotă pe jos; privirea lui rămăsese aţintită asupra lor. Nu erau tanga şi aveau desenate pe ei căpşuni decolorate. Alături, pe o găleată întoarsă cu fundul în sus, văzuse două periuţe de dinţi şi un tub îndoit de pastă de dinţi, plus câteva perechi de pantofi aliniate. Se întrebase de cât timp trăiau acolo.

— Nu o să spun, îi răspunsese, fără să se întoarcă.

Şi nu spusese. Acela era un alt aspect care îi plăcea când venea vorba despre secrete: îi apropiau pe oameni.

— Cât timp crezi să poţi să ţii secret? întrebă el acum.

— Atâta timp cât am nevoie să câştig.

Se uită la ea, avea faţa atât de serioasă, atât de hotărâtă, că simţi brusc ceva ca o bucurie. Înţelegere. Asta era; el şi Heather se înţelegeau unul pe altul.

— îmi placi, Heather. Eşti în regulă.

Ea îi studie repede faţa, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu râdea de ea. Apoi zâmbi.

— Şi tu, Dodge.

Reapăru Nat, cu o sticlă de tequila.

— Bea un shot cu mine, Heather.

Heather se strâmbă.

— Tequila?

— Haide, zise Nat făcând bot.

Vorbele ei erau şi mai împleticite, iar ochii aveau aceeaşi strălucire ciudată, nefirească, de parcă nu erau umani.

— E ziua mea.

Heather clătină din cap. Nat râse.

— Nu pot să cred.

Vocea ei deveni mai puternică.

— Joci Panica, dar te temi de un shot.

— Ş-ş-ş-ş-ş!

Heather se înroşi la faţă.

— Nici măcar nu trebuia să joace, zise Nat, arătând cu sticla spre Heather, de parcă se adresa unui public.

Iar oamenii chiar ascultau. Dodge văzu că se întorceau spre Heather, zâmbind şi şuşotind.

— Haide, Nat. N-ar trebui să vorbeşti despre joc, ai uitat? zise el, dar fata îl ignoră.

— Eu trebuia să joc, anunţă Nat. Eu am jucat. Dar nu mai joc. Ea… tu… m-a sabotat. M-ai sabotat.

Se întoarse spre Heather. Aceasta se uită la ea o clipă.

— Eşti beată, îi zise sec, apoi coborî de pe capota maşinii.

Nat încercă să o prindă.

— Glumeam.

Dar Heather nu se opri.

— Haide, Heath. Doar mă prosteam.

— Mă duc să îl caut pe Bishop, zise Heather, fără să se întoarcă.

Nat se rezemă de maşină, lângă Dodge. Deschise capacul sticlei de tequila, luă o gură şi se strâmbă.

— Ce zi de naştere! mormăi ea.

Dodge îi simţea mirosul pielii, alcoolul din respiraţie şi aroma de căpşuni din păr. Murea să o atingă. În schimb, îşi vârî mâinile în buzunare şi dădu de cadou. Ştia că trebuia să i-l dea acum, înainte să îi piară curajul sau ca ea să se îmbete şi mai tare.

— Nat, putem merge undeva? Adică, să fim singuri un minut?

Când îşi dădu seama că ea ar putea crede că încerca să se dea la ea sau aşa ceva, adăugă repede:

— Am ceva pentru tine.

Şi îi arătă cutiuţa învelită în hârtie, sperând că nu o va deranja că se turtise în buzunar. Expresia feţei i se schimbă. Zâmbi larg, arătându-şi dinţii de un alb perfect, şi puse jos sticla cu tequila.

— Dodge, nu trebuia. Haide, ştiu un loc unde putem merge.

Dincolo de veranda din spate era o zonă dedicată decorațiunilor de gazon: statuete din piatră calcaroasă, cu diverse figuri mitice, pe care Dodge probabil că ar fi trebuit să le știe, dar nu le recunoscu; bănci din piatră și bazine pentru păsări, pline de apă stătută, mușchi și frunze. Din cauza statuetelor, veranda era ascunsă privirilor, iar când intrară în acel semicerc, sunetul muzicii se estompă.

— Deschide-o, zise el și îi întinse cutia.

Parcă îi venea să vomite. Dacă nu îi plăcea? În cele din urmă, Nat desfăcu hârtia, deschise cutiuța și rămase acolo, holbându-se la ea: era așezată pe o bucată de bumbac, un șnur din catifea închisă la culoare, cu o amuletă din cristal, în formă de fluture cu aripi strălucitoare. Ea se uită la el mult timp, el se gândi că probabil nu îi plăcea și chiar crezu că o să i se facă greață. Lănțișorul îl costase trei zile de muncă.

— Dacă vrei să îl returnezi… începu el.

Dar apoi ea ridică ochii și văzu că plângea.

— E minunat, zise ea. Îmi place foarte mult.

Și, înainte ca el să-și dea seama ce se întâmpla, Nat se întinse, îl trase spre ea și îl sărută. Buzele ei aveau gust de sare și de tequila. Când se retrase, era amețit. Mai sărutase fete, dar nu așa. De obicei, era prea preocupat de ce făceau limbile lor sau dacă săruta prea apăsat sau nu. Dar cu Nat uita să gândească sau chiar să respire, iar acum vederea îi era plină de puncte negre.

— Ascultă, izbucni el, vreau să știi că eu tot voi onora înțelegerea. Dacă voi câștiga, vreau să spun. O să îți iei partea de bani.

Ea se încordă brusc, de parcă ar fi pălmuit-o. O clipă rămase pe loc, nemișcată. Apoi îi întinse cutia de bijuterii.

— Nu pot să iau ăsta. Nu pot să îl accept.

Dodge se simți de parcă înghițise o bilă de bowling.

— Ce vrei să spui?

— Adică nu îl vreau, zise ea și îl forță să ia cutia. Nu suntem împreună, da? Adică îmi place de tine și așa mai departe, dar… ies cu altcineva. Nu e corect.

Frig, frig, prin tot corpul lui. Înghețа, confuz și furios. Parcă nu era el, nici măcar atunci când se auzi spunând:

— Cine e?

Ea se întorsese cu spatele.

— Nu contează. Nu îl cunoști.

— M-ai sărutat. Tu m-ai sărutat, m-ai făcut să cred…

Ea clătină din cap. Tot nu se uita la el.

— A fost pentru joc. Da? Am vrut să mă ajuți să câștig. Asta e tot.

Vorbi iar cu o voce pe care el nu o recunoștea.

— Nu te cred.

Cuvintele sunară slab și neconvingător. Ea continua să vorbească, de parcă el nu ar fi fost acolo.

— Dar nu am nevoie de Panică. Nu am nevoie de tine. Nu am nevoie de Heather. Kevin spune că am potențial în fața camerei. El zice…

— Kevin?

În creierul lui Dodge se aprinse un beculeț, iar stomacul i se relaxă.

— Nemernicul ăla pe care l-ai cunoscut la mall?

— Nu e nemernic.

Acum se întoarse cu fața la el. Tremura. Avea pumnii strânși, iar ochii îi luceau, obrajii îi erau umezi și îi rupea inima lui Dodge. Tot mai voia să o sărute. O ura.

— E cinstit. Crede în mine. Spune că o să mă ajute…

Frigul din pieptul lui Dodge se transformă într-un pumn puternic. Simțea cum îl izbește în coaste, amenințând să-i iasă prin piele.

— Sunt sigur! izbucni el. Dă-mi voie să ghicesc. Tot ce trebuie să faci e să-i arăți țâțele…

— Ține-ți gura, șopti ea.

— Poate să îl lași să te pipăie o vreme. Sau trebuie și să-ți desfaci picioarele?

Îndată ce o spuse, își dori să-și poată retrage cuvintele. Nat se încordă, străbătută de un șoc. Iar, după față – vina, tristețea, regretul –, își dădea seama că asta se întâmplase.

— Nat.

Abia reuși să îi rostească numele. Voia să îi spună că îi pare rău și că îi pare rău și pentru ea, pentru ce făcuse ea. Voia să îi spună că el credea în ea și că o considera frumoasă.

— Pleacă, șopti ea.

— Te rog.

Încercă să se întindă spre ea. Nat se dădu înapoi și aproape căzu pe iarbă.

— Pleacă.

Rămase o clipă cu ochii la el. El văzu două găuri negre, ca niște răni; apoi ea se răsuci și plecă.

HEATHER

Bishop avea o trambulină; sau cel puțin un cadru de trambulină. Plasticul se dezintegrase cu mult timp în urmă și fusese înlocuit cu o prelată grea,

bine întinsă. Heather nu fu surprinsă când îl găsi acolo, ascuns de ceilalţi musafiri. Niciodată nu fusese prea sociabil. Nici ea. Era unul dintre lucrurile care îi legau.

— Te distrezi? întrebă ea, în timp ce îşi făcea loc pe prelată, lângă el.

Bishop mirosea discret a scorţişoară şi unt. Ridică din umeri. Când zâmbi, nasul i se încreţi.

— Aşa şi aşa. Tu?

— Aşa şi aşa, recunoscu ea. Ce face Lily?

Heather nu avusese de ales şi trebuise să o aducă. O instalaseră în birou, iar Bishop se oferise să vadă ce face, când se ducea înăuntru, să mai aducă pahare din plastic.

— E bine. Se uită la un maraton dintr-un show cu celebrităţi. I-am făcut popcorn.

Se lăsă pe spate, astfel încât privea cerul, şi o îmboldi pe Heather să facă la fel. Când fuseseră mici, dormiseră uneori acolo, afară, în saci de dormit, înconjuraţi de pungi goale de chipsuri şi fursecuri. Odată, ea se trezise şi găsise un raton pe pieptul ei. Bishop ţipase să îl alunge, dar nu înainte să îi facă o poză. Era una dintre amintirile ei preferate din copilărie.

Încă îşi amintea cum era să se trezească lângă el, cu rouă care acoperea sacii de dormit şi uda prelata, scoţând aburi pe gură, căci le era foarte cald unul lângă celălalt. De parcă ar fi fost în unicul loc sigur şi bun din lume.

Acum, fără să îşi dea seama, îşi sprijini capul pe umărul lui, iar el îşi puse un braţ în jurul ei. Degetele lui îi atinseră braţele goale, iar ea îşi simţi brusc trupul încălzindu-se şi vibrând. Se întrebă cum arătau de sus: ca două piese ale unui puzzle îmbinate perfect.

— O să-ţi fie dor de mine? întrebă el brusc.

Inima lui Heather bătu cu putere, de parcă ar fi vrut să-i sară din piept. Toată vara încercase să ignore faptul că Bishop urma să plece la facultate. Acum rămăsese mai puţin de o lună.

— Nu fi tâmpit! zise ea şi îl înghionti.

— Vorbesc serios!

Bishop se întoarse, îşi scoase braţul de sub capul ei şi se sprijini într-un cot, cu faţa spre ea. Relaxat, îşi puse celălalt braţ peste talia ei. Bluza i se ridică, iar mâna lui se opri pe abdomenul ei, pielea lui bronzată pe pielea ei albă şi pistruiată, în timp ce plămânii fetei parcă nu mai funcţionau cum trebuie.

E Bishop, îşi aminti ea. E doar Bishop.

— O să-mi fie foarte dor de tine, Heather.

Erau atât de aproape, că ea văzu o scamă atârnată de una dintre genele lui; vedea irizaţiile în ochii lui. Şi buzele lui. Perfecţiunea imperfectă a dinţilor lui.

— Şi Avery? izbucni ea.

Habar n-avea de unde ieşiseră cuvintele.

— O să-ţi fie dor şi de ea?

El se trase înapoi un pic şi se încruntă. Apoi oftă şi îşi trecu o mână prin păr. În clipa în care nu o mai atinse, ea ar fi dat orice să o facă din nou.

— Nu mai sunt cu Avery, zise el calm. Ne-am despărţit.

Heather îl privi surprinsă.

— De când?

— Contează?

Bishop părea iritat.

— Uite ce e, niciodată nu a fost ceva serios, da?

— Doar ţi-a plăcut să ţi-o pui cu ea.

Brusc, Heather era furioasă şi simţea că îi era frig, că era vulnerabilă. Se ridică şi îşi trase în jos bluza. Bishop pleca. Va găsi alte fete, frumoase, micuţe, ca Avery, şi o va uita. Se întâmpla mereu.

— Hei.

Se ridică şi el. Heather nu se uită, aşa că Bishop se întinse şi îi întoarse bărbia spre el.

— Încerc să vorbesc cu tine, da? Eu… a trebuit să mă despart de Avery. Îmi place… altcineva. Există altcineva. Asta încerc să-ţi spun. Dar e complicat…

O privea foarte intens; Heather simţea căldura dintre ei. Nu se gândi. Doar se aplecă, închise ochii şi îl sărută. Era ca atunci când iei o linguriţă de îngheţată uşor topită: dulce, plăcută, perfectă. Nu se gândea dacă era bine sau nu ce făcea, ca în toţi acei ani la film, când se gândise doar la popcornul dintre dinţii ei. Era acolo, pur şi simplu, inhala mirosul lui, al buzelor lui, în timp ce muzica se auzea încet în fundal, iar cicadele îi acompaniau. Heather simţea mici explozii de fericire în piept, de parcă cineva aprinsese artificii acolo.

Apoi, brusc, el se trase.

— Stai. Stai!

Şi, într-o clipă, artificiile din pieptul ei se stinseră, lăsând în urmă doar fum negru. Un singur cuvânt şi ea ştiu: făcuse o greşeală.

— Nu pot…

Brusc, el arăta altfel, mai matur, plin de regret, de parcă era cineva pe care abia îl cunoştea.

— Nu vreau să te mint, Heather.

Ea simţi că-i arde faţa. Nu era ea. Era îndrăgostit de altcineva. Iar ea tocmai îşi băgase limba în gura lui, ca o nebună. Fu nevoită să se retragă cu spatele, să plece de lângă el, să se ducă spre marginea trambulinei.

— O prostie, zise ea. A fost o prostie. Uită, da? Nu ştiu ce a fost în mintea mea.

O clipă el păru jignit. Dar ea era prea jenată să îi pese. Apoi el se încruntă şi păru obosit şi un pic iritat, de parcă ea era un copil neastâmpărat, iar el, tatăl răbdător. Brusc, Heather îşi dădu seama că aşa o vedea Bishop: ca pe un copil. O soră mai mică.

— Vrei să stai jos? zise el, cu vocea lui de tată obosit.

Părul îi era zburlit, echivalentul unui strigăt.

— Se face târziu, zise Heather, deşi nu era aşa. Trebuie să o duc pe Lily acasă. Mama se va îngrijora.

Minciună peste minciună. Nu ştia de ce o spusese. Poate pentru că în clipa aceea chiar îşi dorea asta, îşi dorea să se îndrepte spre o casă adevărată, cu o mamă normală, căreia îi păsa, şi nu spre maşină şi spre locul de parcare de pe Meth Row. Îşi dorea să fie mică şi delicată, ca un ornament special de Crăciun, pe care trebuia să îl mânuieşti cu grijă. Îşi dorea să fie altcineva.

— Heather, te rog!

Lumea se făcuse ţăndări, se sfărâmase în bucăţi colorate şi ştia că, dacă nu pleca de acolo, va începe să plângă.

— Las-o baltă, zise ea. Serios. Da? Uită că s-a întâmplat.

Făcu doar câţiva paşi, înainte ca lacrimile să ţâşnească. Le şterse repede, cu vârfurile degetelor; fu nevoită să treacă printre o grămadă de foşti colegi de clasă, să ajungă la casă, inclusiv cel mai bun prieten al lui Matt. Şi ar fi preferat să moară decât să fie tipa care plânge la petrecerea celei mai bune prietene ale sale. Toată lumea ar fi crezut că e devastată. Era ciudat cum oamenii puteau să stea în preajma ta atâţia ani şi să se înşele atât de tare.

Intră pe uşa din spate, se opri o clipă să îşi revină, trase aer în piept, încercă să-şi recapete controlul. În mod bizar, deşi toată proprietatea lui Bishop era plină de rahaturi, casa era curată, mobilată decent şi mereu mirosea a detergent de covoare. Heather ştia că iubita domnului Marks, Carol, considera curtea o cauză pierdută. Dar casa era spaţiul ei, iar ea mereu şmotruia, aşeza şi ţipa la Bishop să-şi ia picioarele murdare de pe măsuţa de cafea, pentru Dumnezeu. Deşi casa nu fusese renovată din anii şaptezeci şi încă avea covor miţos şi linoleum ciudat, în carouri portocaliu-cu-alb în bucătărie, arăta impecabil.

Heather simţi din nou un nod în gât. Totul îi era atât de familiar acolo: masa Formica; crăpătura din blatul din bucătărie; pozele cu colţuri îndoite lipite pe frigider cu magneţi care făceau reclamă la cabinete stomatologice şi

la diverse magazine. Îi erau la fel de familiare ca propria casă. Erau ale ei, iar Bishop fusese al ei odată.

Dar nu mai era.

Auzi apa de la chiuvetă şi sunetul înfundat al televizorului din birou, unde era Lily. Păşi pe holul întunecat şi observă că uşa de la baie era întredeschisă. O dâră de lumină se vedea pe covor. Pe lângă sunetul apei, auzi pe cineva plângând. Văzu o perdea de păr negru, care apăru şi dispăru repede.

— Nat?

Heather deschise uşa cu grijă.

Apa curgea la robinet, iar aburii ieşeau din chiuveta din porţelan. Apa trebuie că era fierbinte, dar Nat continua să îşi frece mâinile şi să îşi tragă nasul. Pielea îi era roşie, de parcă fusese arsă.

— Hei.

O clipă Heather uită de problemele ei. Intră în baie. Instinctiv, se întinse şi opri robinetul. Până şi acesta era fierbinte.

— Hei, eşti bine?

Era o întrebare stupidă. Evident, Nat nu era bine. Se întoarse spre ea. Ochii îi erau umflaţi şi toată faţa ei arăta ciudat şi buhăită, ca o pâine care crescuse prea mult.

— Nu mai merge, zise ea şoptit.

— Ce anume?

Brusc, Heather deveni foarte atentă. Observă robinetul picurând şi mâinile îngrozitor de roşii ale lui Nat, care atârnau ca nişte baloane dezumflate pe lângă corp. Îşi aminti că lui Nat mereu îi plăcuseră lucrurile care se repetă. Îşi aminti cum uneori făcea duş de mai multe ori pe zi. Sunetul regulat al unui robinet pornit sau plescăitul uşor cu limba. Lucruri pe care ea le ignora, pentru că era atât de obişnuită cu ele. Un alt punct mort între oameni.

— De asta am îngheţat pe autostradă, ştii. Pur şi simplu… am cedat.

Ochii îi erau din nou în lacrimi.

— Nimic nu mai merge.

Vocea îi tremura.

— Nu mă simt în siguranţă, ştii?

— Vino aici.

Heather o îmbrăţişă, dar Nat continua să plângă, beată, la pieptul ei. O strânse puternic pe Heather, de parcă s-ar fi temut să nu cadă.

— Şşşşt, murmură Heather, din nou şi din nou. Şşşşt! E ziua ta.

Dar nu îi spuse că va fi bine. Cum ar fi putut? Ştia că Nat avea dreptate.

Niciunul dintre ei nu era în siguranţă.

Nu mai erau. Niciodată nu vor mai fi.

DODGE

Dodge auzi voci în sufragerie îndată ce deschise uşa şi regretă imediat că venise direct acasă. Abia trecuse de unsprezece şi primul lui gând fu că Ricky trecuse din nou pe acolo. Nu avea dispoziţia necesară să îi facă faţă lui Ricky zâmbind ca un idiot şi Daynei roşind şi străduindu-se să se comporte normal, aruncându-i lui Dodge priviri tăioase, de parcă el ar fi fost intrusul.

Dar apoi o auzi pe mama lui strigând:

— Vino aici, Dodge!

Pe canapea stătea un bărbat. Părul începuse să îi încărunţească şi purta un costum şifonat, potrivit cu faţa lui ridată.

— Ce e? zise Dodge, abia privind-o pe mama lui.

Nici măcar nu încercă să fie politicos. Nu avea de gând să se poarte frumos cu unul dintre iubiţii mamei lui. Aceasta se încruntă.

— Dodge, zise ea tărăgănându-i numele, ca pe un avertisment. Îl cunoşti pe Bill Kelly, nu-i aşa? Bill a trecut pe aici pentru un pic de companie.

Mama lui îl privea atent, iar el citi o grămadă de mesaje simultane în ochii ei: *Bill Kelly tocmai şi-a pierdut fiul, deci dacă eşti nepoliticos cu el, jur că o să dormi pe stradă…*

Brusc, Dodge avu impresia că întreg trupul său era făcut din unghiuri şi ascuţimi şi nu îşi amintea cum să se mişte. Se întoarse sacadat spre bărbatul de pe canapea: Big Bill Kelly. Acum vedea asemănările cu fiul său. Părul de culoarea spicelor era, în cazul tatălui, uşor grizonant; ochii albaştri, pătrunzători şi bărbia hotărâtă.

— Bună, zise Dodge.

Vocea îi era spartă. Şi-o drese.

— Eu… eu., adică, tuturor ne pare rău de…

— Mulţumesc, fiule.

Vocea domnului Kelly era surprinzător de clară. Dodge era bucuros că fusese întrerupt, pentru că nu ştia ce altceva ar fi putut spune. Ardea atât de tare, încât avea impresia că faţa îi va exploda. Simţi impulsul isteric de a striga: *am fost acolo. Am fost acolo când fiul tău a murit. Aş fi putut să îl salvez.*

Trase aer în piept. Jocul începea să îl enerveze. Începea să cedeze.

După un timp care îi păru o veşnicie, privirea domnului Kelly trecu de la Dodge înapoi la mama lui.

— Ar trebui să plec, Sheila.

Se ridică încet. Era atât de înalt, că aproape atingea tavanul cu capul.

— Plec la Albany mâine. Autopsia e gata. Nu mă aştept la vreo surpriză, dar…

Gesticulă cu mâinile în semn de zădărnicie.

— Vreau să ştiu totul. O să aflu totul.

Dodge simţea transpiraţia sub guler. Poate că doar îşi închipuia, dar era sigur că vorbele domnului Kelly îi erau adresate lui. Se gândi la toate biletele de pariuri pe care le adunase în vara aceea. Unde erau? Le pusese în sertarul cu chiloţi? Sau le lăsase pe noptieră? Iisuse! Trebuia să scape de ele.

— Desigur.

Mama lui se ridică şi ea. Acum, toţi trei stăteau în picioare, în mod ciudat, de parcă ar fi fost într-o piesă şi îşi uitaseră replicile.

— Spune-i noapte bună domnului Kelly, Dodge.

Dodge tuşi.

— Da. Sigur. Uitaţi, încă o dată, îmi pare rău…

Domnul Kelly întinse mâna.

— Voia Domnului, zise el încet.

Dar când îi scutură mâna, Dodge avu impresia că domnul Kelly i-o strânsese un pic prea tare.

•

În noaptea aceea Diggin se duse la o petrecere în vale şi sfârşi cu o coastă ruptă, cu ochii învineţiţi şi fără un dinte. Derek Klieg se îmbătase; asta fusese scuza pe care le-o oferise mai târziu, dar toţi ştiau că era mai mult de atât, iar după ce faţa lui Diggin se dezumflă, el le spuse tuturor care voiau să îl asculte cum Derek sărise la el, îl ameninţase, încercase să îl facă să spună numele arbitrilor şi nu îl ascultase, când Diggin îi spusese că nu ştie.

Încălcase una dintre multele reguli nescrise ale Panicii. Crainicul nu trebuia atins. Nici arbitrii. Derek Klieg fu îndată descalificat. Îşi pierdu locul din joc şi până dimineaţă numele lui fu tăiat de pe biletele de pariuri.

Iar Natalie, ultimul jucător eliminat, îi luă locul.

SÂMBĂTĂ, 30 IULIE

HEATHER

Heather fu trezită de cineva care bătea în geam. Se ridică, se frecă la ochi surprinsă şi, pentru o clipă, dezorientată. Soarele pătrundea prin geamul maşinii. Dodge se uita la ea prin parbriz. Acum, că era trează, totul se limpezi deodată: sărutul cu Bishop şi finalul de rahat; Natalie plângând în baie; iar acum Dodge care se uita la ea şi vedea cearşaful şifonat şi paharele de la Dairy Queen, de pe scaunul din faţă, pungile de chipsuri, şlapii şi hainele împrăştiate în spate. Afară, Lily era desculţă, în costum de baie. Heather deschise uşa şi coborî din maşină.

— Ce faci aici?

Era furioasă pe el. Încălcase o înţelegere tacită. Când îi zisese *să nu spui nimănui*, voise să zică şi *nu mai veni aici.*

— Am încercat să te sun. Telefonul tău e închis.

Dacă observase că era furioasă, nu părea să îi pese. Telefonul ei. Îşi oprea telefonul cât de mult posibil, pentru că putea să îl încarce doar când lucra acasă la Anne. În plus, nu voia să vadă mesajele de la mama ei. Dar îşi dădu seama că îl dusese în bucătăria lui Bishop să îl încarce, seara trecută, şi nu îl mai luase de acolo. Adormise îmbrăcată, avea aceleaşi haine pe care le purtase la petrecerea lui Nat, inclusiv un maiou cu paiete. Îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ce e?

Dodge îi întinse o hârtie împăturită. Cel mai recent bilet de pariu.

— Nat e din nou în joc. Derek a fost descalificat.

— Descalificat? repetă ea.

O singură dată mai auzise de cineva care fusese descalificat, cu ani în urmă, când unul dintre jucători se culcase cu un arbitru. Mai târziu se dovedise că tipul respectiv, Mickey Barnes, nu era arbitru, doar pretinsese că era, ca să şi-o pună. Dar fusese prea târziu. Jucătorul fusese înlocuit.

Dodge ridică din umeri. În spatele lui, Lily întorsese cu gura în jos găleata lor pentru apă şi se juca în noroi. Heather era bucuroasă că nu îi asculta.

— O să îi spui? o întrebă Dodge.

— Poţi să îi spui tu.

Se uită la ea din nou. Ceva se schimbă în privirea lui.

— Nu, nu pot.

O clipă tăcură. Heather vru să îl întrebe ce s-a întâmplat, dar i se păru prea ciudat. Ea și Dodge nu erau tocmai apropiați, nu în felul acela, oricum. Nu știa ce erau unul pentru altul. Poate că nu era apropiată de nimeni.

— Înțelegerea pică, zise el după un minut. Nu mai împărțim.

— Ce?

Heather era șocată să îl audă pe Dodge spunând-o.

Însemna că el știa că ea aflase despre înțelegerea lui cu Nat. Oare știa despre înțelegerea ei cu Nat? Ochii lui erau aproape gri, ca un cer de furtună.

— Jucăm cum trebuia să jucăm, zise Dodge și simți pentru prima dată că aproape îi era frică de el. Câștigătorul ia banii.

•

— De ce nu pot să intru să îl văd pe Bishop?

Lily era prost dispusă. Se văicărise de când se trezise. Îi era prea cald. Era murdară. Mâncarea pe care Heather i-o adusese, conserve și un sandviș de la 7-Eleven, îi părea grețoasă. Heather realiza că senzația de aventură dată de viața în afara unei case (nu reușea să spună că trăiau pe stradă), noutatea ei începea să dispară.

— Heather strânse volanul, încercând să scape de frustrare.

Intru doar pentru o clipă, Lilybelle, zise ea, forțându-se să pară veselă.

Nu avea să cedeze, nu avea să țipe. Avea să se abțină, pentru Lily.

— Iar Bishop e ocupat.

Nu știa dacă era așa, nu avusese cum să sune să afle măcar dacă el era acasă și o parte din ea spera să nu fie. Continua să își amintească sărutul, momentul de căldură și senzația că aparține… apoi felul în care el se retrăsese, de parcă sărutul îl rănise fizic. *Nu vreau să te mint, Heather.* Niciodată nu fusese atât de umilită. Ce naiba era cu ea? Gândindu-se la asta, îi veni să pornească mașina, să gonească până la ocean și să intre cu totul în el.

Dar avea nevoie de telefon. Trebuia să rabde și să riște să îl vadă. Poate chiar o să reușească să repare câte ceva și să îi explice că nu intenționase să îl sărute, așa că nu trebuia să își închipuie că era îndrăgostită de el sau așa ceva. Stomacul i se strânse din nou și îi urcă în gât. Nu era îndrăgostită de Bishop.

Nu?

— Mă întorc în zece minute.

Parcă un pic mai în jos pe alee, astfel încât, dacă Bishop era afară, să nu îi vadă mașina și toate dovezile că locuia în ea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era și mai multă milă din partea lui. În curte încă mai erau urme de la petrecere: câteva pahare din plastic, mucuri de țigară, niște ochelari de

soare ieftini plutind în bazinul cu apă pentru păsări. Dar era liniște. Poate că el nu era acasă.

Înainte să ajungă la ușa din față, apăru Bishop, cu un sac de gunoi. Îngheță când o văzu, iar Heather simți cum ultimul licăr de speranță că lucrurile vor decurge normal, că se vor putea preface că seara trecută nu existase, dispare.

— Ce cauți aici?

— Am venit doar să îmi iau telefonul.

Vocea ei suna ciudat, de parcă era redată de un sistem audio prost.

— Nu-ți face griji, nu stau.

Vru să treacă pe lângă el, să intre. O prinse de braț.

— Stai.

În privirea lui era ceva disperat. Își umezi buzele cu limba.

— Stai… nu… trebuie să îți explic.

— Las-o baltă!

— Nu, nu pot… trebuie să ai încredere în mine…

Bishop își trecu o mână prin păr, astfel că și-l ciufuli. Lui Heather îi venea să plângă. Părul lui de clovn; tricoul decolorat, cu Rangers și pantalonii de trening pătați cu vopsea; mirosul lui. Crezuse că erau ale ei – crezuse că el era al ei –, dar în tot acest timp el crescuse, avusese relații, se îndrăgostise în secret și devenise un necunoscut pentru ea.

Privindu-l ținând sacul acela stupid de gunoi, își dădu seama că era îndrăgostită de el, întotdeauna fusese. Probabil, de la sărutul din primul an de liceu. Poate chiar dinainte.

— Nu trebuie să îmi explici, zise ea și trecu pe lângă el.

Afară fusese soare și o clipă fu derutată de întuneric, făcu doi pași nesiguri spre sufragerie, unde auzea ventilatorul pornit, apoi Bishop deschise ușa în spatele ei.

— Heather, zise el.

Înainte să poată răspunde, se auzi o altă voce. O voce de fată.

— Bishop?

Timpul se opri. Heather îngheță, Bishop îngheță și nimic nu se mai mișcă, exceptând petele negre din ochii ei, pe măsură ce vederea îi revenea; văzu o fată ieșind din umbră, din întunericul sufrageriei. În mod ciudat, deși fuseseră împreună la școală, Heather nu o recunoscu imediat pe Vivian Trager. Poate că era șocul vederii ei acolo, în casa lui Bishop, desculță, cu o cană din bucătăria lui în mână. De parcă era acasă la ea.

— Bună, Heather, zise Vivian și sorbi o înghițitură.

Peste cană, privirea ei se întâlni cu a lui Bishop, iar Heather zări o avertizare. Se întoarse spre el. Văzu doar vină: era plin de vină, ca o forță fizică, de parcă era ceva lipicios.

— Ce faci aici? întrebă Vivian, relaxată.

— Plec.

Porni repede, o luă pe hol, apoi intră în bucătărie. Încerca să alunge senzația de greață și amintirile care amenințau să o copleșească: vremurile când ea băuse cacao din cana aceea, buzele ei fuseseră unde erau acum ale lui Vivian, buzele ei pe ale lui Bishop, Bishop al lui Vivian.

Telefonul ei era tot la încărcat, într-o priză de lângă cuptorul cu microunde. Își simțea degetele umflate și inutile. Avu nevoie de câteva încercări să îl scoată din priză. Nu suporta să treacă din nou pe lângă Bishop și Vivian, așa că ieși repede pe ușa din spate, trecu de verandă și ieși în curte. Tâmpită. Era atât de tâmpită. Simți gustul lacrimilor încă înainte să își dea seama că plânge.

De ce ar alege-o Bishop pe ea? El era deștept. Pleca la facultate. Ea era un nimeni. Zero. De aceea o părăsise și Matt. Nimeni nu îi spusese vreodată acest lucru simplu: nu toată lumea era iubită. Era ca acele stupide curbe despre care trebuiau să învețe la cursul de matematică. Exista o zonă de mijloc mare, fericită, o arcuire de balenă plină de cupluri fericite și de familii care mâncau în jurul unei mese mari și rădeau. Apoi, către capete, erau oamenii anormali, ciudații și nulitățile ca ea.

Își șterse lacrimile cu brațul și se opri câteva secunde să respire și să se calmeze, înainte să se întoarcă la mașină. Lily se uita la o mușcătură de țânțar de pe degetul ei mare. O privi pe Heather suspicios.

— L-ai văzut pe Bishop?

— Nu, zise Heather și porni.

MIERCURI, 3 AUGUST

DODGE

Dodge pierduse chitanţa de la lănţişorul lui Natalie şi trebui să-l înapoieze primind doar jumătate din cât plătise pe el. Era 3 august; nu mai avea timp. Avea nevoie de o maşină pentru întrecere. O rablă îi ajungea, se gândea chiar să cumpere una de la Bishop. Cât timp pornea, era bună.

Tocmai terminase schimbul la Home Depot, când primi un mesaj. Pentru o clipă nebunească speră să fie de la Natalie; în schimb, era de la mama lui.

Vino @ Columbia Memorial, ASAP!

Dayna. Se întâmplase ceva rău cu Dayna. Încercă să sune pe mobilul mamei lui şi pe al Daynei, dar degeaba. Abia prinse autobuzul spre Hudson, care venea la douăzeci de minute. Nu avea astâmpăr. Picioarele îi trepidau, iar inima parcă încetase să-i bată. Telefonul îi vibră în buzunar. Încă un mesaj. De data aceea, de la un număr necunoscut.

E timpul să fii pe cont propriu. Mâine-noapte o să aflăm ce poţi cu adevărat.

Închise telefonul şi îl băgă în buzunar.

Când ajunse la Columbia Memorial, coborî în fugă din autobuz.

— Dodge! Dodge!

Dayna şi mama lui erau afară, lângă rampa pentru persoane cu handicap. Dayna îi făcea energic cu mâna, ridicându-se în scaun atât cât putea. Şi zâmbea. Amândouă zâmbeau atât de larg, că le vedea dinţii chiar şi de la distanţă. Totuşi, inima lui continua să galopeze, în timp ce el traversa în fugă parcarea.

— Ce e?

Până să ajungă la ele, abia respira.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Spune-i tu, Day, zise mama lui, încă zâmbind.

Rimelul i se întinsese. Evident, plânsese. Dayna trase aer în piept. Ochii îi luceau; nu o văzuse atât de fericită dinainte de accident.

— M-am mişcat, Dodge. Mi-am mişcat degetele mari.

Se uită la ea, apoi la mama lui, apoi din nou la Dayna.

— Iisuse Hristoase! zise în cele din urmă. Am crezut că s-a întâmplat ceva. Am crezut că ai murit sau aşa ceva.

Dayna dădu din cap. Părea supărată.

— Chiar s-a întâmplat ceva.

Dodge îşi dădu jos şapca şi îşi trecu o mână prin păr. Transpira. Îşi puse şapca la loc. Dayna îl privea, aşteptând. Ştia că era nesimţit. Expiră.

— E minunat, Day! zise el.

Încercă să pară sincer. Chiar era fericit; doar că încă avea nervii întinşi, după alergătura până acolo, după spaima trasă.

— Sunt mândru de tine!

Se aplecă şi o îmbrăţişă. Simţi un mic spasm în trupul ei, de parcă îşi reprima un suspin. În schimb, mama lui insistă să meargă să mănânce undeva, să sărbătorească, deşi nu prea îşi permiteau, mai ales acum, cu toate facturile pe cap. Se opriră la un Applebee de la marginea oraşului. Mama lui comandă o margarita cu multă sare şi nachos, pentru început. Lui Dodge îi plăceau nachos, dar nu avea chef să mănânce. Mama lui pălăvrăgea despre Bill Kelly: cât de drăguţ era, cât de atent, deşi suferea; cum le aranjase o întâlnire şi dăduse un telefon pentru ei, bla, bla, bla.

Telefonul ei sună în toiul cinei. Se ridică:

— Apropo de lup, zise ea. E Bill. Poate că are noutăţi…

— Ce fel de noutăţi? întrebă Dodge, când ea ieşi.

O vedea patrulând prin parcare. În lumina felinarelor, părea bătrână. Obosită, cam gârbovită. Avea imaginea unei mame, mai mult ca de obicei. Dayna ridică din umeri.

— Şi-o pun cumva? insistă el.

Dayna oftă şi-şi şterse cu grijă degetele de şervеţel. Desfăcuse burgerul, strat cu strat. Mereu făcea aşa: desfăcea în bucăţi mâncarea şi o punea la loc într-un fel care îi plăcea, în cazul burgerilor, salata şi roşiile mergeau în partea de jos, apoi ketchup-ul, apoi burgerul, urmat de chiflă.

— Sunt prieteni, Dodge, zise Dayna, iar el se simţi iritat.

Îi vorbea cu vocea ei de adult, o voce care mereu îl călcase pe nervi.

— De ce te interesează?

— Mama nu are prieteni, zise el, deşi ştia că era oarecum răutăcios.

Dayna puse jos şervеţelul, cu hotărâre, astfel că paharele cu apă se clătinară.

— Ce e cu tine?

Dodge se uită la ea.

— Ce e cu mine?

— De ce te porţi aşa cu mama? Doctorul ăla nu e ieftin. Ea se străduieşte.

Dayna dădu din cap.

— Ricky a trebuit să își lase toată familia, să vină aici…

— Te rog, nu îl băga pe Ricky în asta.

— Spun doar că ar trebui să apreciem că avem noroc.

— Noroc?

Dodge mimă un râs.

— De când ești guru?

— Tu de când ești un nesuferit? ripostă ea.

Brusc, Dodge se simțea pierdut. Nu știa de unde apăru acel sentiment și se strădui să scape de el.

— Mama e dezorientată. Asta-i tot ce vreau să spun.

Se înfipse în porția lui de macaroane cu brânză, să evite privirea Daynei.

— În plus, nu vreau să îți faci speranțe prea mari…

Acum era rândul Daynei să se holbeze la el.

— Ești incredibil!

Ea vorbi încet și, cumva, asta era mai rău decât dacă ar fi țipat.

— În tot acest timp mi-ai spus să continui să încerc, să continui să cred. Iar acum, când chiar am făcut progrese…

— Iar eu ce am făcut?

Dodge știa că era un nesuferit, dar nu se putea abține. Dayna fusese de partea lui, singura care fusese de partea lui, dar, deodată, nu mai era.

— Te referi la joc?

Dayna clătină din cap.

— Uite ce e, Dodge, m-am gândit. Nu vreau să mai joci.

— Ce? izbucni el.

Câțiva oameni de la mesele vecine se întoarseră spre ei.

— Vorbește mai încet.

Dayna îl privea cum o făcea când era mic și nu înțelegea regulile vreunui joc pe care ea voia să îl joace: dezamăgită, un pic nerăbdătoare.

— După cele întâmplate cu Bill Kelly… nu merită. Nu e cinstit.

Dodge luă o gură de apă și constată că abia putea să o înghită.

— Tu ai vrut să joc. Tu mi-ai cerut să o fac.

— M-am răzgândit.

— Ei bine, jocul nu funcționează așa.

Ridica tonul din nou. Nu se putea abține.

— Sau ai uitat?

Gura Daynei se subție: o cicatrice dreaptă și roz pe fața ei.

— Ascultă-mă, Dodge. O spun pentru tine, pentru binele tău.

— Am jucat pentru tine.

Lui Dodge nu-i mai păsa că îl auzea lumea. Furia, sentimentul de pierdere făcea ca restul lumii să nu conteze, îl făcea indiferent. Pe cine avea? Nu avea prieteni. Niciodată nu rămăsese suficient într-un loc să își poată face prieteni sau să poată avea încredere în ei. Crezuse că se apropiase de Heather, de Natalie la fel. Se înșelase; iar acum până și Dayna se întorcea împotriva lui.

— Și asta ai uitat? Totul a fost pentru tine. Ca lucrurile să redevină cum au fost.

Nu intenționase să spună ultima parte, nici măcar nu gândise vorbele, până nu îi ieșiseră din gură. Dayna se holba la el cu gura căscată, iar cuvintele erau între ei ca o bombă ce tocmai fusese detonată: totul fusese aruncat în aer.

— Dodge.

El era îngrozit să vadă că ei părea să-i fie milă de el.

— Lucrurile nu mai pot fi niciodată la fel. Știi asta, nu? Nu așa funcționează. Nimic din ce faci nu poate schimba ce s-a întâmplat.

Dodge împinse farfuria. Se ridică de la masă.

— Plec acasă.

Nici măcar nu putea să gândească. Cuvintele ei stârniseră o furtună în mintea lui. *Lucrurile nu mai pot fi niciodată cum au fost.* Pentru ce naiba jucase în tot acel timp?

— Haide, Dodge, stai jos!

— Nu mi-e foame.

Nu putea să se uite la ea: ochii aceia răbdători, linia subțire, nemulțumită a gurii ei. De parcă el era un copil. Un copil tâmpit.

— Spune-i mamei la revedere.

— Suntem departe de casă.

— Mi-ar prinde bine o plimbare.

Își vârî o țigară în gură, deși nu avea chef să fumeze, și speră să nu plouă.

HEATHER

Heather nu se întoarse pe Meth Row. Era convenabil, într-un fel, dar nu avea intimitate acolo, acum, că Dodge știa. Nu voia să o spioneze, să vadă cum trăia, poate să și vorbească despre asta. Până atunci, ea avusese grijă să miște mașina doar în toiul nopții, din parcare pe vreun drum pustiu și înapoi în parcare, când riscul să fie văzută era mai mic. Își dezvoltase o rutină: în zilele de lucru, își punea alarma la 4.00 a.m. Și, cât Lily încă dormea, se îndrepta spre casa lui Anne. Găsise un loc gol între copaci, chiar lângă

autostradă, unde putea parca. Uneori adormea la loc. Alteori aştepta ca bezna să se retragă, să se transforme mai întâi în întuneric slab, apoi să fie mai clară, să se întindă, să devină umbre purpurii şi triunghiuri de lumină.

Încerca din greu să nu se gândească la trecut ori la ce avea să se întâmple în viitor sau la orice altceva. Mai târziu, când se făcea aproape nouă, se îndrepta spre casă şi îi spunea lui Anne că o adusese Bishop. Câteodată Lily mergea cu ea. Alteori rămânea în maşină sau se juca în pădure.

De două ori Heather ajunsese devreme şi făcuse baie, strecurându-se prin pădure la duşul de afară. Se dezbrăcase tremurând în aerul rece şi păşise recunoscătoare sub şuvoiul de apă fierbinte, lăsând-o să-i curgă în gură, pe ochi, pe tot corpul. Altfel, se descurca doar cu un furtun.

Fu nevoită să nu se mai gândească la apă curentă, cuptor cu microunde, aer condiţionat, frigider şi toaletă. Trecuseră două săptămâni de când plecase din casa mamei sale şi se alesese cu două muşcături de ţânţar pe fund, când se pişase la şase dimineaţa, şi mâncase mai mult ravioli din conservă decât putea să suporte stomacul ei.

Ce voia să facă era să ajungă la Malden Piaza, unde traversaseră autostrada, la acea parcare imensă şi impersonală, cu doar câteva felinare. Camioanele veneau şi plecau mereu de pe autostradă, iar maşinile rămâneau peste noapte. Acolo erau un McDonald's şi toalete publice cu duşuri pentru camionagiii aflaţi în trecere.

Mai întâi, aveau nevoie de combustibil. Încă nu era întuneric şi nu voia să se oprească în Carp. Dar era foarte obosită şi nu voia nici să cedeze. Aşa că se opri la Citgo, pe Main Street, care era cea mai puţin populară benzinărie dintre cele trei din oraş, pentru că era cea mai scumpă şi nu vindea bere.

— Rămâi în maşină, îi zise lui Lily.

— Da, da, mormăi ea.

— Vorbesc serios, Billy.

Heather nu era sigură cât mai putea suporta mormăielile ei şi discuţiile fără rezultat. Se sufoca de mâhnire. Continua să o vadă pe Vivian cum bea din cana lui Bishop, cu părul negru, ondulat încadrându-i faţa drăguţă.

— Şi nu vorbi cu nimeni, da?

Scană parcarea: nu erau maşini de poliţie, nici maşini pe care să le recunoască. Era un semn bun. Înăuntru, puse pe tejghea douăzeci de dolari pentru benzină şi profită să facă tot soiul de provizii: pachete de supă instant, pe care puteau s-o dizolve în apă rece; chipsuri şi sos; păstramă de vită; două sandvişuri proaspete. Bărbatul din spatele tejghelei, cu faţa întunecată şi plată şi cu părul rărit netezit într-o parte o făcu să aştepte după rest. În timp ce el punea bancnotele de un dolar în casă, ea se duse la baie.

Nu-i plăcea să stea sub luminile strălucitoare din magazin şi nici felul în care bărbatul o privea, de parcă putea să îi citească toate secretele.

În timp ce se spăla pe mâini, abia sesiză sunetul clopoţelului de deasupra uşii, murmurul slab al discuţiei. Alt client. Când ieşi din baie, nu îl văzu, din cauza unui raft cu ochelari de soare ieftini, şi aproape că ajunse la tejghea când îi observă uniforma şi arma atârnată de coapsă.

Un poliţist.

— Ce se mai aude de povestea aia a lui Kelly? zicea bărbatul din spatele tejghelei.

Poliţistul, cu o burtă mare, care îi atârna peste curea, ridică din umeri.

— A venit rezultatul autopsiei. Se pare că Little Kelly n-a murit în incendiu.

Heather simţi că o izbeşte ceva în piept. Îşi puse gluga şi se prefăcu interesată de chipsuri. Luă apoi o pungă de covrigei şi o privi cu atenţie.

— Da?

— O poveste tristă. Pare să fi fost supradoză. Lua pastile de când se întorsese din război. Probabil că se dusese acolo în căutarea unui loc cald, unde să se drogheze.

Heather răsuflă. Simţi o uşurare nebunească. Până atunci, nu îşi dăduse seama că se considerase responsabilă, cel puţin parţial, de crima aceea.

Dar nu era crimă. Nu fusese.

— Totuşi, cineva a pus focul, zise poliţistul, iar Heather îşi dădu seama că se holba la aceeaşi pungă cu covrigei de prea mult timp, iar acum poliţistul se uita la ea. Puse covrigeii înapoi pe raft, lăsă capul în jos şi se îndreptă spre uşă.

— Hei! Hei, domnişoară!

Îngheţă.

— Ţi-ai uitat cumpărăturile. Şi restul.

Dacă o lua la fugă, avea să pară suspectă. Iar poliţistul s-ar putea întreba de ce se speriase. Se întoarse încet la tejghea, cu privirea în jos. Simţea cum amândoi bărbaţii se uitau la ea, în timp ce îşi lua punga cu mâncare. Obrajii îi ardeau, iar gura îi era uscată ca iasca. Aproape ajunsese din nou la uşă, aproape ieşise, când poliţistul o strigă.

— Hei!

O privea atent.

— Uită-te la mine!

Se forţă să ridice privirea spre el. Avea o faţă durdulie ca o gogoaşă. Iar ochii îi erau mari şi rotunzi că ai unui copil mic sau ai unui animal.

— Cum te cheamă?

Spuse primul nume care îi veni în minte.

— Vivian.

El învârti guma în gură.

— Câţi ani ai, Vivian? Eşti la liceu?

— Am absolvit.

O mâncau palmele. Voia să se întoarcă şi să fugă. Ochii lui trecură repede peste faţa ei, de parcă o memora. Poliţistul făcu un pas spre ea.

— Ai auzit vreodată de un joc numit Panica, Vivian?

Heather îşi feri privirea.

— Nu, şopti ea.

Era o minciună stupidă şi imediat îşi dori să fi spus „da".

— Credeam că toată lumea joacă Panica, zise poliţistul.

— Nu toată lumea, spuse ea, şi se întoarse din nou spre el. Văzu o scânteie de triumf în ochii lui, de parcă ea ar fi recunoscut ceva. Dumnezeule! O dădea în bară. Ceafa îi transpira. Poliţistul se mai uită la ea câteva clipe.

— Haide, pleacă de aici, fu tot ce spuse.

Afară, inspiră de câteva ori. Aerul era umed. Venea furtuna, una urâtă, după cum arăta cerul. Era verde, de parcă întregii lumi i se făcuse rău. Îşi dădu gluga pe spate, lăsând să i se răcorească fruntea.

Traversă parcarea în fugă, spre pompă.

Şi se opri.

— Lily nu mai era.

Se auzi un bubuit răsunător, un sunet atât de puternic, că tresări. Cerul se deschise, iar ploaia lovi cu furie pavajul. Ajunse la maşină exact când primul fulger sfâşie cerul. Zgâlţâi mânerul uşii. Încuiat. Unde naiba era Lily?

— Heather!

Vocea lui Lily se auzi prin ploaie. Heather se întoarse. Un poliţist stătea lângă o maşină de patrulare albastru-cu-alb. Avea mâna în jurul braţului surorii ei.

— Lily!

Alergă spre ea, uitând să-şi facă griji în legătură cu poliţistul.

— Dă-i drumul! zise ea.

— Calmează-te, calmează-te!

Poliţistul era înalt şi slab, cu o faţă ca de catâr.

— Toată lumea să rămână calmă, da?

— Dă-i drumul! repetă Heather.

Poliţistul se supuse, iar Lily ţâşni spre Heather şi îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei, de parcă era un copilaş.

— Acum stai, zise poliţistul.

Fulgerul lumină din nou. Îi văzu dinţii gri şi strâmbi.

— Am vrut doar să mă asigur că micuţa domnişoară e bine.

— E bine, zise Heather. Suntem bine.

Vru să se întoarcă, dar poliţistul se întinse şi o opri.

— Nu atât de repede, zise el. Mai avem o mică problemă.

— Nu am făcut nimic, sări Lily.

Poliţistul se uită la ea.

— Te cred, zise el un pic mai blând. Dar acolo – şi arătă spre Taurus-ul rablagit – e o maşină furată.

Ploua atât de tare, că Heather nu putea să gândească. Lily arăta tristă şi foarte slabă, cu tricoul lipit de trup. Poliţistul deschise uşa din spate a maşinii lui.

— Urcă, îi zise lui Lily. Usucă-te.

Lui Heather nu-i plăcea, nu voia ca Lily să se apropie de maşina poliţiei. Aşa te prindeau: erau drăguţi şi te făceau să crezi că eşti în siguranţă, apoi întorceau placa fără să te avertizeze. Se gândi la Bishop şi simţi un nod în gât. Aşa te păcăleau toţi.

Dar Lily fugise înăuntru înainte să apuce să-i spună *nu te duce.*

— Ce-ar fi să mergem undeva să stăm de vorbă? zise poliţistul.

Cel puţin nu părea furios. Heather îşi încrucişă braţele.

— E bine şi aici, zise ea, sperând că el nu va observa că tremură. Şi nu am furat maşina. E a mamei.

El clătină din cap.

— Mama ta spune că ai furat-o.

Abia reuşea să îl audă, din cauza ploii.

— Ai tot ce îţi trebuie, pe scaunele din spate. Mâncare. Pături. Haine.

O picătură de ploaie i se prelinse pe vârful nasului, iar Heather se gândi că arăta la fel de patetic cum arătase Lily. Îşi feri privirea. Simţea nevoia să povestească tot, să spună tot, să explice, o nevoie care i se umfla în piept ca un balon, apăsându-i dureros coastele. Însă spuse doar:

— Nu merg acasă. Nu mă poţi obliga.

— Sigur că pot.

— Am optsprezece ani.

— Fără job, fără bani, fără casă.

— Am un job.

Ştia că e o încăpăţânare prostească, dar nu-i păsa. Îi promisese lui Lily că nu se vor întoarce şi nu aveau să o facă. Probabil că, dacă o spunea pe mama lor, dacă îi povestea despre petreceri şi droguri, nu va trebui să se întoarcă. Dar poate că o vor închide pe mama lor, iar pe Lily o vor da unor străini cărora nu o să le pese de ea.

— Am un job bun.

Şi, brusc, îi veni ideea: Anne. Se uită la poliţist.

— Nu am voie să dau un telefon sau așa ceva?

Pentru prima dată, el zâmbi. Dar ochii lui erau tot triști.

— Nu ești arestată.

— Știu.

Brusc, era atât de neliniștită, că avu impresia că va vomita. Dacă lui Anne nu îi păsa? Sau, mai rău, dacă se dădea de partea poliției?

— Dar tot vreau să dau un telefon.

DODGE

Dodge ajunsese doar pe la jumătatea drumului spre casă, când cerul se despică și începu să plouă. Afurisitul lui de noroc! În câteva minute, era complet ud. O mașină trecu claxonând și îl stropi pe blugi. Încă mai avea două mile până acasă. Spera ca furtuna să se domolească, dar se înrăutăți. Fulgerele spintecau cerul, sclipiri rapide, care învăluiau lumea într-o strălucire verde-ciudată. Apa se aduna repede în șanțuri și mâna frunzele și paharele din hârtie peste pantofii lui. Practic, era orb; nu vedea mașinile care veneau, până erau aproape de el.

Brusc, își dădu seama că era la doar câteva minute de casa lui Bishop. Coti și o luă la fugă. Cu puțin noroc, Bishop avea să fie acolo și va putea să aștepte până se termină sau va găsi o mașină. Dar când ajunse pe alee, văzu că toată casa era cufundată în întuneric. Totuși, se duse pe verandă și bătu la ușa din față, rugându-se ca Bishop să răspundă. Nimic. Își aminti că veranda din spate era acoperită și ocoli casa prin mocirlă. Se lovi la picior de o mașină veche, de tuns iarba, se împletici în față și aproape căzu, înjurând. Desigur, ușa din plasă era încuiată. El era ud și atât de jalnic, că se gândi să facă o gaură prin ea, dar apoi un fulger mușcă cerul din nou și în acea jumătate de secundă de strălucire nefirească văzu un fel de șopron ceva mai în spate, pe jumătate ascuns de copaci.

Ușa șopronului era încuiată cu un lacăt, dar Dodge avu prima fărâmă de noroc: nu era închis bine. Intră în șopron și rămase pe loc, în aerul brusc uscat și rece, inhalând mirosul de pături ude și lemn vechi și așteptând ca ochii lui să se obișnuiască la întuneric. Nu vedea nimic. Doar contururi de obiecte întunecate, probabil alte vechituri.

Își scoase telefonul să facă lumină și văzu că bateria era aproape descărcată. Nici măcar nu putea să îl sune pe Bishop să îl întrebe unde era și când va veni acasă. Super! Dar cel puțin în licărul ecranului scană interiorul și fu surprins să vadă că, de fapt, era ciudat: de tavan atârna un bec simplu, iar pe perete era un întrerupător. Becul era slab, dar era mai bine decât

nimic. Îndată văzu că şopronul era mai bine organizat decât crezuse. Categoric, mai curat decât curtea cu vechituri. Era un scaun, un birou şi nişte rafturi. Pe birou erau nişte bilete de pariuri deformate de apă şi ţinute să nu zboare cu o ţestoasă metalică. Lângă ele erau o grămadă de echipament audio-video vechi şi un telefon mobil de unică folosinţă, genul pentru care nu ai nevoie de abonament.

A doua fărâmă de noroc: telefonul era încărcat şi nu necesita parolă. Se uită în agendă după numărul lui Bishop şi reuşi să îl reţină exact când mobilul lui se descărcă de tot. Tastă numărul pe telefonul găsit şi ascultă cum sună. De cinci ori, apoi căsuţa vocală. Închise, fără să lase vreun mesaj, în schimb, se uită pe mesajele din telefon, plănuind să-i trimită lui Bishop un mesaj scurt cu 911. Trebuia să vină acasă, până la urmă. Unde putea fi, pe vremea aceea, oricum?

Apoi îngheţă. Răpăitul ploii pe acoperiş, până şi greutatea telefonului, toate dispărură şi văzu doar cuvintele ultimului mesaj:

E timpul să fii pe cont propriu. Mâine-noapte o să aflăm ce poţi cu adevărat.

Îl citi din nou, apoi din nou.

Sentimentul îl copleşi.

Se duse mai jos, la alte mesaje: instrucţiuni pentru joc. Mesaje către alţi jucători. Şi jos de tot, un mesaj către numărul lui Heather.

Renunţă acum, înainte să păţeşti ceva.

Dodge puse telefonul la loc cu grijă, exact unde fusese. Acum totul îi părea diferit: echipamentul de înregistrare. Camerele. Spray-ul cu vopsea din colţ, placajul rezemat de pereţi. Toate lucrurile de care Bishop avusese nevoie pentru întreceri.

Câteva borcane cu capac erau aliniate pe un raft; se aplecă să le examineze şi ţipă împleticindu-se şi aproape dărâmă un vraf de placaje. Păianjeni. Borcanele erau pline cu păianjeni care se căţărau pe ele, trupuri maronii amestecate laolaltă. Lui îi erau destinaţi, probabil.

— Ce faci aici?

Dodge se răsuci. Inima încă îi bătea cu putere; îşi imagina senzaţia dată de o sută de păianjeni pe pielea lui. Bishop stătea în uşă, complet nemişcat. Furtuna încă şuiera în spatele lui, aducând înăuntru rafale de apă. Era îmbrăcat cu o pelerină de ploaie cu glugă, iar faţa îi era umbrită. O clipă lui

Dodge chiar îi fu frică de el; arăta ca un criminal în serie dintr-un film horror prost.

Dodge avu o sclipire bruscă: despre asta era jocul, de fapt. Asta era adevărata frică, niciodată nu îi cunoşteai cu adevărat pe oameni, nu complet. Mereu trebuia să orbecăi.

Apoi Bishop înaintă un pas şi îşi dădu jos gluga, iar impresia dispăru. Era doar Bishop. O parte din teama lui Dodge se estompă şi ea, deşi pielea încă îl furnica şi era conştient de păianjenii din borcane, aflaţi la doar câţiva paşi.

— Ce naiba, Dodge? izbucni el.

Avea pumnii strânşi.

— Pe tine te căutam, zise Dodge şi ridică ambele mâini, în caz că Bishop se gândea să sară la el. Am vrut doar să mă adăpostesc de ploaie.

— N-ar fi trebuit să intri aici.

— E în regulă. Am aflat, da? Ştiu deja.

Urmă un minut de tăcere electrizantă. Bishop se holba la el.

— Ce ştii? întrebă el în cele din urmă.

— Haide, frate, nu mă prosti, zise Dodge încet. Spune-mi doar un lucru: de ce? Credeam că urăşti Panica.

Dodge se gândi că poate Bishop nu va răspunde, că va încerca să nege toată povestea. Apoi trupul lui păru să se prăbuşească, de parcă cineva l-ar fi secătuit. Închise uşa în urma lui şi se lăsă pe scaun. O clipă rămase acolo, cu capul în mâini. În cele din urmă, ridică privirea.

— De ce joci?

Răzbunare, se gândi Dodge, şi *pentru că nu am altceva.* Dar tare zise doar:

— Bani. De ce altceva?

Bishop gesticulă larg cu mâinile.

— La fel.

— Pe bune?

Dodge îl privi atent. Pe faţa lui Bishop era o expresie pe care nu o putea identifica. Bishop aprobă din cap, dar Dodge îşi dădea seama că minte. Era mai mult de atât. Alese să nu insiste.

Toată lumea are nevoie de secrete.

— Şi acum? întrebă Bishop.

Părea extenuat. Şi el arăta extenuat. Dodge îşi dădu seama cât de mult trebuie să îl fi chinuit vara aceea, toate planificările, toate minciunile.

— Tu să îmi spui, zise Dodge.

Se rezemă de birou. Se simţea ceva mai relaxat şi recunoscător că Bishop era poziţionat în aşa fel încât nu mai vedea păianjenii.

— Nu poţi să îi spui lui Heather, zise Bishop şi brusc se lăsă în faţă, agresiv. Nu se poate să afle.

— Calmează-te! zise Dodge.

Mintea lui galopa, asimilând deja noile informații, gândindu-se cum le-ar putea folosi.

— Nu o să-i spun lui Heather. Dar nici nu voi face proba individuală. Vei spune doar că am făcut-o.

Bishop se uită la el.

— Nu e cinstit.

Dodge ridică din umeri.

— Poate că nu. Dar așa o să facem.

Își șterse palmele de blugi.

— Ce aveai de gând să faci cu păianjenii ăia?

— Ce crezi?

Bishop părea enervat.

— În regulă. Bine. Vei trece direct la confruntarea finală. Da?

Dodge aprobă. Brusc, Bishop se ridică și lovi scaunul cu piciorul.

— Iisuse! Știi, de fapt, sunt oarecum bucuros că ai aflat. Aproape speram să o faci. A fost îngrozitor. Al dracului de îngrozitor.

Dodge nu zise nimic prostesc, cum ar fi faptul că Bishop ar fi putut refuza când i se propusese să fie arbitru. Așa că spuse doar:

— Se va termina în curând.

Bishop se plimba de colo până colo. Se întoarse cu fața spre Dodge. Brusc, părea să ocupe tot spațiul.

— Eu l-am omorât, Dodge, zise el, tușind ușor. Eu sunt responsabil.

Un mușchi tresări pe falca lui Bishop; lui Dodge i se păru că se străduiește să nu plângă.

— A fost parte din joc.

Scutură din cap.

— Niciodată n-am vrut să rănesc pe cineva. A fost un truc stupid. Am aprins niște hârtii în coșul de gunoi. Dar focul a scăpat de sub control foarte repede. Pur și simplu… a explodat. N-am știut ce să fac.

Dodge simți un impuls de vină. Mai devreme în seara aceea, când se luase de Dayna în legătură cu Bill Kelly, nu se gândise deloc la Little Kelly. Nici la cât de oribil trebuia să se fi simțit tatăl lui.

— A fost un accident, zise el încet.

— Contează?

Vocea lui Bishop era strangulată.

— Ar fi trebuit să merg la închisoare. Probabil că voi merge.

— Nu vei merge. Nimeni nu știe.

Totuși, lui Dodge îi trecu prin minte că Bishop trebuie să fi avut un partener. Întotdeauna erau cel puțin doi arbitri. Dar își dădu seama că Bishop nu i-ar spune, dacă l-ar întreba.

— Iar eu nu voi spune nimic. Poți să ai încredere în mine. Bishop aprobă.

— Mulțumesc, șopti el.

Din nou, energia păru să îl părăsească deodată. Se așeză și-și lăsă capul în mâini. Rămaseră așa mult timp, în timp ce ploaia răpăia pe acoperiș ca niște pumni care băteau să intre. Stătură așa până când lui Dodge îi amorți piciorul pe care se sprijinea, iar sunetul ploii se estompă treptat, devenind doar un zgrepțănat de unghii.

— Vreau să îți cer un serviciu, zise Bishop și ridică privirea. Dodge aprobă. Ochii lui Bishop sclipiră: o expresie care trecu mult prea repede pentru a putea fi descifrată.

E legat de Heather.

SÂMBĂTĂ, 6 AUGUST

HEATHER

Anne decisese că Heather era pregătită să hrănească tigrii, îi arătase cum să descuie ţarcul şi unde să pună găleata cu carne. Anne nu se grăbea când o făcea, iar uneori chiar le arunca un băţ, ca pe un frisbee, şi din când în când tigrii îl prindeau din zbor.

Heather aştepta mereu până când tigrii erau în cealaltă parte a ţarcului sau stăteau întinşi sub copaci, unde le plăcea să îşi petreacă cele mai calde după-amiezi. Lucra cât de repede putea, fără să îşi ia ochii de la ei. Tot timpul simţea în ceafă respiraţia lor caldă şi dinţii lor ascuţiţi.

— Crezi că le e dor de casă?

Heather se întoarse. Lily. Mai devreme, în dimineaţa aceea, Lily o ajutase pe Anne să îl îmbăieze pe Muppet, iar picioarele îi erau pline de noroi. Dar arăta mai curată şi mai sănătoasă decât în ultimul timp. Din cealaltă parte a curţii o auzeau pe Anne fredonând, în timp ce culegea narcise.

— Cred că sunt destul de fericiţi, zise Heather, deşi niciodată nu se gândise prea mult la asta.

Verifică de trei ori dacă închisese ţarcul, apoi se întoarse din nou spre Lily. Era încruntată, de parcă încerca să înghită ceva prea mare.

— Dar tu, Bill? întrebă ea şi o mângâie repede. Ţi-e dor de casă?

Lily clătină din cap atât de tare că părul împletit o lovi peste faţă.

— Vreau să rămân aici pentru totdeauna, zise ea, iar Heather îşi dădu seama că tocmai acele cuvinte o înecau.

Fu nevoită să se aplece, să o îmbrăţişeze. Totuşi, Lily creştea; aproape că îi ajungea la piept. Era încă unul dintre lucrurile care se schimbaseră de când ea nu mai fusese atentă. Ca în cazul lui Bishop. Ca în cazul prieteniei cu Nat.

— Orice s-ar întâmpla, vom fi împreună. Da? O să fim bine.

Heather puse degetul mare pe nasul lui Lily, dar ea o lovi uşor.

— Mă crezi?

Lily aprobă, dar Heather îşi dădu seama că nu o credea, nu pe de-a-ntregul. Trecuseră trei zile de când Heather fusese ridicată de poliţişti şi deocamdată Anne fusese de acord să le lase să stea cu ea. Dormeau în „camera albastră” – tapet cu floricele albastre, păturici albastre, draperii albastre. Lui Heather i se părea cea mai frumoasă cameră pe care o văzuse

vreodată. Mai devreme în dimineaţa aceea, se trezise şi văzuse patul lui Lily gol. Pentru o clipă, fusese cuprinsă de panică, până auzise râsete de afară. Când se dusese la geam, văzuse că Lily o ajuta pe Anne să dea mâncare la pui şi râdea isteric în timp ce unul dintre ei alerga după ea.

Cu o zi înainte, venise Krista, cu Taurus-ul, pe care i-l returnaseră poliţiştii. Refuzase până şi să îi mulţumească lui Anne, dar făcuse un mare spectacol îmbrăţişând-o pe Lily, care stătuse rigidă, cu faţa strivită de pieptul ei pistruiat. Heather se aşteptase să fie furioasă din cauza maşinii şi poate că fusese, dar măcar era trează şi încercase să dea bine. Duhnea a parfum şi era îmbrăcată cu pantalonii de lucru şi o bluză albastră, care făcea cute sub ţâţe. Îi spusese lui Heather că îi părea rău, că nu mai dădea chefuri şi că va avea mai multă grijă de Lily. Dar recitase toate acestea înţepată ca o actriţă care citea nişte replici plictisitoare.

— Deci? Veniţi acasă? întrebase ea.

Heather clătinase din cap. Apoi văzuse: o clipă faţa Kristei se transformase.

— Nu poţi rămâne aici o veşnicie, zisese ea cu voce joasă, să nu o audă Anne. Se va sătura de voi.

Heather simţise un mare gol în stomac.

— La revedere, Krista.

— Şi nu o să te las să îmi iei şi copilul. Să nu îţi închipui că o iei pe Lily de lângă mine.

Krista se întinsese şi o apucase pe Heather de cot, dar când o văzuse pe Anne că se îndrepta spre ele, îi dăduse drumul imediat.

— O să mă întorc în curând, zisese ea repede, cu zâmbet prefăcut.

Cuvintele sunaseră ca o ameninţare. Iar Heather avusese toată ziua o senzaţie de gol în stomac, chiar şi după ce Anne se apropiase pe neaşteptate şi o îmbrăţişase.

— Nu-ţi face griji, îi spusese, sunt lângă tine.

Heather ar fi vrut să o creadă.

Tigrii umblau prin ţarc acum, se îndreptau spre carne, leneş la început, de parcă ar fi fost nepăsători. Apoi ţâşniră spre ea, cu o singură mişcare fluidă, cu fălcile deschise, cu dinţii lucind o clipă în soare. Heather îi privi cum o sfâşie şi avu o senzaţie de greaţă. Ce îi spusese Anne în prima ei zi acolo? Că îi plăcea să adune pe lângă ea lucruri deteriorate, defecte. Dar Heather nu reuşea să îşi închipuie că tigrii aveau nevoie de ajutor.

Telefonul îi vibră în buzunarul de la spate. Natalie. Nu se mai auziseră de la ziua ei.

— Heather?

Vocea lui Natalie suna de parcă ar fi vorbit de sub apă.

— Ai văzut noutăţile?

— Care noutăţi?

Cu telefonul între ureche şi umăr, deschise uşa de la magazia de unelte şi puse la loc cheia ţarcului.

— Biletele de pariuri. Dodge a câştigat proba de simplu. Păianjeni.

Se opri.

— Urmează una dintre noi.

Stomacul lui Heather se strânse din nou.

— Sau Ray. Sau Harold Lee.

— Dar va veni şi rândul nostru în curând, zise Nat. Ai… ai vorbit cu el?

Heather îşi dădu seama imediat că Nat vorbea despre Dodge.

— Nu chiar.

Nu îi spusese lui Natalie ce zisese Dodge: că înţelegerea lor căzuse. O suspecta pe Nat că ştia la fel de bine. Nat oftă.

— Anunţă-mă, da?

— Da, sigur.

Urmă o pauză ciudată. Îşi aminti cât de isterică fusese Nat în baie în seara aceea, cu mâinile zgâriate de la atâta frecat. Simţi un val brusc de emoţie, de dragoste pentru Natalie, de suferinţă pentru toate lucrurile nespuse.

— Şi… Heather?

— Ce e?

Vocea lui Nat era joasă.

— N-aş fi putut face asta fără tine. Nu aş fi ajuns atât de departe. Ştii asta, nu?

— Jocul e aproape gata, zise Heather, încercând să îşi păstreze vocea calmă. Nu te mai da pe lângă mine acum!

Îndată ce închise, văzu că avea un mesaj. Îl deschise şi simţi că i se taie respiraţia.

Mâine e rândul tău.

DUMINICĂ, 7 AUGUST

HEATHER

— Eşti bine? întrebă Nat.

— Aş fi mai bine dacă n-ai mai trage de volan, zise Heather.

Apoi, spuse imediat:

— Scuze.

— Nu-i nimic, zise Nat.

Încheieturile de la degete îi erau ca nişte semiluni micuţe, pe volan. Îndată ce Heather văzu semnul cu Fresh Pines Mobile Park, simţi că îi venea să verse. Se îndreptau spre Lot 62, la doar câteva şiruri de rulote de cea a Kristei. Deşi nimeni nu locuia acolo de mulţi ani, rulota avea cablu, frigider, o masă şi un pat. Heather ştia că oamenii o foloseau pentru petreceri şi probabil pentru alte chestii la care nu voia să se gândească. Odată, când avea opt sau nouă ani, ea şi Bishop se dezlănţuiseră acolo, goliseră pe jos toate berile din frigider, aruncaseră la gunoi ţigările şi iarba pe care le găsiseră în dulapuri, de parcă asta ar fi putut împiedica pe cineva să îşi mai facă de cap.

Heather se întrebă ce făcea Bishop acum şi dacă aflase că e rândul ei la joc. Probabil că nu. Apoi îşi dădu seama că era prea dureros să se gândească la el, aşa că se forţă să se concentreze la şofatul groaznic al lui Natalie.

— Măcar scapi, zise Nat.

Heather ştia că încerca să fie utilă.

— Aproape că-mi doresc să fi fost rândul meu.

— Nu, nu îţi doreşti.

Deja se apropiau de Lot 62. Jaluzelele erau trase, dar se vedea lumină la geamuri şi siluete înăuntru. Super! Deci va avea şi public. Natalie opri motorul.

— O să te descurci, zise ea.

Vru să coboare din maşină.

— Hei! o opri Heather.

Avea gura uscată.

— Ştii ce ai spus mai devreme? Ei bine, nici eu n-aş fi putut ajunge până aici fără tine.

Nat zâmbi. Părea tristă.

— Fie ca cea mai bună să câştige, zise ea încet.

Înăuntru era plin de fum de ţigară. Diggin se întorsese, cu faţa încă umflată şi lucioasă, plină de vânătăi. Îşi etala rănile, de parcă erau medalii de onoare. Heather fu iritată că venise Ray, probabil, ca să o vadă cum dă greş. Pe dulap erau câteva sticle cu lichior ieftin şi nişte pahare din plastic. Un grup de oameni stătea în jurul mesei; când Heather şi Nat intrară, se întoarseră toţi deodată. Lui Heather îi stătu inima în loc. Venise Vivian Trager.

Şi Matt Hepley.

— Ce cauţi aici?

Îi adresase întrebarea lui Matt. Nu se mişcă din uşă. Se gândea că asta făcea parte din test, era ca o înscenare. *Provocarea Panicii este să vedem cât timp rezistă Heather fără să plângă, într-o rulotă mică, unde se află fostul ei iubit şi noua iubită a lui Bishop. Puncte bonus dacă nu vomită.*

Matt se ridică de la masă atât de repede, că aproape răsturnă scaunul.

— Heather. Bună.

Flutură ciudat din mână, de parcă ar fi fost departe unul de altul, nu la câţiva metri. Heather simţea că Vivian o priveşte uşor amuzată. Târfa! Iar Heather fusese mereu drăguţă cu ea.

— Diggin mi-a zis să vin. Să ajut la…

Vocea lui se stinse.

— La ce?

Lui Heather îi era frig. Nu îşi simţea gura, chiar dacă vorbea. Matt se înroşi puternic. Cândva, lui Heather îi plăcuse asta la el, faptul că roşea uşor. Acum, i se păru doar că arăta stupid.

— Cu arma, zise el, în cele din urmă.

Pentru prima dată, Heather deveni conştientă de obiectul de pe masă, în jurul căruia se adunaseră toţi. Respiraţia îi îngheţă în gât, devenind un nod tare. Nu putea să înghită.

Nu era un pachet de cărţi: era o armă.

Arma pe care Heather o furase din casa Trigger-Happy Jack.

Dar nu, era imposibil. Nu înţelegea. Bishop luase arma şi o încuiase în torpedou. Heather nu era sigură că deosebea armele, oricum. Toate arătau la fel: ca nişte oribile degete metalice îndreptate spre ceva rău.

Deodată, îşi aminti că în copilărie ascultase, în timp ce Krista bea cu nişte vecini, în bucătărie: „Tatăl lui Heather… era un terminat. S-a sinucis imediat după ce s-a născut fetiţa. Am venit acasă şi i-am găsit creierii împrăştiaţi pe pereţi”. Urmase o pauză. „Nu pot spune că dau vina pe el, uneori”.

— Te rog. Doar un minut?

Matt se apropiase mai mult. Se uita la ea cu ochii lui mari şi bovini, implorând; procesase tardiv faptul că o întrebase dacă poate să vorbească cu ea. El coborî vocea.

— Afară?

— Nu.

Tot ce Heather gândea avea nevoie de mult timp să se transpună în cuvinte sau în fapte.

— Cum?

Matt era confuz. Probabil că nu era obişnuit ca Heather să îl înfrunte. Probabil că şi Delaney îi spunea mereu da.

— Dacă vrei să vorbim, poţi să îmi spui aici.

Heather era conştientă că Nat se străduia să pretindă că nu asculta. Vivian, pe de altă parte, încă se uita la ea. Matt tuşi. Roşi din nou.

— Uite ce e. Voiam doar să îţi spun… că îmi pare rău. Pentru ce s-a întâmplat între noi. Povestea cu Delaney…

Matt îşi feri privirea. Se străduia să pară spăşit, dar Heather ştia că se bucura, chiar şi un pic, văzând că era în poziţia ca ea *să trebuiască* să îl ierte. El deţinea controlul. Şi tot el ridică din umeri.

— Trebuie să mă crezi, pur şi simplu… *s-a întâmplat.*

Simţi un val de ură faţă de el. Cum putuse să creadă vreodată că fusese îndrăgostită de el? Era un tâmpit, cum zisese Nat. În acelaşi timp, în minte îi veni o imagine cu Bishop: îmbrăcat cu pantalonii lui de trening stupizi şi cu şlapi, zâmbindu-i; împărţind o cafea cu gheaţă, împărţind acelaşi pai, fără să le pese de apa care îi stropea sau de faptul că ea mereu mesteca paiele; întinşi unul lângă altul pe capota maşinii lui, înconjuraţi de doze strivite, despre care Bishop spunea că vor atrage extratereştrii să îl răpească. Spuneau: *vă rog, vă rog, luaţi-mă de aici, prieteni extratereştri*! Şi ei doi râzând.

— De ce îmi spui asta acum? întrebă Heather.

Matt păru surprins, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să-i mulţumească.

— Îţi spun acum pentru că nu trebuie să faci asta. Nu trebuie să treci prin asta. Uite, eu te cunosc, Heather. Asta nu eşti tu.

Ea se simţi de parcă fusese lovită în stomac.

— Crezi că are legătură cu tine? Cu ce s-a întâmplat?

Matt oftă. Îşi dădea seama că el o considera dificilă.

— Spun doar că nu trebuie să dovedeşti nimic.

Pe Heather o străbătu un fior, mici impulsuri electrice de furie.

— Dispari, Matt!

Deja cei din încăpere nu se mai prefăceau că nu ascultă. Dar ei nu-i păsa.

— Heather…

Matt se întinse să o prindă de braţe, când vru să treacă pe lângă el. Ea se scuturã.

— Niciodată n-a avut legătură cu tine.

Îşi dădu seama că nu era sută la sută adevărat. Intrase în joc – cel puţin aşa crezuse – din disperare, din cauza impresiei că viaţa ei se terminase când el o părăsise. Dar acum juca pentru ea, pentru ea şi pentru Lily; juca pentru că ajunsese atât de departe; juca pentru că, dacă va câştiga, va fi prima şi singura dată când va câştiga ceva în viaţă.

— Şi nu mă cunoşti. Niciodată nu m-ai cunoscut.

Spera că el va pleca acum, că spusese ce avea de spus, dar nu o făcu. Matt îşi încrucişă braţele şi se rezemă de uşa băii sau de placajele pline cu graffiti unde ar fi trebuit să fie uşa de la baie – ţevile nu fuseseră conectate. O clipă îi văzu pe Matt Hepley şi pe Ray Hanrahan schimbând o privire. Aproape imperceptibil, Matt îi făcu un semn. Ceva de genul *am făcut ce am putut.*

Simţi un dublu impuls de dezgust şi de triumf. Deci acum Ray avea nevoie de ajutorul lui Matt să o determine să renunţe. Probabil că Ray îi trimisese acel mesaj în iunie, spunându-i să renunţe. Evident, o considera o adevărată ameninţare.

Iar asta o făcu să se simtă puternică.

— Ce e asta? zise ea şi făcu semn cu bărbia spre armă. Vocea ei răsună prea tare şi era conştientă că toată lumea o privea, Matt, Ray, Nat, Vivian şi ceilalţi. Erau ca într-un tablou; iar în mijloc, încadrată în lumină, stătea arma.

— Ruleta rusească.

Vocea lui Diggin sună aproape smerită. Adăugă repede:

— Trebuie să apeşi trăgaciul o singură dată. Harold a trebuit să o facă de două ori.

— Dar Harold n-a făcut-o, interveni Vivian.

Vocea ei era profundă şi lentă şi îi amintea lui Heather de locuri mai calde. Locuri unde nu plouase niciodată. Se forţă să întâlnească privirea lui Vivian.

— Deci Harold e eliminat?

Vivian ridică din umeri.

— Presupun că da.

Ţinea un picior pe scaun, genunchiul la piept şi se juca indiferentă cu lănţişorul de la gât. Heather îi vedea claviculele ieşind prin maiou. Ca oasele unui pui de pasăre. Şi-l imagină pe Bishop sărutând acel loc şi îşi feri privirea.

Deci Harold ieşise. Asta însemna că mai erau patru jucători.

— În regulă, zise ea.

Abia putea să înghită.

— În regulă, repetă.

Ştia că trebuia să o facă, să scape odată, dar mâinile nu i se mişcau. Nat se holba la ea îngrozită, de parcă ar fi fost deja moartă.

— E încărcată? întrebă cineva.

— E încărcată.

Ray răspunsese.

— Am verificat.

Dar până şi el părea să nu se simtă tocmai bine şi se feri de privirea lui Heather. *Nu te teme*, îşi spuse ea. Dar avu efect opus. Parcă prinsese rădăcini, paralizată de frică. Câte locaşuri avea o armă? Care erau şansele ei? Niciodată nu se pricepuse la chestii din astea, probabilităţi. Continua să audă vocea mamei sale: *am venit acasă şi i-am găsit creierii împrăştiaţi pe pereţi.* Nu avea de ales, doar dacă nu voia ca jocul să se încheie acolo, pe loc. Ce ar face Lily atunci? Dar ce se întâmpla cu Lily, dacă ea îşi zbura creierii?

Îşi văzu mâna ridicându-se spre armă, palidă şi străină, ca un fel de creatură de pe fundul oceanului. În spatele ei, Nat trase aer în piept. Brusc, uşa se deschise în spatele lor cu atâta putere, că se lovi de perete. Toţi se răsuciră deodată, de parcă erau căţei pe aceeaşi lesă.

Dodge.

Heather se simţi îndată dezamăgită; ştia că în adâncul sufletului sperase să fie Bishop.

— Salut, zise ea.

Dar Dodge nu răspunse. Doar traversă spaţiul mic spre ea, practic, dându-l la o parte pe Matt.

— Tu ai fost, zise el.

Vocea lui era joasă şi plină de ranchiună. Apoi se uită la Natalie.

— Sau tu.

Ray chicoti. Dodge îl ignoră.

— Despre ce vorbeşti?

Heather nu se gândise cum de arbitrii ştiuseră despre teama lui Dodge de păianjeni. Dar acum se întrebă: Cum de ştiau câte ceva despre ei toţi?

— Niciuna dintre noi n-a spus nimic, Dodge, pe cuvânt.

Asta fusese Nat. Dodge se uită la fiecare dintre ele, pe rând. Apoi, pe neaşteptate, se întinse şi puse mâna pe armă. Câţiva oameni tresăriră, iar Diggin chiar se lăsă în jos, de parcă se aştepta ca Dodge să înceapă să tragă.

— Ce faci? întrebă Vivian.

Dodge umblă la armă – deschide încărcătorul, se gândi Heather, deşi degetele lui se mişcau atât de repede că nu era sigură –, apoi o puse la loc pe masă.

— Am vrut să fiu sigur că e încărcată, anunţă el. Ce e cinstit e cinstit.

Acum nu se mai uita deloc la Heather. Doar îşi încrucişă braţele şi aşteptă.

— Bietul Dodge! zise Ray.

Nici nu se deranjă să-şi ascundă râsul.

— Se teme de păianjenii ăia mici.

— Îţi vine rândul, Hanrahan, zise Dodge calm.

Asta îl făcu pe Ray să se oprească din râs. În cameră se făcu linişte. Heather ştia că nu vor mai fi întreruperi. Nici vor mai fi distraşi. Se simţea de parcă cineva aprinsese lumina. Era prea cald, prea luminos. Luă arma. O auzi pe Nat spunând:

— Te rog.

Heather ştia că toţi o priveau, dar nu distingea feţele: toţi fuseseră transformaţi în forme, culori şi unghiuri insinuate. Până şi masa începea să devină neclară. Singurul lucru clar era arma: grea şi rece. Bâjbâi un pic, să pună degetul pe trăgaci. Nu-şi mai simţea trupul, de la mijloc în jos. Poate că aşa era când mureai: o amorţeală lentă.

Îşi puse arma la tâmplă, simţi muşcătura rece a metalului pe piele, ca o gură căscată. *Aşa trebuie să se fi simţit tata,* se gândi ea.

Închise ochii.

Nat ţipă:

— Nu o face!

În acelaşi timp, un scaun zăngăni pe podea şi câteva voci strigară deodată.

Heather strânse trăgaciul.

Clic.

Nimic. Heather deschise ochii. Pe loc, camera se umplu de ţipete. Oamenii erau în picioare, ovaţionând. Heather era atât de vlăguită de bucurie şi uşurare, că nu mai putu ţine arma şi o lăsă să cadă pe podea. Apoi Natalie ţâşni spre ea.

— Oh, Heather, Heather! spunea ea continuu. Îmi pare atât de rău.

— E în regulă, e în regulă, zicea Heather, dar nu simţea cuvintele ieşindu-i din gură.

Buzele îi erau amorţite, limba îi era amorţită, trupul îi tremura de parcă ar fi fost gata să se dezintegreze. Când Nat îi dădu drumul, Heather se prăbuşi pe un scaun.

Se terminase.

Trăia.

Cineva îi puse în mână o băutură, iar ea înghiţi recunoscătoare, înainte să îşi dea seama că era bere caldă. Apoi Diggin apăru în faţa ei:

— Nu credeam că o să o faci. Uau. Rahat.

Nu era sigură dacă Matt o felicitase, iar dacă o făcuse, nu fusese conştientă de asta. Vivian îi zâmbi, dar nu zise nimic. Până şi Dodge veni la ea:

— Uite ce e, Heather, zise el şi îngenunche ca s-o privească de la acelaşi nivel.

O clipă ochii îi căutară pe a ei, iar ea fu sigură că o să-i spună ceva important. În schimb, el zise doar:

— Păstrează asta în siguranţă, da?

Şi îi strecură ceva în mână. Ea băgă obiectul în buzunar, fără să îşi dea seama.

Brusc, Heather îşi dorea mai mult decât orice să iasă de acolo. Departe de mirosul de bere, de ţigări vechi, de respiraţia altor oameni, toate prea aproape; departe de Fresh Pines, unde nici nu intenţionase să se întoarcă. Voia să ajungă înapoi la casa lui Anne, în camera albastră, ascultând vântul printre copaci, ascultând murmurele lui Lily prin somn.

Avu nevoie de două încercări să se ridice în picioare. Parcă trupul îi fusese cusut de scaun.

— Să mergem, da? zise Nat.

Respiraţia îi mirosea un pic a bere, iar în mod normal Heather ar fi fost enervată că bea chiar înainte să meargă cu maşina. Dar nu avea putere să protesteze sau măcar să îi pese.

— A fost grozav! zise Nat, îndată ce ajunseră în maşină. Serios, Heather. Toţi o să vorbească despre asta, probabil, mulţi ani. Totuşi, cred că nu e cinstit. Adică proba ta a fost cam de un miliard de ori mai dură decât a lui Dodge. Puteai să mori.

— Se poate să nu vorbim despre asta?

Heather lăsă un pic geamul în jos, inhalând mirosul de pini şi de muşchi. Era în viaţă.

— Sigur.

Nat se uită la ea.

— Eşti bine?

— Da.

Se gândea la adâncurile pădurii, la spaţiile cu iarbă moale şi cu umbră. Se mişcă, să îşi sprijine capul de geam, şi simţi mica umflătură din buzunar. Îşi aminti că Dodge îi dăduse ceva. Se întrebă dacă nu cumva el se simţise vinovat de izbucnirea lui. Băgă mâna în buzunar. Chiar atunci trecură pe lângă un felinar şi când desfăcu degetele parcă timpul se opri pentru o clipă. Totul era complet nemişcat: Nat cu mâinile pe volan, cu gura deschisă, vorbind; copacii de afară îngheţaţi în aşteptare; degetele ei pe jumătate desfăcute.

Şi glonţul în mijlocul cărnos al palmei.

DUMINICĂ, 14 AUGUST

HEATHER

Era deja a doua săptămână din august. Jocul se apropia de sfârşit. Rămăseseră patru jucători. Dodge, Heather, Nat şi Ray. Pentru prima dată de când începuse, oamenii pariau că Heather va câştiga, deşi Ray şi Dodge erau şi ei favoriţi, cu şanse egale.

Heather auzise că Ray trecuse de proba individuală: intrase la morga de la East Chapman şi rămăsese închis acolo, lângă cadavre, toată noaptea. Înfricoşător, dar puţin probabil să-l omoare; Heather încă era furioasă pentru că proba ei fusese cea mai rea. Totuşi, rămânea faptul că Dodge se asigurase că proba ei avea să fie inofensivă. Dodge, care furase glonţul, prefăcându-se că verifică dacă arma era încărcată. Dodge, care acum refuza să îi răspundă la telefon. Ce nebunie! Bishop o suna încontinuu. Ea îl suna pe Dodge. Krista o suna pe ea. Nimeni nu răspundea. Era ca un fel de joc confuz de-a telefoanele. Nat nu se băgase în asta. Ea încă nu susţinuse proba individuală. Cu fiecare zi, Nat era mai palidă şi mai slabă. Nu mai pălăvrăgea continuu despre toţi tipii cu care ieşea. Ba chiar anunţase solemn că o vreme s-ar putea să stea deoparte de orice tip. Heather nu ştia dacă era din cauza jocului sau din cauza a ceea ce se întâmplase de ziua ei, dar Nat îi amintea de o pictură pe care o văzuse odată reprodusă într-o carte de istorie, o aristocrată care aştepta ghilotina.

La o săptămână după proba lui Heather, lama căzu.

Heather şi Nat o duseseră pe Lily la mall să vadă un film, mai mult ca să scape de căldură, căci trei zile la rând fuseseră 45 de grade Celsius, iar Heather avea impresia că se mişcau într-o supă. Copacii erau neclintiţi în arşiţă. După aceea se întorseseră la Anne, cu maşina lui Nat. Cel puţin Nat ştia că Heather plecase de acasă şi se oferise să vină să doarmă cu ea la Anne, deşi îi displăceau câinii şi nici nu s-ar fi apropiat de ţarcul tigrilor. Anne plecase din oraş pentru weekend, să-şi viziteze cumnata în Boston, iar lui Heather nu-i plăcea să stea fără ea în casa aceea mare şi veche. Un lucru bun la rulotă era că întotdeauna ştiai unde erau pereţii şi cine era acasă. Casa lui Anne era altfel: plină de lemn care scârţâia şi gemea, sunete fantomatice, bufnituri misterioase şi râcâieli.

— Răspunde tu, zise Nat, când telefonul îi sună în braţe.

— Au, nu ajung la el, zise Heather.

Nat chicoti şi îi întinse telefonul, luând mâna de pe volan. Viră scurt, iar Lily ţipă din spate.

— Scuze, Bill, zise Nat.

— Nu-mi spune aşa, zise Lily afectat.

Nat râse. Dar Heather stătea cu telefonul ei în poală, simţind ace de gheaţă prin încheieturi, prin mâini.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Nat.

Apoi faţa ei deveni serioasă.

— E…

Se opri şi se uită în oglinda retrovizoare la Lily, care asculta atentă. Heather citi mesajul din nou. Imposibil.

— Ai spus cuiva că rămâi să dormi la Anne în noaptea asta? întrebă ea încet.

Nat ridică din umeri.

— Părinţilor mei. Şi lui Bishop. Cred că i-am pomenit şi lui Joey.

Heather închise clapa telefonului şi îl băgă în torpedou. Brusc, îl voia cât mai departe de ea.

— Ce e? întrebă Nat.

— Cineva ştie că Anne nu e acasă.

Dădu radioul mai tare, ca Lily să nu tragă cu urechea.

— Arbitrii ştiu.

Cui îi spusese ea? Lui Dodge, îi pomenise de asta într-un mesaj. Îi spusese că putea trece pe acolo, să stea de vorbă, să îi poată mulţumi. Şi, desigur, probabil că şi Anne le zisese unora; erau în Carp, iar oamenii vorbeau, nu aveau altceva de făcut.

Abia atunci înţelese pe deplin implicaţiile a ceea ce tocmai citise, a ceea ce trebuia să facă Nat. Lăsă geamul în jos, dar suflul de aer fierbinte nu o ajută. Nu ar fi trebuit să bea atâta suc la film. Îi era greaţă.

— Ce e? întrebă Nat.

Părea speriată. Inconştient, începu să bată cu degetele un ritm pe volan.

— Ce trebuie să fac?

Heather se uită la ea. În gură avea gust de cenuşă şi se trezi că nu era în stare să rostească o propoziţie întreagă.

— Tigrii.

DODGE

Probele jocului fuseseră mereu populare, dar în anul acela mulţi spectatori se ţinuseră departe de ele. Era prea riscant. Poliţia ameninţase că

va aresta pe oricine era asociat cu Panica şi toţi se temeau să nu fie acuzaţi de incendiul de la casa Graybill. Se zvonea că Sadowski voia ca cineva să îşi asume vina, oricine. Drumurile, de obicei pustii, erau pline de maşini de poliţie, unele din alte districte.

Dar cuvântul tigri era prea tare să îi reziști. Avea propriul impuls: zbura printre copaci, îşi croia drum în casele baricadate în faţa căldurii, se rotea în ritmul ventilatoarelor din dormitoare. Până după-amiază toţi jucătorii, şi foştii jucători, şi spectatorii, şi pariorii, şi datornicii, şi ciripitorii – toţi cei interesaţi oarecum de joc şi de câştig – aflaseră despre tigrii de pe Mansfield Road.

Dodge era întins dezbrăcat în pat, cu două ventilatoare pornite, când primi mesajul de la Heather. O clipă nu îşi dădu seama dacă dormea sau era treaz. Camera lui era întunecată şi fierbinte ca o gură. Totuşi, nu voia să deschidă uşa. Ricky venise din nou şi adusese mâncare pentru Dayna, chestii pe care le gătise el la restaurant, orez, fasole şi creveţi, care miroseau a usturoi ars. Se uitau la un film şi, din când în când, în ciuda sunetului scos de ventilatoarele vechi şi în a uşii închise, auzea râsetele lor înfundate.

Efortul de a se ridica îl făcu pe Dodge să transpire. Tastă numărul lui Bishop.

— Ce naiba? zise el, când Bishop răspunse.

Fără introducere. Fără rahaturi.

— Cum ai putut? Cum ai putut să o pui să facă asta?

Bishop oftă.

— Regulile jocului, Dodge. Nu sunt singurul care controlează rahatul ăsta.

Părea extenuat.

— Dacă nu joc suficient de dur, sunt înlocuit. Şi apoi nu o să mai pot fi de niciun ajutor.

Dodge îl ignoră.

— Nu va trece de asta niciodată. Nu va trece.

— Nu trebuie să o facă.

Lui Dodge îi venea să dea cu telefonul de perete, deşi ştia că Bishop are dreptate. Ca planul lui Dodge să reuşească, Nat trebuia să renunţe în curând, oricum. Totuşi, i se părea nedrept. Prea dificil, prea periculos, la fel ca proba lui Heather. Dar cel puţin în cazul ei se asiguraseră – Bishop şi el – că nu va fi cu adevărat în pericol.

— Heather va găsi o cale să o ajute, zise Bishop, de parcă îi citea gândurile lui Dodge.

— Nu ai de unde să ştii, zise Dodge şi închise.

Habar nu avea de ce era atât de furios. Ştiuse de la început cum erau regulile Panicii. Dar, cumva, totul scăpase de sub control. Se întrebă dacă Bishop va apărea în seara aceea, dacă putea să înfrunte lucrurile.

Biata Natalie! Se gândi să o sune şi să încerce să o convingă să renunţe, să abandoneze, dar apoi îşi aminti cum îi dăduse înapoi lănţişorul şi ce îi spusese el în seara aceea despre desfăcutul picioarelor. Îl făcu să se înroşească de ruşine. Avea tot dreptul să nu îi vorbească. Ba chiar avea dreptul să îl urască.

Dar el se va duce acolo. Şi chiar dacă îl ura, chiar dacă îl ignora complet, voia ca Nat să ştie că el era prezent. Şi că îi părea rău pentru ce spusese.

Nu mai avea mult timp.

HEATHER

Una dintre problemele lui Heather, pe lângă cele o sută de alte probleme mari, era ce să facă în privinţa lui Lily. Anne le lăsase mâncare pentru weekend, macaroane cu brânză, nu din conservă, ci făcute cu brânză adevărată, cu lapte şi cu paste mici, spiralate, şi supă de roşii. Doar faptul că le încălzea o făcea să se simtă ca un infractor: Anne le invitase în casa ei, avea grijă de ele, iar Heather complota pe la spatele ei.

O privea pe Lily cum dă gata trei porţii. Nu înţelegea cum putea să mănânce pe căldura aceea. Toate ventilatoarele erau pornite, dar tot transpirau. Ea nu reuşise să ia nicio îmbucătură. Îi era greaţă din cauza sentimentului de vină şi a nervilor. Nu mai era mult până la apus, când era timpul pentru joc. Heather se întrebă ce făcea Natalie. Era încuiată la etaj de trei ore. Auzise de trei ori ţevile vibrând şi apa curgând la duş.

După ce Lily mâncă, Heather o duse în birou: o încăpere mare, întunecoasă, care încă purta amprenta fostului soţ al lui Anne – canapele din piele, pături din mohair şi un covor care mirosea slab a câine ud. Acolo era un pic mai răcoare, deşi pielea canapelei se lipi neplăcut de pielea lui Heather, când se aşeză.

— Trebuie să îmi promiţi că nu o să vii afară. Vor fi oameni acolo. Şi s-ar putea să auzi gălăgie. Dar trebuie să rămâi aici, unde eşti în siguranţă. Promite-mi.

Lily se încruntă.

— Anne ştie?

Heather îşi simţi sentimentul de vină în gât. Clătină din cap.

— Şi nici nu va şti.

Lily luă nişte scame care începeau să iasă din canapea. Rămase tăcută o clipă. Brusc, Heather îşi dori să o poată lua în braţe şi să o strângă şi să îi spună tot, cât de speriată era şi că nu ştia ce se va întâmpla cu ele.

— E vorba despre Panică, nu-i aşa?

Ridică privirea. Faţa îi era lipsită de expresie, ochii la fel. Îi aminteau lui Heather de ochii tigrilor: înţelepţi, atotştiutori. Nu avea rost să mintă.

— E aproape gata.

Lily nu se mişcă atunci când o sărută pe capul care mirosea a iarbă şi a transpiraţie. Pielea canapelei se dezlipi de pielea lui Heather cu un plescăit. Puse un DVD despre o grădină zoologică, pe care îl ceruse Lily, un alt cadou de la Anne.

Heather ştia că Anne e un om bun. Cel mai bun om pe care îl cunoscuse. Iar Heather ce era?

Ajunsese la uşă, când Lily zise:

— O să câştigi?

Se întoarse spre ea. Lăsase luminile stinse, să fie răcoare, iar faţa lui Lily era în umbră. Heather încercă să zâmbească.

— Deja câştig, minţi ea şi închise uşa.

În cele din urmă, pâcla de pe cer, lăptoasă şi pârlită, se transformă în întuneric; iar copacii străpunseră soarele şi toată lumina se risipi. Apoi veniră: tăcut, cu cauciucurile rulând în surdină, cu farurile licărind prin pădure ca nişte licurici imenşi. Nu se auzea muzică, nu se auzeau strigăte. Toţi erau atenţi, din cauza poliţiştilor. Heather aştepta afară. Câinii o luaseră razna; le tot arunca de ronţăit, încercând să-i facă să tacă. Ştia că nu erau vecini pe câţiva kilometri, dar nu reuşea să scape de impresia că cineva îi auzea, că Anne va afla cumva şi va fi adusă înapoi de lătratul lor.

Nat tot nu coborâse.

Heather le dăduse tigrilor să mănânce dublu faţă de porţia normală. Acum, în timp ce ultima rază de lumină dispărea de pe cer, iar stelele începeau să clipească prin pâcla lichidă a căldurii, stăteau întinşi, aparent adormiţi şi indiferenţi la sunetul maşinilor. Heather se rugă să rămână acolo, ca Nat să poată face orice avea de făcut şi să iasă.

Maşini după maşini: Diggin, Ray Hanrahan, chiar şi unii dintre jucătorii care fuseseră eliminaţi, precum Cory Walsh şi Ellie Hayes; Mindy Kramer şi un grup de prietene de-ale ei dansatoare, încă îmbrăcate în costume de baie şi pantaloni scurţi din blugi, cu picioarele goale, de parcă tocmai veniseră de pe plajă; Zev Keller, cu ochii roşii, sticloşi, evident beat, cu doi prieteni pe care Heather nu-i recunoscu; oameni pe care nu-i mai văzuse de la proba de la turnurile de apă. Matt Hepley venise şi el, la fel şi Delaney. Trecu pe lângă ea, prefăcându-se că nu există. Îşi dădu seama că nu îi păsa.

Traversară curtea şi se adunară în jurul ţarcului tigrilor, în tăcere, uimiţi. Pe măsură ce se întuneca, se aprindeau luminile; reflectoarele de pe hambar, detectând mişcare, se aprinseră şi ele, luminând tigrii, care dormeau unul lângă altul, atât de nemişcaţi că păreau statui înghesuite pe o palmă de pământ.

— Nu pot să cred! şopti cineva.

— Imposibil!

Dar erau acolo, indiferent de câte ori clipeai sau te uitai în altă parte. Tigri. Un miracol, o minune de circ, chiar acolo, pe iarbă, sub copacii din Carp şi sub cerul din Carp.

Heather fu uşurată să îl vadă pe Dodge sosind pe bicicleta lui. Încă nu avusese ocazia să îi mulţumească personal pentru ce făcuse. Aproape imediat, el întrebă:

— Bishop e aici?

Ea clătină din cap. El se strâmbă.

— Dodge, voiam să îţi spun…

— Nu.

Puse o mână pe braţul ei şi o strânse uşor.

— Nu încă.

Ea nu ştia exact ce voise să spună. Pentru prima dată, se întrebă ce planuri avea Dodge pentru toamna aceea, dacă va rămâne în Carp sau dacă avea de gând să plece pentru vreun job undeva sau chiar la facultate. Niciodată nu acordase atenţie notelor lui de la şcoală. Brusc, gândul că Dodge ar pleca o întristă. Erau prieteni sau cam aşa ceva.

O izbi cât de trist era gândul că toţi cei de acolo, colegii şi prietenii ei şi chiar oamenii pe care nu-i suferea, crescuseră la grămadă, ca nişte animăluţe într-o cuşcă prea mică, iar acum se vor împrăştia, pur şi simplu. Şi acela va fi sfârşitul. Tot ce se întâmplase, acele stupide seri de dans de la şcoală, petrecerile de la subsol de după, meciurile de fotbal, zilele ploioase, care îi făceau să adoarmă la orele de mate, scăldatul vara în râu, sucurile furate din frigiderele din spate, de la 7-Eleven, chiar şi asta, Panica, totul va fi alungat în amintiri şi se va evapora ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat.

— Unde e Natalie?

Diggin întrebase. Vorbea încet, de parcă se temea să nu trezească tigrii. Abia dacă scoteau un sunet, cu toţii. Erau încă încremeniţi de vederea acelor creaturi parcă ireale, lungite pe pământ ca umbrele.

— O chem eu, zise Heather.

Era recunoscătoare să aibă o scuză pentru a intra în casă, chiar şi pentru o clipă. Ceea ce făcea, ce o ajută pe Nat să facă era îngrozitor. Îşi aminti faţa

lui Anne, zâmbetul care îi încreţea colţurile ochilor. Niciodată nu se simţise ca o infractoare, nici măcar atunci când luase maşina mamei sale şi fugise.

O altă maşină sosea şi îşi dădu seama, după cum suna motorul, că era Bishop. Avu dreptate. Exact când ajunse la uşa din faţă, el coborî şi o văzu.

— Heather!

Deşi nu striga, vocea lui i se păru ca o palmă în liniştea aceea. Îl ignoră. Intră în bucătărie şi o găsi pe Natalie la masă, cu ochii roşii. În faţa ei era un pahar mic şi o sticlă de whisky.

— De unde ai luat aia? întrebă Heather.

— Din debara.

Nat nici măcar nu ridică privirea.

— Îmi pare rău. Am luat doar o gură, totuşi.

Se strâmbă.

— Groaznic!

— E timpul.

Nat aprobă şi se ridică. Purta pantaloni scurţi din blugi şi era desculţă; părul îi era încă ud de la duş. Heather ştia că, dacă Nat nu ar fi fost foarte speriată, ar fi insistat să se machieze, să-şi aranjeze părul. Dar se gândi că niciodată Nat nu arătase mai frumoasă. Prietena ei puternică şi temătoare, căreia îi plăceau cântecele country, şi tartele cu cireşe, şi să cânte în public, şi culoarea roz şi care era îngrozită de microbi, de câini şi de scări.

— Te iubesc, Nat, zise Heather dintr-odată.

Nat o privi surprinsă, de parcă deja uitase că Heather era acolo.

— Şi eu, Heather.

Reuşi să zâmbească slab.

— Sunt pregătită.

Bishop era la mică distanţă de casă, patrula şi îşi ducea degetele la buze, apoi le lăsa în jos, de parcă ar fi fumat o ţigară invizibilă. Când Nat se amestecă în mulţime, prinse privirea lui Heather.

— Te rog.

Vocea lui era răguşită.

— Trebuie să vorbim.

— Nu prea e momentul.

Vocea ei sună mai dur, mai sarcastic decât intenţionase, îşi dădu seama că nu o văzuse pe Vivian şi se întrebă dacă Bishop o rugase să nu vină. *Te rog, iubito. Doar până reuşesc să repar lucrurile cu Heather. E geloasă, ştii… mereu i-a plăcut de mine.* Gândul îi ridică un nod în gât şi o parte din ea îşi dori să-i spună lui Bishop să se ducă naibii. Dar o parte din ea voia să îşi pună braţele în jurul gâtului său, să îi simtă pieptul săltând de râs, să îi simtă

părul răvăşit pe faţă. În schimb, îşi încrucişă braţele, ca şi cum ar fi putut să alunge pornirea aceea.

— Trebuie să îţi spun ceva.

Bishop îşi umezi buzele. Arăta groaznic. Era tras la faţă, pielea lui avea diverse nuanţe de galben şi verde şi era prea slab.

— E important.

— Mai târziu, da?

Înainte ca Bishop să poată protesta, trecu pe lângă el. Natalie ajunsese la gard, mai aproape de tigri decât se dusese ea vreodată. Inconştient, mulţimea se dăduse înapoi, astfel că era înconjurată de un spaţiu gol, de parcă ar fi fost contagioasă. Heather alergă spre ea. Acum, câinii începură din nou să latre, spulberând liniştea, iar Heather îi îndemnă tăios să tacă, în timp ce trecea pe lângă coteţ. Se strecură prin mulţime şi păşi în cercul deschis al lui Nat, cu senzaţia că intră prin efracţie.

— E în regulă, şopti ea. Sunt aici.

Dar Nat nu părea să o audă.

— Regulile sunt simple, zise Diggin.

Deşi vorbea pe un ton normal, lui Heather i se părea că strigă. Începu să se roage ca tigrii să nu se trezească. Deocamdată nici nu-şi ridicaseră capetele. Văzu că o bucată de carne pe care le-o dăduse mai devreme era încă neatinsă, o bâzâiau muştele şi nu se putu hotărî dacă asta era bine sau rău.

— Intri în ţarc, stai acolo cu tigrii zece secunde, ieşi.

Accentuă uşor ultima parte.

— Cât de aproape? întrebă Nat.

— Cum?

— Cât de aproape trebuie să mă duc? repetă ea şi se întoarse spre el.

Diggin ridică din umeri.

— Doar să fii înăuntru, cred.

Nat expiră uşor. Heather îi zâmbi încurajator, deşi avea impresia că pielea îi era din clei şi era pe cale să se crape. Dar dacă tigrii dormeau, Nat nu va avea probleme. Erau la doisprezece metri de poartă. Nat nici nu trebuia să se apropie de ei.

— Te voi cronometra, zise Diggin. Cine are cheia de la poartă?

— Eu.

Heather păşi în faţă. Auzi un foşnet uşor, când toţi se întoarseră spre ea; simţea căldura tuturor ochilor pe pielea ei. Aerul era parcă din plumb, complet nemişcat. Bâjbâi în buzunar, după chei. Respiraţia lui Nat era rapidă şi sacadată, ca a unui animal rănit. O clipă Heather nu găsi cheile şi nu ştiu

dacă să se simtă uşurată sau nu; apoi degetele i se strânseră în jurul metalului.

În tăcerea şi în neclintirea din jur, clicul lacătului se auzi tare ca o împuşcătură. Desfăcu atentă lanţul greu şi îl aşeză pe jos, apoi răsuci zăvoarele metalice, încercând cu disperare să tragă de timp, să îi mai ofere lui Nat câteva secunde. Când ultimul zăvor se deschise, amândoi tigrii îşi ridicară capetele deodată, de parcă simţeau că se întâmplă ceva.

Întregul grup inspiră în acelaşi timp. Nat lăsă să îi scape un scâncet.

— E în regulă, îi zise Heather şi o prinse de umeri.

O simţea tremurând.

— Zece secunde. Trebuie doar să treci de poartă. Se va termina înainte să îţi dai seama.

Oamenii începură să murmure, să chicotească nervos, să se foiască. Acum, neclintirea fu înlocuită de o energie electrică. Iar când Nat mai făcu un pas şovăitor spre poartă, apoi altul, tigrii se ridicară şi ei, întinzându-se, căscând fălcile enorme, astfel că dinţii le sclipiră în lumina reflectoarelor, de parcă se hotărâseră să dea un spectacol. Nat se opri, cu o mână pe poartă. Apoi puse şi cealaltă mână. Mişca din buze, iar Heather se întrebă dacă număra sau se ruga, dacă nu cumva pentru Nat era acelaşi lucru. Micşorată de poartă, conturată de lumina tăioasă, nefirească, Nat părea ireală, unidimensională, parcă decupată din carton.

— Nu trebuie să o faci, răsună vocea lui Dodge, atât de neaşteptat că toţi se întoarseră spre el.

Nat se întoarse şi ea, iar Heather îi văzu încruntarea. Apoi deschise poarta şi intră.

— Porneşte cronometrul! strigă Heather.

Îl văzu pe Diggin bâjbâind după telefon.

— Acum!

— Bine, bine, zise Diggin. Pornit!

Era prea târziu. Tigrii începuseră să se mişte. Capetele lor masive se clătinau încet între umeri ca nişte penduluri oribile… tic, tic, tic. Şi erau prea aproape, deja prea aproape; încă trei paşi şi parcurgeau cinci metri, cu gurile căscate, rânjind.

— Trei secunde! anunţă Diggin.

Imposibil. Cu siguranţă, Nat era în ţarc de zece minute, de o jumătate de oră, de o veşnicie. Inima lui Heather bătea să-i sară din piept. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu se mişca. Totul era o mare neagră, fără forme: se vedea doar cercul strălucitor de lumină albă, Nat cea parcă din carton decupat şi umbra lungă a tigrilor. Acum Nat tremura şi scâncea. Pentru o secundă, Heather se temu că se va prăbuşi. Şi ce ar urma? Ar ataca tigrii? Ea, Heather,

ar fi suficient de curajoasă să încerce să-i oprească? Ştia că nu. Picioarele îi tremurau şi abia respira.

— Şapte secunde!

Vocea lui Diggin era ascuţită ca o alarmă. Tigrii se aflau la mai puţin de doi metri şi jumătate de Nat. Încă doi paşi, şi erau pe ea. Heather îi auzea respirând, le vedea mustăţile vibrând, adulmecând aerul. Nat plângea. Dar încă era acolo, nemişcată. Poate că era prea speriată să se mişte. Poate că ochii lor ca nişte piscine negre adânci o hipnotizaseră.

— Opt secunde!

Unul dintre tigri tresări; un muşchi se mişcă, iar Heather îşi dădu seama că se pregătea să sară, o simţea, ştia că avea să sară pe Natalie şi să o sfâşie şi toţi aveau să se uite, fără să poată face nimic. Şi exact când se pregătea să strige „fugi", dar nu putea, gâtuită de groază, Nat fugi. Poate că strigase altcineva. Brusc, era gălăgie, se auzeau oameni ţipând, iar Nat ieşi pe poartă şi o trânti, rezemându-se de ea şi plângând. Tocmai când tigrul, cel de care Heather fusese sigură că se pregătea să sară, se ghemui pe pământ.

— Nouă secunde, zise Diggin, peste gălăgia bruscă.

Heather simţi o urmă de triumf – Nat era eliminată, apoi un mai puternic impuls de ruşine. Se duse spre Nat şi o îmbrăţişă.

— Ai fost uimitoare, zise ea, în părul lui Nat.

— N-am reuşit, spuse prietena ei.

Vocea îi era înăbuşită; îşi lipi faţa de pieptul lui Heather.

— Dar tot ai fost uimitoare.

Nat era singura care nu se bucura. Se întoarse spre casă aproape imediat. Toţi ceilalţi păreau să fi uitat de poliţie, de ce se întâmplase la casa Graybill şi de corpul lui Little Kelly, găsit carbonizat şi înnegrit în subsol. Pentru scurt timp parcă erau din nou la începutul verii, când jucătorii susţinuseră prima probă, săritura.

Heather avu nevoie de mai mult de o oră să îi scoată pe toţi de acolo, spre maşinile lor şi afară de pe proprietate, şi în tot acest timp câinii lătrară nebuneşte, iar tigrii se culcară la loc, de parcă voiau să transmită un mesaj. Când curtea fu goală, Heather simţea extenuarea în degete. Dar se terminase, slavă Domnului! Totul se terminase, iar Anne nu trebuia să afle niciodată.

Rămăseseră doar trei jucători. Iar ea era unul dintre ei.

— Heather, încercă Bishop din nou, când aproape toţi plecaseră. Trebuie să vorbim.

— Nu în seara asta, Bishop.

Mai erau câţiva oameni care trăgeau, rezemaţi de maşini, probabil relaxaţi. Ciudat cum în urmă cu câteva luni ea fusese una dintre ei, hoinărea

pe la petreceri cu Matt, iubitul ei cu I mare, etalându-l de câte ori avea ocazia. Îmbrăcat cu hanoracele lui, cu şepcile lui de baseball, de parcă el era un însemn, o dovadă că era drăguţă, că era normală, exact ca toţi ceilalţi. Vechea Heather îi părea o persoană pe care abia o cunoştea.

— Nu poţi să mă eviţi la nesfârşit, zise Bishop şi trecu intenţionat în faţa ei, când ea se opri să ia din iarbă un pachet de ţigări pe jumătate călcat în picioare.

Heather se îndreptă. Părul lui ieşea într-o parte de sub şapcă, de parcă era ceva viu, care încerca să scape. Rezistă pornirii de a i-l aranja. Cel mai rău era că, privindu-l acum, încă mai vedea sărutul lor: căldura care o cuprinsese, moliciunea buzelor lui şi acel scurt moment electrizant, când limba lui o găsise pe a ei.

— Nu te evit, zise ea şi îşi feri privirea, să nu îşi mai amintească. Sunt doar obosită.

— Atunci când?

Părea pierdut.

— E important, da? Am nevoie de tine. Am nevoie să mă asculţi.

Era tentată să îl întrebe de ce nu îi cerea lui Vivian să-l asculte, dar nu o făcu. Bishop arăta groaznic, jalnic, iar ea îl iubea, chiar dacă el nu o iubea. Gândul că era supărat, că suferea era mai rău decât propria-i suferinţă.

— Mâine.

Impulsiv, îl strânse de mână. El păru surprins, iar ea îi dădu drumul repede, de parcă ar fi ars-o.

— Promit. Mâine.

LUNI, 15 AUGUST

HEATHER

De dimineaţă Heather se trezi din cauza ţipetelor. Lily o striga, urcând scările în fugă; apoi uşa se trânti de perete.

— Tigrii au dispărut.

Lily respira greu, era roşie la faţă şi udă de transpiraţie. Mirosea un pic a balegă, probabil că hrănise animalele. – Ce?

Într-o clipă Heather se trezi şi se ridică în fund.

— Poarta e deschisă şi au dispărut.

— Imposibil!

Heather deja se îmbrăca în pantaloni scurţi şi un tricou. Nici măcar nu se sinchisi să îşi pună sutien.

— Imposibil! repetă, dar chiar în timp ce o spunea simţi un val de teroare care îi readuse în minte imaginile din seara trecută, amintiri răzleţe, cum o îmbrăţişa pe Nat, cum închidea poarta… Pusese la loc lacătul? Nu-şi amintea. Mindy Kramer vorbise cu ea despre jobul la Anne, apoi trebuise să ţipe la Zev Keller, care încercase să intre în coteţul porcilor. Probabil că pusese lacătul. Poate că tigrii nu dispăruseră. Poate că doar se ascundeau undeva printre copaci, unde Lily nu îi vedea.

Ajunsă jos, văzu că era deja unsprezece, că dormise mai mult şi Anne avea să ajungă acasă în curând. Lily o urmă afară. Era încă o zi foarte caldă, dar acum cerul era noros, iar în aer se simţea umezeală, ca o perdea. Avea să plouă.

Traversase jumătate din curte, când văzu lacătul căzut în iarbă, ca un şarpe metalic, exact unde îl pusese seara trecută, când descuiase poarta pentru Natalie. Iar poarta era acum deschisă. Nu era nevoie să caute prin tot ţarcul. Nu mai erau. O simţea. De ce nu lătraseră câinii? Sau poate că lătraseră şi nu auzise. Sau poate că fuseseră speriaţi, înlemniţi, ca mulţimea de aseară.

Heather închise ochii. O clipă crezu că o să leşine. Tigrii dispăruseră, era vina ei, iar acum Anne o va urî şi o va da afară. Avea tot dreptul să o facă. Deschise ochii, mânată de o panică nebună: trebuia să îi găsească, acum, repede, înainte să vină Anne.

— Rămâi aici, îi zise lui Lily şi nu avu puterea să protesteze când Lily o urmă înapoi în casă.

Abia dacă ştia ce face. Găsi o găleată sub chiuvetă, răsturnă o grămadă de bureţi uscaţi şi obiecte de curăţenie şi o umplu cu bucăţi de carne pe jumătate dezgheţate. Apoi ieşi din nou şi se îndreptă spre copaci. Poate că nu ajunseră departe şi reuşea să îi aducă înapoi.

— Unde mergem? întrebă Lily.

— Şşşşt, zise tăios.

Simţea muşcătura lacrimilor în ochi. Cum putea fi atât de tâmpită, o cretină absolută? Găleata era grea şi fu nevoită să o ţină cu ambele mâini, scanând zona în dreapta şi-n stânga, în căutarea unei sclipiri de culoare, acei ochi strălucitori, negri. *Haide, haide, haide*!

În spatele ei se auzi un foşnet printre tufişuri, o unduire în aer, o prezenţă, un animal la pândă. Brusc îşi dădu seama că făcea un lucru prostesc: dădea buzna în pădure cu Lily, căutând tigrii, de parcă ar fi căutat nişte pisici pierdute, sperând să le ademenească acasă. Dacă îi găsea, probabil că îi vor sfâşia capul. Un fior de spaimă îi trecu pe şira spinării. Era foarte atentă la fiecare foşnet, la fiecare trosnet, la luminile şi umbrele care ar fi putut ascunde foarte uşor o pereche de ochi, o bucată de blană maro-roşiatică.

— Dă-mi mâna, Lily, zise ea, încercând să-şi alunge frica din voce. Să ne întoarcem înăuntru.

— Şi tigrii?

Evident, lui Lily i se părea că e un fel de aventură.

— Va trebui să o sunăm pe Anne, zise ea şi imediat îşi dădu seama că aşa trebuia să facă.

Încă avea acea senzaţie intensă că ceva o privea, le privea.

— Ea va şti ce e de făcut.

Deodată un raton îşi scoase capul dintre frunzele groase ale unui arbust, iar Heather simţi un val de uşurare, care aproape o făcu să se pişe pe ea. Lăsă găleata între copaci. Era prea grea şi voia să se mişte repede.

În timp ce ieşeau dintre copaci, chiar la intrarea de lângă duşul de afară, auzi cauciucuri pe alee şi se gândi că ajunsese Anne. Nu ştia dacă să se simtă recunoscătoare sau speriată. Se simţea în ambele feluri.

— Bishop!

Lily alergă spre el, înainte ca tânărul să fi coborât din maşină.

— Tigrii au dispărut! Tigrii au dispărut!

— Ce?

Arăta şi mai rău decât cu o seară înainte, de parcă nu dormise deloc. Se întoarse spre Heather.

— E adevărat?

— E adevărat. Am uitat să pun lacătul pe porţi.

Brusc, adevărul o izbi ca un pumn zdravăn în stomac şi începu să plângă. Avea să fie dată afară din casa lui Anne: vor trebui să se întoarcă în Fresh Pines sau să fugă. Iar Anne va fi devastată. Anne, care era, practic, singura persoană căreia îi păsa de ea.

— Hei, hei.

Bishop veni lângă ea. Nu se opuse când o îmbrăţişă.

— Nu e vina ta. O să fie bine.

— Este vina mea.

Îşi îngropă faţa în umărul lui şi plânse până o apucă tusea, în timp ce el o mângâia pe spate şi pe păr, o atingea uşor pe obraz, murmurând. Doar Bishop putea să o facă să se simtă mică. Doar Bishop putea să o facă să se simtă protejată. Nici măcar nu auzi maşina lui Anne apropiindu-se, până când uşa se trânti şi se auzi vocea ei strigând disperată:

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Heather se trase de lângă Bishop, iar Anne o apucă imediat de umeri.

— Eşti bine? Ai păţit ceva?

— Nu eu.

Heather îşi trecu braţul peste nas. Gura îi era plină de salivă şi nu putea să o privească pe Anne în ochi.

— Sunt bine.

Încercă să o spună. *Tigrii au dispărut. Tigrii au dispărut.* Lily tăcea, gura ei se mişca fără să articuleze vreun sunet. Bishop fu cel care vorbi.

— Au ieşit tigrii.

Faţa lui Anne îşi schimbă culoarea, de parcă Heather o vedea pe un ecran şi cineva ajusta contrastul.

— Glu… glumeşti.

Heather reuşi să clatine din cap.

— Cum?

Înainte ca Heather să vorbească, interveni Bishop:

— A fost vina mea.

În sfârşit, Heather îşi regăsi vocea.

— Nu. Bishop n-are nicio vină. Eu am. A fost… jocul.

— Jocul?

Anne se uita la ea de parcă nu o mai văzuse până atunci.

— Jocul?

— Panica, zise Heather cu voce răguşită. Am deschis porţile… Trebuie să fi uitat să le încui la loc.

O clipă Anne rămase tăcută. Faţa ei arăta îngrozitor: albă şi cadaverică. Oripilată.

— Dar eu am fost cel care a pus-o să o facă, zise Bishop brusc. E vina mea.

— Nu.

Heather era jenată că Bishop simţea că trebuie să o apere, deşi îi era recunoscătoare.

— El nu are nicio legătură cu asta.

— Ba nu.

Vocea lui Bishop deveni mai puternică. Transpira.

— I-am spus să o facă. Le-am spus tuturor să o facă. Eu am stârnit şi incendiul de la casa Graybill. Eu sunt cel care…

Vocea lui se stinse. Se întoarse spre Heather. Ochii lui erau rugători, disperaţi.

— Sunt arbitru. Asta am vrut să îţi spun. Asta am vrut să îţi explic. Ce ai văzut zilele trecute, cu Vivian…

Nu termină. Nici Heather nu putea vorbi. Avea impresia că timpul se oprise; toţi fuseseră transformaţi în statui. Cuvintele lui treceau prin ea ca zăpada, o îngheţau pe dinăuntru, îi blocau abilitatea de a vorbi.

Imposibil! Nu Bishop! Nici măcar nu voise ca ea să joace…

— Nu pot să cred.

Heather auzi cuvintele şi abia atunci îşi dădu seama că ea vorbise.

— E adevărat.

Acum el se întoarse din nou spre Anne.

— Nu a fost vina lui Heather. Trebuie să mă credeţi.

Anne îşi duse scurt mâna la frunte, de parcă ar fi vrut să oprească durerea. Închise ochii. Lily era tot la câţiva paşi distanţă, foindu-se neliniştită şi tăcută. Anne deschise ochii.

— Trebuie să sunăm la poliţie, zise ea încet. Vor trebui să anunţe stare de alertă.

Bishop aprobă. Dar o clipă nimeni nu se mişcă. Heather îşi dorea ca Anne să ţipe, ar fi fost mult mai uşor. Iar cuvintele lui Bishop continuau să i se rotească prin cap: *Eu i-am spus să o facă. Eu le-am spus tuturor să o facă.*

— Haide, Lily, zise Anne. Vino cu mine înăuntru.

Heather vru să le urmeze, dar Anne o opri.

— Tu aşteaptă aici, îi zise tăios. Vorbim imediat.

Cuvintele ei o făcură să simtă înţepături ca de cuţit în stomac. Se terminase. Acum Anne o va urî. Lily îi aruncă o privire îngrijorată, apoi se grăbi după Anne. Bishop şi Heather rămaseră singuri în curte, în timp ce soarele îşi croia drum printre nori şi ziua se transforma într-un microscop, focalizându-i căldura.

— Îmi pare rău, Heather, zise Bishop. Nu am putut să-ţi spun. Am vrut, trebuie să ştii asta. Dar regulile…

— Regulile? repetă ea.

Furia urca clocotind, printr-o fisură din interiorul ei. M-ai minţit. În legătură cu tot. Mi-ai spus să nu joc şi în tot acest timp…

— Voiam să te ţin în siguranţă. Iar când am aflat că nu renunţi, am încercat să te ajut. De câte ori am putut, am încercat.

Bishop venise mai aproape, întinzând braţele lui se întindeau spre ea. Heather făcu un pas în spate.

— Aproape m-ai omorât. Arma… dacă nu era Dodge…

— Eu l-am trimis pe Dodge, interveni Bishop. M-am asigurat că nu se întâmplă.

Clic-clic-clic. Amintirile se completau acum. Bishop când insista să meargă pe scurtătura care ducea la casa lui Trigger-Happy Jack. Artificiile de la casa Graybill, de 4 iulie, pe care Bishop s-a asigurat că ea le va vedea. Un indiciu: focul.

— Trebuie să mă crezi, Heather. Niciodată n-am intenţionat să te mint.

— Şi de ce ai făcut-o, Bishop?

Heather îşi încrucişă braţele. Nu voia să îl asculte. Voia să fie furioasă. Voia să se lase dusă de mareea neagră, să îi absoarbă toate celelalte gânduri despre tigri, despre cât de rău o dezamăgise pe Anne, despre cum va ajunge din nou pe străzi.

— Ce trebuia să dovedeşti, hm?

Şi mai multe bucăţi din ea se desprindeau.

— Că eşti mai bun decât noi? Mai deştept decât noi? Am înţeles, da? O să pleci. Pleci de aici. Asta te face mai deştept decât noi toţi ceilalţi laolaltă.

Gura lui Bishop era o linie subţire.

— Ştii care e problema ta? zise el încet. Vrei ca totul să fie de rahat. Ai o soră care te iubeşte. Prieteni care te iubesc. Eu te iubesc, Heather.

O zise repede, murmurat, iar ea nu reuşi nici măcar să se bucure, pentru că el nu se opri.

— I-ai întrecut aproape pe toţi la Panică. Şi tot ce vezi e rahatul. Nu crezi în nimic. Deci vei avea o scuză să pierzi.

Heather se întoarse, astfel încât, dacă avea să înceapă din nou să plângă, să nu o vadă. Dar îşi dădu seama că nu avea unde să meargă. Era doar casă, înaltul cerului, soarele, ca un laser. Iar ea, Heather, nu avea loc în niciunul dintre ele. Ultimele bucăţi din ea se desfăcură, ca o rană deschisă: era plină de furie şi durere.

— Ştii ce îmi doresc? Ca tu să fi plecat deja.

Se gândi că el ar putea începe să ţipe. Aproape spera să o facă. În schimb, el doar oftă şi îşi frecă fruntea.

— Uite ce e, Heather. Nu vreau să mă cert cu tine. Vreau să înţelegi…

— Nu m-ai auzit? Doar pleacă. Du-te. Pleacă de aici.

Se șterse la ochi cu palma. Vocea lui răsuna în capul ei.

Tu vrei ca totul să fie de rahat... deci vei avea o scuză să pierzi.

— Heather.

Bishop puse o mână pe umărul ei, dar ea se scutură.

— Nu știu cum să o mai spun.

Bishop ezită. Îl simțea aproape de ea, îi simțea căldura trupului, ca o forță liniștitoare, ca o pătură. Pentru o secundă nebunească, se gândi că el va refuza, se va întoarce, o va îmbrățișa și îi va spune că nu va pleca niciodată. Pentru o secundă nebunească, își dori asta mai mult decât orice. În schimb, îi simți degetele abia atingându-i cotul.

— Am făcut-o pentru tine, zise el, cu voce joasă. Plănuiam să îți dau banii.

Vocea lui se opri o clipă.

— Tot ce am făcut vreodată a fost pentru tine, Heather.

Apoi Bishop plecă. Se răsuci pe călcâie și până ca Heather să nu mai suporte tensiunea și picioarele aproape să îi cedeze, iar furia să i topească, trăgând de ea în diverse direcții, până să se gândească să se întoarcă și să îl strige, el ajunse deja în mașină și nu o mai auzi.

•

Era o zi haotică în Carp. Bishop Marks se predă la poliție pentru moartea lui Little Kelly, deși, după cum se dovedise, acesta nu fusese omorât de incendiul de la casa Graybill. Totuși, nimănui nu-i venea să creadă: Bishop Marks, copilul acela drăguț, al cărui tată avea un magazin cu rame în Hudson. Copil timid. Unul dintre cei buni.

La secția de poliție, Bishop negă faptul că focul ar fi avut vreo legătură cu Panica. O farsă, zise el.

Cu susul în jos și pe dos. Semn al vremurilor nebune în care trăim.

În seara aceea, Kirk Finnegan ieși când câinii începură să latre. Avea o pușcă și suspecta că erau niște tineri beți sau poate vecinul său de rahat, care de curând începuse să parcheze pe proprietatea lui și nu reușea să îl convingă că nu era corect.

Dar văzu un tigru.

Un futut de tigru, chiar acolo, în curtea lui, cu unul dintre cockerii lui în gura enormă. Crezu că visează, că are halucinații, că e beat. Era atât de speriat, că se pișă pe el și observă abia mai târziu. Acționă fără să se gândească, ridică arma și trase patru focuri drept în coastele tigrului și continuă să tragă chiar și după ce tigrul se prăbuși, chiar și după ce, prin cine știe ce miracol, divin fălcile i se desfăcură, iar câinele lui se ridică în picioare și începu să latre din nou, continuă să tragă, pentru că ochii aceia încă se holbau la el, întunecați ca o acuzație sau ca o minciună.

MARŢI, 16 AUGUST

HEATHER

Heather reuşise s-o evite pe Anne o zi întreagă. După cearta cu Bishop, se dusese pe jos doi kilometri până în vale, unde petrecuse după-amiaza înjurând şi aruncând cu pietre în diverse lucruri (indicatoare stradale, acolo unde erau; garduri; maşini abandonate). Cuvintele lui îi reveneau în minte. *Tu vrei ca totul să fie de rahat... să ai o scuză să pierzi.*

Nu e drept, îi venea să strige.

Dar o a doua voce din capul ei, mai slabă, îi spunea: are dreptate. Acele două gânduri – *nu e drept* şi *are dreptate* – i se plimbau prin cap, de parcă mintea ei era o uriaşă masă de ping-pong.

Până să se întoarcă, se făcuse seară, iar Anne şi Lily plecaseră. Fu cuprinsă de o bruscă şi iraţională teamă că Anne o dusese pe Lily înapoi în Fresh Pines. Apoi văzu un bilet pe masa din bucătărie.

La băcănie.

Era doar şapte şi jumătate, dar Heather se ghemui în pat, sub pături, în ciuda căldurii sufocante, şi aşteptă ca somnul să oprească ping-pong-ul din mintea ei.

Iar când se trezi, devreme, când soarele încă încerca să îşi facă apariţia în cameră, printre jaluzele, ca un animal care testa terenul, îşi dădu seama că nu mai avea rost să amâne. Peste noapte, jocul de ping-pong se oprise. Iar *are dreptate* învinsese.

Ceea ce spusese Bishop era adevărat.

Deja o auzea pe Anne jos: clinchetul farfuriilor scoase din maşina de spălat, scârţâitul parchetului vechi. Când se trezea în Fresh Pines, în obişnuita explozie de sunete – motoare de maşini care nu porneau, uşi trântite, câini lătrând şi muzică –, visa exact la genul acela de casă, unde dimineţile erau liniştite, iar mamele spălau vasele şi se trezeau devreme, apoi îţi strigau să te trezeşti şi tu.

Interesant cum într-un timp atât de scurt casa lui Anne devenise pentru ea un cămin, mai mult decât fusese vreodată Fresh Pines. Iar ea stricase totul. Încă un adevăr.

Până să ajungă jos, Anne era pe verandă. O chemă imediat, iar Heather ştiu: se terminase. Fu şocată să vadă o maşină de poliţie parcată jumătate pe

alee, jumătate pe spațiul verde. Polițistul era afară, sprijinit de capotă, cu o cafea și o țigară în mână.

— Ce caută aici? întrebă Heather și, pentru o clipă, uită să îi fie frică.

Anne stătea pe balansoarul de pe verandă, fără să se legene. Articulațiile degetelor care țineau cana de cafea îi erau foarte albe.

— Ei cred că celălalt s-ar putea întoarce.

Se uită în jos.

— Cel puțin ASPCA[3] va folosi o armă cu șocuri…

— Celălalt?

— Nu ai auzit? întrebă Anne.

Și îi spuse: despre Kirk Finnegan și câinele lui, și despre împușcături, doisprezece în total. Când termină, Heather avea gura uscată ca iasca. Voia să o îmbrățișeze pe Anne, dar era paralizată, incapabilă să se miște. Anne clătină din cap. Rămase cu ochii la cana cu ceai; încă nu băuse din ea.

— Știu că am fost iresponsabilă să îi țin aici.

Când, în sfârșit, își ridică privirea, Heather văzu că se străduia să nu plângă.

— Am vrut doar să ajut. A fost visul lui Larry. Bietele feline! Știi că au mai rămas doar treizeci și două de mii de tigri în sălbăticie? Și nici măcar nu știu care dintre ei a fost omorât.

— Anne.

În sfârșit, Heather își recăpătă vocea. Deși stătea în picioare, se simțea de parcă se micșora pe dinăuntru, până ajunse de mărimea unui copil.

— Îmi pare foarte, foarte, foarte rău.

Anne clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să joci Panica, zise ea, iar pentru moment vocea îi tremură. Am auzit prea multe despre jocul ăla. Unii au murit. Dar nu te învinuiesc, adăugă ea.

Vocea i se îmblânzi.

— Nu ești prea fericită, nu-i așa?

Heather dădu din cap. Voia să îi spună tot: cum fusese părăsită de Matt exact când era gata să-i spună „te iubesc”; cum își dăduse seama apoi că nici nu îl iubise cu adevărat, pentru că mereu fusese îndrăgostită de Bishop; despre temerile ei că nu va putea pleca niciodată din Carp, care o va înghiți, așa cum făcuse cu mama ei, și o va transforma în una dintre femeile acelea labile, triste, drogate și terminate la douăzeci și nouă de ani. Dar nu putea vorbi. Avea un nod mare în gât.

---

[3] *American Society for the Prevention of Cruelty to Animals* (Asociația Americană pentru Protecția Animalelor) (n. tr.).

— Vino aici.

Anne bătu cu palma pe balansoarul de lângă ea. Apoi, când Heather se aşeză, fu şocată: Anne o luă în braţe. Şi brusc se trezi plângând pe umărul ei, zicând:

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare atât de rău!

— Heather.

Anne se retrase, dar continuă să ţină o mână pe umărul ei. Cu cealaltă mână, îi dădu la o parte părul de pe faţă, unde era lipit de piele. Heather era prea supărată să se simtă jenată.

— Ascultă-mă. Nu sunt sigură ce înseamnă asta pentru tine şi pentru Lily. Ce am făcut eu – am ţinut tigrii aici – a fost ilegal. Dacă mama ta vrea să facă vâlvă, dacă şi autorităţile vor, poliţia te poate obliga să mergi acasă. O să fac tot ce pot să vă ţin aici atâta timp cât tu şi Lily vreţi să staţi, dar…

Heather aproape că se înecă.

— Nu… nu mă dai afară?

Anne se uită la ea.

— Sigur că nu.

— Dar…

Lui Heather nu-i venea să creadă. Probabil că nu auzise bine.

— Eu am fost cea care a lăsat tigrii să fugă. A fost vina mea.

Anne se frecă la ochi şi oftă. Heather nu o considerase niciodată bătrână, dar în clipa aceea chiar arăta aşa. Degetele ei erau ridate şi pătate de soare, părul de un gri spălăcit şi uniform. Într-o zi va muri. Heather încă nu putea vorbi din cauza plânsului şi înghiţi ca să alunge gândul acela.

— Ştii, Heather, am fost împreună cu soţul meu treizeci de ani. De fapt, de când eram copii. Când ne-am mutat împreună nu aveam nimic. Ne-am petrecut luna de miere cu cortul, în California, cu autostopul. Nu ne permiteam altceva. Şi câţiva ani au fost foarte grei. El era irascibil…

Gesticulă cu mâinile.

— Ideea e că atunci când iubeşti pe cineva, când ţii la cineva, trebuie să o faci la bine şi la rău. Nu doar când eşti fericit şi e uşor. Înţelegi?

Heather aprobă. Parcă avea o minge de sticlă în piept, ceva delicat şi frumos, care se putea sparge, dacă spunea un cuvânt greşit, dacă strica în vreun fel echilibrul.

— Deci… nu eşti supărată pe mine?

Anne râse.

— Sigur că sunt supărată pe tine. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să rămâi. Nu înseamnă că nu îmi mai pasă.

Heather se uită în jos, spre mâini. Din nou era prea copleşită să vorbească. Se simţea de parcă, pentru doar o secundă, înţelesese ceva

extraordinar de important, de parcă avusese o revelaţie: dragoste pură şi simplă şi înţelegere.

— Ce o să se întâmple? întrebă ea după un minut.

— Nu ştiu.

Anne se întinse şi îi luă o mână. O strânse.

— E în regulă să fii speriată, Heather, zise ea încet, de parcă îi spunea un secret.

Heather se gândi la Bishop şi la cearta ei cu Nat. Se gândi la tot ce se întâmplase peste vară, la toate schimbările, tensiunile şi ciudăţeniile, de parcă aerul ar fi venit de undeva dintr-un loc complet necunoscut.

— Mereu sunt speriată, şopti ea.

— Ai fi o idioată dacă nu ai fi speriată. Şi nici curajoasă nu ai fi.

Se ridică.

— Vino. O să pun ceainicul pe foc. Ceaiul ăsta e rece ca gheaţa.

•

Bishop mărturisise poliţiştilor aproape tot. Fusese interogat trei ore şi cel puţin fusese eliberat şi trimis acasă, în aşteptarea acuzaţiilor oficiale. Dar minţise într-o privinţă. Jocul nu se terminase. Rămăseseră trei jucători.

Era timpul pentru ultima probă.

Era timpul pentru înfruntarea finală.

JOI, 18 AUGUST

DODGE

Dodge știa că era doar o chestiune de timp până când Bishop va veni să îl vadă. Nu aşteptă mult. La doar trei zile după ce se predase poliţiei pentru incendiul de la Graybill, Dodge se întoarse de la muncă şi văzu maşina lui Bishop. Nu era afară, totuşi; Dodge fu surprins să vadă că Dayna îl lăsase în casă. Bishop stătea pe canapea, cu mâinile pe genunchi şi cu genunchii la bărbie; era foarte înalt şi canapeaua foarte joasă. Iar Dayna citea în colţ, de parcă era ceva normal, de parcă erau prieteni.

— Salut, zise Dodge.

Bishop se ridică uşurat.

— Să mergem afară, da?

Dayna îl privi pe Dodge suspicios. El îşi dădu seama că aştepta un semn, un indiciu că totul era în regulă. Dar refuză să i-l dea. Îl trădase, se schimbase, modificase brusc scenariul. Panica fusese jocul lor, un plan făcut împreună, o dorinţă comună de răzbunare. Evident, el ştia că nimic nu putea să-i aducă înapoi sora şi că rănindu-l pe Ray sau chiar omorându-l, Dayna nu-şi va recăpăta picioarele. Dar tocmai asta era ideea: Ray şi Luke Hanrahan furaseră ceva ce el nu mai putea avea. Aşa că şi el avea să fure ceva de la ei.

Acum, că Dayna se transformase într-o persoană pe care nu o cunoştea sau nu o recunoştea – îi spunea că era imatur, îl critica pentru că jucase, îşi petrecea tot timpul cu Ricky –, simţea asta şi mai acut. Nu era cinstit. Era doar vina lor.

Cineva trebuia să plătească.

Afară, îi făcu semn lui Bishop să îl urmeze pe Meth Row. De data asta, erau semne de viaţă acolo. Câţiva oameni stăteau pe verandele lor ponosite, fumau şi beau bere. O femeie scosese în curtea din faţă un televizor. Toţi sperau să zărească tigrul; în doar câteva zile, devenise o obsesie.

— Eu am ieşit, ştii doar, zise Bishop abrupt. Nu o să-mi iau partea sau aşa ceva. Nu mai avea rost.

Vocea lui era tristă. Lui Dodge aproape că îi fu milă de el. Se întrebă de ce Bishop acceptase să fie arbitru, de ce fusese de acord cu asta. Sau de ce oricine altcineva accepta aşa ceva. Poate că toţi – arbitrii, jucătorii şi chiar

Diggin – aveau secrete. Poate că banii erau doar o faţetă, iar mizele erau mult mai mari, pentru toţi.

— Aproape că am ajuns la final, zise Dodge. De ce dai înapoi acum?

— Nu am de ales. Am încălcat regulile. Am vorbit.

Bishop îşi dădu jos şapca, apoi şi-o îndesă la loc pe cap.

— În plus, îl urăsc. Întotdeauna l-am urât. Fututa de Panică. Îi face pe oameni s-o ia razna. E o nebunie. Am făcut-o doar pentru că…

Îşi privi mâinile.

— Voiam să-i dau lui Heather partea mea, zise încet. Când ea a intrat în joc, a trebuit să continui. Să o ajut. Şi să mă asigur că nu păţeşte ceva.

Dodge nu zise nimic. Într-un mod ciudat, amândoi acţionau din dragoste. Lui Dodge îi părea rău că nu apucase să îl cunoască mai bine pe Bishop. Erau atât de multe lucruri pe care le regreta. Că nu petrecuse mai mult timp cu Heather, de exemplu. Ar fi fost prieteni adevăraţi. Şi cu Nat, desigur. Stricase de tot relaţia cu ea. Se întrebă dacă toată viaţa va fi aşa: regrete peste regrete.

— Ai făcut vreodată ceva rău, dar bine intenţionat? întrebă Bishop brusc.

Dodge mimă un râs. În schimb, răspunse simplu:

— Da.

— Şi asta ce spune despre noi? Că suntem buni sau răi?

Dodge ridică din umeri.

— Ambele, cred. Cum e toată lumea.

Se simţi brusc copleşit de un sentiment de vină. Ceea ce voia el să facă – ce voia să îi facă lui Ray – era rău. Mai rău decât orice făcuse vreodată. Dar exista o zicală veche: ochi pentru ochi, dintre pentru dinte. Asta era tot ce voia. Să fie chit. În fond, nu el începuse totul.

Bishop se întoarse spre el şi se opri.

— Trebuie să ştiu ce ai de gând să faci.

Bishop părea atât de pierdut, cum stătea acolo cu braţele lui lungi şi cu picioarele cu care parcă nu ştia ce să facă.

— O să continui să joc, zise Dodge încet. Aproape că suntem la final. Dar nu chiar. Nu încă.

Bishop expiră zgomotos, de parcă Dodge tocmai l-ar fi lovit în stomac, deşi probabil că se aşteptase la asta. Iar Dodge îşi dădu seama imediat cum putea să îl facă să se simtă mai bine, cum putea să facă ceva bun şi cum putea să se asigure că Ray pierdea.

— Pot să am eu grijă de Heather.

Bishop se holbă la el.

— Pot să mă asigur că nu îl înfruntă pe Ray. O să mă asigur că nu păţeşte nimic. S-a făcut?

Bishop îl privi îndelung. Dodge își dădea seama că în el se dădea o luptă; probabil că nu avea încredere deplină în el. Nu putea să îl învinuiască pentru asta.

— Ce trebuie să fac?

Dodge simți cum i se ridică o piatră de pe inimă. Un pas mai aproape. Totul se derula cum trebuie.

— O mașină. Am nevoie de o mașină.

•

Dodge se temuse că Heather nu-l va asculta. La urma urmei, el fusese cel care îi spusese că toate înțelegerile căzuseră, că nu împărțeau nimic. Dar când îi ceruse să se întâlnească cu el la Dot's, ea fusese de acord. Era ora zece seara, singurul moment în care localul era gol, între aglomerația de la cină și mulțimea târzie, când cuplurile năvăleau din barul alăturat, după clătite și cafea, să îi trezească.

Îi explică ce trebuia să facă ea. Heather comandase o cafea cu frișcă. Acum se uita la el, cu cana la gură. Puse cana jos.

— Îmi ceri să pierd?

— Vorbește mai încet.

Mama lui fusese de serviciu în prima tură și probabil că ieșise cu Bill Kelly – erau al naibii de nedespărțiți deja –, dar îi cunoștea pe toți ceilalți care lucrau acolo. Inclusiv pe Ricky, pe care îl vedea de câte ori se deschidea și se închidea ușa bucătăriei, zâmbind și făcându-i cu mâna ca un idiot. Dodge trebuia să recunoască faptul că tânărul era destul de drăguț. Deja le trimisese gratis niște brânză făcută la grill și niște bucăți de mozzarella.

— Uite, nu vrei să te confrunți cu Ray, nu? Tipul e o bestie.

Dodge simți un nod în gât. Se gândi la motivul pentru care făcea asta, își aminti de prima dată când Dayna venise acasă în scaunul cu rotile, cum căzuse din pat noaptea și strigase după ajutor, incapabilă să urce la loc. Dayna în scaunul cu rotile, îndopată cu calmante, practic în comă. Și, chiar dacă apoi păruse mai bine și mai fericită – chiar optimistă –, el, Dodge, nu va uita niciodată.

— O să te dea la o parte, Heather. Vei pierde oricum.

Ea se strâmbă, dar nu zise nimic. O vedea pe gânduri.

— Dacă jucăm cum zic eu, tu tot vei câștiga, zise el și se aplecă peste masa lipicioasă de la grăsimea adunată de-a lungul anilor. Împărțim banii. Și nimeni nu are de suferit.

Doar Ray.

Ea rămase tăcută un minut. Părul îi era legat la spate într-o coadă și era roșie la față. Toți pistruii parcă îi dispăruseră de la căldură. Toți pistruii parcă i se transformaseră în bronz. Era drăguță. Își dori să-i poată spune că

el o considera super. Că îi părea rău că nu se apropiaseră mai mult. Că se îndrăgostise de cea mai bună prietenă a ei şi o dăduse în bară. Dar nimic din toate astea nu mai contau.

— De ce? întrebă ea într-un final şi se întoarse spre el. Ochii ei erau limpezi, de un gri-verzui, ca un ocean în care se reflecta cerul.

— De ce îţi doreşti asta atât de mult? Nici măcar nu e vorba de bani, nu-i aşa? Vrei să câştigi. Să îl înfrângi pe Ray.

— Nu-ţi face griji în legătură cu asta, zise el un pic cam agresiv.

Uşile bucătăriei se deschiseră din nou şi apăru Ricky, cu hainele albe pătate de sos şi grăsime, zâmbind şi gesticulând spre ei. Iisuse! Ricky credea că el şi Heather aveau întâlnire? Îşi întoarse atenţia spre ea.

— Ascultă. I-am promis lui Bishop că…

— Ce legătură are el cu asta? întrebă ea tăios.

— Are.

Dodge îşi goli paharul de Cola cu gheaţă, savurând senzaţia acidulată de pe limbă.

— Vrea ca tu să fii în siguranţă.

Heather îşi feri privirea.

— De unde să ştiu că pot avea încredere în tine? întrebă în cele din urmă.

— Tocmai asta înseamnă încrederea.

Zdrobi un cub de gheaţă între dinţi.

— Să nu ştii.

Ea îl privi o clipă.

— Bine. O s-o fac.

Afară, la marginea parcării, copacii se unduiau în vânt. O parte dintre frunze începeau deja să îngălbenească. Erau aurii pe margini. Altele aveau pete roşiatice, de parcă erau bolnave. Mai puţin de trei săptămâni până la Ziua Muncii şi la sfârşitul oficial al verii. Şi doar o săptămână până la confruntarea finală. După ce o salută pe Heather, Dodge nu se duse direct acasă, ci se plimbă o vreme fără ţintă. Fumă două ţigări, nu pentru că le voia, ci pentru că îi plăceau întunericul, liniştea, vântul răcoros, şi mirosul toamnei care se apropia: un miros curat, miros de lemn, ca o casă proaspăt curăţată. Se întrebă dacă tigrul nu se întorsese. Probabil că nu, pentru că nu auzise nimic despre prinderea lui. Pe jumătate, spera să îl vadă, pe jumătate, se temea.

Una peste alta, discuţia cu Heather fusese mai uşoară decât se aşteptase. Era atât de aproape.

Să pună la cale explozia va fi partea dificilă, o ştia.

LUNI, 22 AUGUST

HEATHER

După fuga tigrilor, Heather fusese atât de agitată, că nu reușise să doarmă. Se tot așteptase să apară Krista cu vreun ordin judecătoresc, să o ia pe Lily acasă. Sau, mai rău, ca polițiștii sau ASPCA să vină și să o închidă pe Anne. Ce ar fi făcut atunci?

Dar pe măsură ce zilele treceau se relaxă. Poate Krista își dăduse seama că era mai fericită fără fiicele ei în casă. Că nu era făcută să fie mamă. Lucruri pe care Heather o auzise spunându-le de un milion de ori. Și, cu toate că polițiștii se fâțâia pe acolo, încă încercând să dea de al doilea tigru, patrulând pe proprietatea lui Anne, iar ASPCA venise să verifice condițiile în care erau ținute celelalte animale și să se asigure că totul era legal, Anne nu fusese încătușată și arestată, așa cum se temuse ea.

În adâncul sufletului, Heather știa că situația era temporară. Nu putea să rămână la Anne o veșnicie. La toamnă, Lily trebuia să se întoarcă la școală. Anne le ajuta, le dădea bani, dar cât putea să dureze? Heather trebuia să își găsească de lucru, să îi dea banii înapoi, să facă ceva. Se tot agăța de speranța că Panica va rezolva totul: cu banii câștigați, chiar dacă trebuia să îi împartă cu Dodge, putea să închirieze de la Anne o cameră sau să își găsească ceva singură cu Lily.

Cu cât stătea mai mult departe de Fresh Pines, cu atât era mai sigură: niciodată nu se va mai întoarce acolo. Locul ei era aici sau undeva asemănător, undeva unde să aibă spațiu, unde vecinii să nu te bată la cap mereu, fără țipete, fără zgomotul de sticle sparte și fără muzici care să urle toată noaptea. Undeva unde erau animale, și copaci înalți, și mirosul acela de fân proaspăt și de balegă, care, cumva, nu era tocmai neplăcut. Era uimitor cât de mult îi plăcea treaba ei, să curețe cotețul găinilor, să țesale caii și chiar să mătură grajdurile.

Era uimitor cât de bine se simțea să fie dorită undeva. Pentru că Heather credea acum ce îi spusese Anne. Că ținea la ea. Poate chiar o iubea un pic. Ceea ce schimba totul.

Trei zile până la proba finală. Acum, că știa cum vor decurge lucrurile, că ea doar va face act de prezență și va pierde prima rundă a probei, în favoarea lui Dodge, se simțea incredibil de ușurată. Primul lucru pe care îl va face cu banii era să îi cumpere lui Lily o bicicletă nouă, pe care pusese ochii

când fuseseră în Target, zilele trecute. Nu. Mai întâi avea să îi dea lui Anne nişte bani, apoi avea să cumpere bicicleta. Şi apoi poate o rochie de vară drăguţă pentru ea şi sandale din piele cu multe curele. Ceva drăguţ de îmbrăcat, pentru când în sfârşit îşi va face curaj să stea de vorbă cu Bishop, dacă îşi va face vreodată.

Adormi şi îl visă. Stătea cu ea pe marginea turnului de apă, spunându-i: sari, sari. Dedesubt – mult dedesubt – era o apă învolburată, cu lumini albe, strălucitoare răzbătând din ea, ca nişte ochi care nu clipesc. El îi tot spunea să nu-i fie teamă, iar ea nu voia să recunoască faptul că era îngrozită, atât de speriată, că nu putea să se mişte. Apoi apăru Dodge. „Cum o să câştigi, dacă ţi-e frică să sari?" zise el. Brusc, Bishop dispăru, iar marginea de sub picioarele ei nu mai era din metal, ci dintr-un fel de lemn pe jumătate putred, instabil. Poc. Dodge îl lovea cu o bâtă de baseball şi rupea lemnul, din care săreau aşchii în apă. Poc. „Sari, Heather". *Poc.* „Heather".

— Heather.

Heather se trezi parcă dedublată. Lily îi şoptea numele agitată, între paturile lor; ca un ecou, se auzea o voce şi de afară.

— Heather Lynn! striga vocea.

Poc.

Zgomotul unui pumn în uşa din faţă.

— Vino jos! Vino jos, să pot vorbi cu tine!

— Mama, zise Lily, exact când Heather recunoscu vocea.

Lily făcuse ochii mari.

— Treci în pat, Lily, îi zise ea.

Se trezise într-o clipă. Îşi verifică telefonul: 1:13 a.m. Pe hol, o fâşie mică de lumină ieşea de sub uşa lui Anne. Heather auzi foşnet de cearşafuri. Deci şi ea fusese trezită.

Bătăile în uşă continuau, la fel şi strigătele înăbuşite:

— Heather! Ştiu că eşti acolo. O să-ţi ignori mama?

Încă înainte să ajungă la uşă, Heather îşi dădu seama că mama ei era beată. Lumina de pe verandă era aprinsă. Când deschise uşa, mama ei stătea cu o mână la ochi, de parcă se ferea de soare. Era varză. Părul ciufulit; bluza atât de lăsată că i se vedeau ridurile din zona decolteului şi cele două semiluni unde costumul de baie o împiedicase să se bronzeze; blugi pătaţi; tocuri cui imense. Nu reuşea să stea pe loc şi tot făcea paşi mici, să-şi menţină echilibrul.

— Ce naiba faci aici?

— Ce fac aici? zise ea împleticit. Ce faci TU aici?

— Pleacă!

Heather făcu un pas pe verandă şi îşi strânse braţele în jurul taliei.

— Nu ai niciun drept să fii aici. Nu ai niciun drept să dai buzna…

— Drept? Drept? Am toate drepturile.

Mama ei înaintă un pas clătinându-se, încercând să treacă de ea. Heather o blocă, recunoscătoare, măcar o dată, că era atât de mare. Krista începu să strige:

— Lily! Lily Anne! Unde eşti, scumpo?

— Încetează!

Heather încercă să o prindă de umeri, dar mama ei se trase, lovind-o peste mână.

— Ce se întâmplă?

Anne apăruse în spatele lor, clipind, îmbrăcată cu un vechi halat de baie.

— Heather? E totul în regulă?

— Tu.

Krista înaintă doi paşi, înainte ca Heather să o poată opri.

— Mi-ai furat copilaşii.

Dădea din mâini şi se clătina.

— Târfă afurisită, ar…

— Mamă, încetează!

Heather îşi strânse braţele pe talie, încercând să se controleze, încercând să nu spună tot ce îi venea să spună. Iar Anne zise:

— Bun, să ne calmăm, să ne calmăm toţi.

Ridicase mâinile, de parcă ar fi vrut s-o ţină pe Krista la distanţă.

— Nu am nevoie să mă calmez…

— Mamă, încetează!

— Dă-te din calea mea…

— Stai, stai!

Apoi, o voce din întuneric, de dincolo de verandă:

— Ce se întâmplă aici?

Se aprinse o lanternă, chiar când lumina de pe verandă se stinse. Trecu peste ei, pe rând, ca un deget acuzator. Cineva ieşi din beznă, urcă scările greoi, când lumina de pe verandă, se aprinse din nou, ca reacţie la mişcarea lui. Ceilalţi îngheţară o clipă. Heather uitase că între copaci era parcată o maşină de poliţie. Poliţistul clipea repede, de parcă abia se trezise din somn.

— Problema, zise Krista, e că femeia asta are copiii mei. I-a furat.

Falca poliţistului se mişca ritmic, de parcă mesteca gumă. Privirea lui se mută de la Krista la Heather, la Anne şi înapoi. Falca i se strâmbă spre stânga, apoi spre dreapta. Heather îşi ţinu respiraţia.

— Aceea e maşina dumneavoastră, doamnă? zise el în sfârşit şi întoarse capul peste umăr, unde era parcată maşina Kristei.

Krista se uită acolo. Şi înapoi la el. Ceva îi sclipi în ochi.

— Mda, şi?

El continua să mestece, privind-o.

— Limita legală, 08.

— Nu sunt beată.

Krista ridică vocea.

— Sunt la fel de trează ca tine.

— Vă deranjează dacă vă apropiaţi un minut?

Heather simţi că e gata să-l ia de gât şi să-i mulţumească.

Voia să îi explice, dar respiraţia i se oprise în gât.

— Mă deranjează.

Krista ocoli poliţistul, când acesta făcu un pas spre ea. Aproape căzu peste un ghiveci cu plante. El se întinse şi o prinse de cot. Ea încercă să se elibereze.

— Doamnă, vă rog. Dacă vreţi doar să veniţi…

— Dă-mi drumul!

Heather privea totul cu încetinitorul. Se auzi un zgomot crescând. Ţipete. Iar Krista îşi agită pumnul spre poliţist. Lovitura păru amplificată de mii de ori: un zgomot răsunător, cu ecou. Apoi pierdu noţiunea timpului, iar poliţistul îi răsuci braţul Kristei la spate, în timp ce ea se zbătea şi se chircea ca un animal.

— Eşti arestată pentru atacarea unui poliţist…

— Dă-mi drumul!

— Ai dreptul să nu spui nimic. Tot ce spui poate şi va fi folosit împotriva ta în instanţă.

Îi puse cătuşele. Heather nu ştia dacă să se simtă uşurată sau îngrozită. Poate că amândouă. Krista încă striga, în timp ce poliţistul o conducea afară de pe verandă, spre maşină, striga după Lily, ţipa în legătură cu drepturile ei. Apoi ajunse în maşină, uşa se închise şi se făcu linişte, se mai auzi doar motorul pornit, pietrişul scrâşnind, când poliţistul întoarse maşina. Un licăr al farurilor. Apoi beznă. Lumina de pe verandă se stinsese din nou.

Heather tremura. Când în sfârşit reuşi să vorbească, singurul lucru pe care putu să îl spună fu:

— O urăsc.

Apoi, din nou:

— O urăsc.

— Vino, scumpo!

Anne o cuprinse cu braţul de umeri.

— Să mergem înăuntru.

Heather răsuflă. Lăsă şi furia să iasă odată cu respiraţia. Intrară în casă împreună, în răcoarea de pe hol, în jocul de umbre şi lumină de lună care îi

era deja familiar. Se gândi la Krista, dezlănțuită în mașina de poliție. Nodul din stomac începu să i se relaxeze. Acum toți știau adevărul: cum era Krista și de ce anume fugeau ea și Lily.

Anne o strânse ușor.

— O să fie bine. O să fiți bine.

Heather se uită la ea. Reuși să zâmbească.

— Știu.

•

Sfârșitul de august era cea mai tristă perioadă din an în Carp. Poate chiar cea mai tristă de oriunde. În fiecare an, indiferent cum era vremea, piscinele publice erau pline de lume, parcurile acoperite de pături pentru picnic și prosoape de plajă, drumurile pline cu mașini bară la bară, coborând în weekenduri spre Copake Lake. Un nor unduitor de gaze de eșapament plutea peste copaci, amestecându-se cu mirosul de cărbuni și de fum de la sutele de grătare. Era o ultimă demonstrație explozivă a verii, linia trasă în nisip, o încercare disperată de a ține la distanță toamna.

Dar toamna mușca cerul albastru cu dinții ei, sfâșia bucăți de soare, întindea acel nor greu de fum mirosind a carne. Venea. Nu mai dura mult.

Avea să aducă ploaie, și frig, și schimbare.

Dar înainte de asta: proba finală. Cea mai grea.

Înfruntarea.

JOI, 25 AUGUST

DODGE

Ziua înfruntării era umedă şi rece. Dodge îşi puse blugii preferaţi şi un tricou vechi, ieşi desculţ în sufragerie, mâncă cereale dintr-un bol şi se uită la câteva emisiuni cu Dayna, glumind pe seama unor proşti care îşi lăsau filmată toată viaţa. Ea părea uşurată că el se purta normal.

Dar în tot acel timp mintea lui era la câţiva kilometri distanţă, în beznă, unde motoarele erau ambalate, cauciucurile scrâşneau şi mirosea a fum.

Era îngrijorat. Îngrijorat că focul va izbucni prea devreme, când încă va fi la volan. Şi îngrijorat că Ray nu va accepta schimbul. Conta pe asta, repetase discursul în minte: „Vreau să schimbăm maşinile", va spune el, după ce Heather îl va lăsa să câştige prima rundă. „Să fiu sigur că se joacă cinstit. Să fiu sigur că el nu forţează motorul sau că nu îmi face probleme cu frânele".

Cum putea Ray să refuze? Dacă Dodge conducea cu grijă, cu cel mult şaizeci de kilometri la oră, motorul nu se va încinge prea tare, iar explozia nu se va declanşa. Heather trebuia să îl lase să câştige, chiar dacă el va merge foarte încet. Ray nu va bănui niciodată.

Apoi Ray va urca în maşină, va călca acceleraţia, iar motorul va începe să scoată fum şi scântei şi…

Răzbunare.

Dacă totul mergea conform planului. Dacă, dacă, dacă. Ura cuvântul acela stupid.

La ora trei după-amiază, Bill Kelly veni să o ducă pe Dayna la fizioterapie. Dodge nu înţelegea cum se strecurase Kelly în vieţile lor. Practic, Dayna îl scotea din sărite. De parcă, brusc, erau o mare familie fericită şi unită, iar Dodge era singurul care nu uitase: nu erau o familie, niciodată nu vor fi. Întotdeauna fuseseră Dodge şi Dayna, nimeni altcineva.

Iar acum o pierduse şi pe ea.

— O să fii bine? întrebă ea.

Se descurca grozav cu scaunul, se rotea pe lângă mobilă, se sălta pe locul unde podeaua era uşor denivelată. Ura faptul că ea ajunsese să se obişnuiască în situaţia aceea.

— Da, sigur.

Intenţionat nu o privi.

— O să mă uit la televizor.

— Ne întoarcem în câteva ore. Cred că într-adevăr funcţionează, Dodge.

— Mă bucur, zise el.

Era surprins să simtă un nod în gât. Ea aproape că ajunsese la uşă, când o strigă.

— Dayna. *Totul pentru tine.*

Ea se întoarse.

— Ce e?

El reuşi să zâmbească.

— Te iubesc.

— Nu fi bleg! zise ea şi îi zâmbi.

Apoi ieşi din casă şi închise uşa după ea.

HEATHER

Cu fiecare minut care trecea, era mai aproape de final. Heather ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar toată ziua fu îngrozită. Îşi spuse că tot ce trebuia să facă era să piardă. Trebuia să aibă încredere că Dodge îşi va ţine promisiunea în legătură cu banii.

El nu juca pentru bani. Mereu ştiuse asta, cumva. Dar îşi dorea să-l fi făcut să-i spună ce îl motiva cu adevărat. Poate că asta o determina să fie agitată: acum, chiar şi la finalul jocului, nu înţelegea scopul lui final. Avea impresia că erau în derulare şi alte jocuri, reguli secrete, pacturi şi alianţe, iar ea era doar un pion.

În jurul orei cinci, furtuna trecu, iar norii se risipiră. Aerul era dens, de la umezeală şi ţânţari. Drumurile vor fi alunecoase. Dar îşi aminti că nu conta. Putea pretinde că şi-a pierdut curajul sau chiar să şi-l piardă în ultima clipă. Apoi Dodge şi Ray puteau să se înfrunte, iar ea să scape.

Totuşi, senzaţia de greaţă – o greutate în stomac, o mâncărime sub piele – nu o părăsea.

Înfruntarea tocmai începuse. Nu fuseseră trimise mesaje formale, nici SMS-uri, nici e-mailuri. Bishop se dăduse la fund acum, în caz că cineva era furios pentru felul în care jocul fusese dat în vileag. Heather nu-l învinuia. Probabil că şi Vivian era cu capul în nisip. Pentru prima dată în istoria jocului, întrecerea finală se desfăşura cu sau fără arbitri. Dar veştile ajunseră la Heather, aşa cum se întâmpla mereu într-un oraş mic, în care nu se petrecea altceva. Poliţiştii erau postaţi peste tot în jurul pistei unde avea loc întrecerea în mod tradiţional. Deci: schimbare de loc. Un teren nu departe de vale şi de vechile şine de tren.

Heather se întrebă, cu o tresărire, dacă Nat va apărea.

Era șase când plecă. Mâinile îi tremurau deja și se temea că peste vreo oră și ceva va fi prea agitată să conducă și se va pierde complet cu firea. Anne fusese de acord să o lase să ia mașina, iar Heather se ura pentru că minţise în legătură cu motivul pentru care avea nevoie de ea. Dar îşi spuse că era ultima dată, nu vor mai fi alte minciuni. Și va fi foarte atentă, va scoate mașina de pe drum cu mult înainte ca Dodge să se apropie de ea.

Nu-şi luă la revedere de la Lily. Nu voia să facă vâlvă. Nu era mare lucru. Va fi acasă în cel mult câteva ore.

Tocmai ieşise de pe alee, când îşi simţi telefonul vibrând, îl ignoră, dar imediat începu să sune din nou. Apoi a treia oară. Trase pe margine și scoase telefonul din buzunar.

Nat. Îndată ce răspunse, știu că se întâmplase ceva foarte, foarte grav.

— Heather, te rog, zise Nat, încă înainte ca ea să o salute, ceva rău o să se întâmple. Trebuie să îi oprim.

— Stai, stai!

Heather o auzea cum îşi trage nasul.

— Calmează-te! începe cu începutul.

— O să se întâmple în seara asta. Trebuie să facem ceva. O să moară. Sau o să-l omoare pe Ray.

Heather abia reuşea să urmărească firul celor spuse de Nat.

— Cine?

— Dodge, scânci Nat. Te rog, Heather. Trebuie să ne ajuți. Heather trase aer în piept. În acel moment soarele ieşi complet dintre nori. Cerul era presărat cu fâșii roșii, exact de culoarea sângelui proaspăt.

— Cine înseamnă noi?

— Doar vino. Te rog. O să-ți explic totul când ajungi aici.

DODGE

Dodge ajunse în vale imediat după șase seara. Mașina pe care i-o împrumutase Bishop – o Le Sabre pe care Dodge știa că niciodată nu o va putea returna – era veche și încăpățânată și se lăsa spre stânga, de câte ori el îi permitea. Dodge nu avea nevoie de ea pentru mult timp.

Parcă pe marginea drumului, acolo unde avea să aibă loc înfruntarea. Drumul era pustiu, poate că oamenii erau descurajați de vremea rea. Dodge era bucuros. Nu putea risca să fie văzut. Nu-i luă mult timp. Era surprinzător de ușor, joacă de copii, ceea ce era ironic, mai ales având în vedere că Dodge picase la chimie de două ori și nu era chiar un om de știință. Amuzant cât de ușor găseai rahaturile acelea online. Explozive, bombe, cocktailuri Molotov,

bombe artizanale… orice doreai. Să înveţi cum să arunci în aer pe cineva era mai uşor decât să cumperi o amărâtă de bere.

Mai devreme, pusese un pic de polistiren în nişte benzină şi turnase amestecul într-un borcan. Napalm făcut în casă, la fel de uşor ca prepararea unui dressing pentru salată. Acum, cu grijă, lipi o pocnitoare cu bandă adezivă în exteriorul borcanului şi aşeză toată chestia în compartimentul motorului.

Nu prea aproape de ţevile de eşapament, mai întâi, trebuia să termine de întrecerea cu Heather. Şi va conduce atent, se va asigura că motorul nu se încinge prea tare. Apoi maşina va merge la Ray. Iar Ray o va călca, pocnitoarea se va aprinde, borcanul se va sparge şi va elibera explozibilul.

Kaboom.

Tot ce trebuia să facă acum era să aştepte.

Dar aproape imediat primi un mesaj de la Heather.

Trec să te iau. Urgent. Trebuie să vorbim.

Apoi:

Acum.

Dodge înjură tare. Apoi, simţi o teamă bruscă: Heather o să dea înapoi. Asta ar strica tot. Îi scrise repede: *intersecţia Wolf Hill cu Pheasant. Ia-mă de acolo.*

Vin, răspunse ea.

Dodge se învârtea în cerc şi fuma, în timp ce o aştepta. Fusese calm, dar acum era agitat, avea o senzaţie de mâncărime, de neastâmpăr, de parcă îi umblau păianjeni pe sub piele.

Şi-o aminti pe Dayna pe patul de spital, când o văzuse prima dată după accident, cu ochii mari, cu un pic de sânge şi muci la gură, spunând: „Nu-mi simt picioarele. Ce s-a întâmplat cu picioarele mele?" Devenise isterică, încercase să se ridice şi căzuse în braţele lui. Se gândi la Luke Hanrahan plecând cu cincizeci de mii; şi la noaptea în care se dusese la casa Hanrahan cu bâta de baseball şi fusese prea speriat să facă ceva. Şi până să ajungă Heather, se simţi ceva mai bine.

•

Heather nu-i spuse nimic în maşină.

— Despre ce e vorba? întrebă el.

Dar ea tot repeta:

— Ai răbdare, da? Vrea să îţi spună chiar ea.

— Ea? stomacul lui tresări.

— Nat.

— A păţit ceva?

Dar Heather doar clătină din cap, în semn că nu îi va spune nimic. Dodge deja se enerva. Nu era momentul; trebuia să se concentreze. Stomacul i se strânsese de nervi. Dar în acelaşi timp era flatat că Heather avea nevoie de el, flatat şi că Nat ceruse să îl vadă. Şi încă mai erau două ore până să se întunece de tot. Mai mult decât suficient.

Pe aleea din faţa casei lui Nat erau două maşini, una dintre ele era o camionetă Chevy veche, pe care nu o recunoscu. Se întrebă dacă asta era cumva un fel de intervenţie pentru ea şi avu din nou senzaţia aceea ciudată pe sub piele.

— Ce se întâmplă? întrebă din nou.

— Ţi-am zis. O să vrea să îţi explice personal.

Uşa era descuiată. În mod ciudat, deşi afară lumina se micşora repede, în casă nu erau aprinse becurile. Aerul era ceţos şi gri, ca o pătură care acoperea totul şi estompa detaliile. Când intră în casa lui Nat, avu senzaţia pe care o avea când păşea în biserică: de parcă ar fi încălcat un spaţiu sacru. Era lemn peste tot, o grămadă de mobilă frumoasă, lucruri care strigau cuvântul „bani". Dar niciun sunet.

— Măcar e aici?

Vocea lui se auzi prea tare.

— Jos.

Heather trecu în faţa lui. Deschise o uşă din dreapta sufrageriei. Nişte scări neterminate duceau spre ceea ce, evident, era un subsol. Lui Dodge i se păru că aude mişcare, poate o şoaptă, dar apoi nimic.

— Ia-o înainte, zise Heather.

Vru să îi spună să meargă ea în faţă, dar nu dorea să creadă că îi era frică. Deşi îi era, habar n-avea de ce. Era ceva la locul acela, poate liniştea, care îl speria. De parcă i-ar fi simţit ezitarea, Heather zise:

— Haide, o să vorbim jos. O să îţi spună tot.

Heather făcu o pauză, apoi:

— Nat?

— Aici! se auzi vocea lui Nat, de la subsol.

Mai liniştit, el se îndreptă spre scări, în aerul stătut, umed. Subsolul era mare şi plin cu mobilă nefolosită. Tocmai ajunsese la capătul scărilor, când se întoarse să o caute pe Nat, iar luminile se stinseră. Îngheţă, nedumerit.

— Ce… începu să zică, dar apoi se simţi înşfăcat şi auzi o explozie de voci.

O clipă se gândi că făcea parte din joc, o probă pe care nu o anticipase.

— Aici, aici, zicea Nat.

Dodge se zbătu, dar oricine îl ţinea părea mare, musculos, puternic. Un tip. Dodge îşi dădu seama de asta după statură şi după miros, mentol, bere, aftershave. Dădu din picioare; tipul înjură şi ceva se răsturnă. Se auzi zgomot de sticlă spartă.

— Rahat! Aici. Aici, zise Natalie.

Dodge trebui să se aşeze pe un scaun. Îi răsuciră mâinile la spate, legându-i-le. Cu bandă adezivă. Şi picioarele, la fel.

— Ce dracu'?

Acum ţipa.

— Dă-te dracului de pe mine!

— Şşşşşt! Dodge. E în regulă.

Chiar şi în clipa aceea Dodge se simţi paralizat de vocea lui Natalie. Nici măcar nu mai putu să se zbată.

— Ce naiba e asta? Ce faci?

Ochii lui se obişnuiau încet cu întunericul. Îi zărea doar silueta, contururile adânci ale ochilor prea trişti, nişte găuri întunecate.

— E pentru binele tău, zise ea.

— Ce tot vorbeşti?

El se gândi deodată la maşina parcată pe Pheasant Lane, la borcanul cu benzină şi polistiren ascunse lângă motor, de parcă erau o inimă secretă. Încercă să se elibereze de banda care îl lega.

— Dă-mi drumul!

— Dodge, ascultă-mă.

Vocea lui Nat era spartă şi îşi dădu seama că plângea.

— Ştiu… ştiu că îl învinuieşti pe Luke de ceea ce i s-a întâmplat surorii tale. De accident, nu-i aşa?

Dodge se simţi străbătut de un fior rece ca gheaţa. Nu reuşi să vorbească.

— Nu ştiu ce pui la cale, dar nu o să te las să faci nimic, zise Nat. Trebuie să te opreşti.

— Dă-mi drumul!

Vocea lui creştea în intensitate. Se lupta cu o senzaţie de panică, o senzaţie de teamă care îi trecea prin tot corpul, aceeaşi pe care o simţise cu doi ani în urmă, pe gazonul din faţa casei familiei Hanrahan.

— Dodge, ascultă-mă!

Mâinile ei erau pe umerii lui. Vru să se scuture, dar nu reuşi. Iar o parte din el o dorea şi o ura în acelaşi timp.

— O fac pentru tine. Pentru că ţin la tine.

— Nu ştii nimic, zise el.

Îi simţea mirosul pielii, o combinaţie de vanilie şi gumă, care îl făcu să tânjească după ea.

— Dă-mi drumul, Natalie! E o nebunie!

— Nu. Îmi pare rău, dar nu.

Degetele ei îi atinseră obrazul.

— Nu te las să faci vreo prostie. Nu vreau să păţeşti ceva.

Ea se aplecă până când buzele ei aproape că le atingeau pe ale lui. Dodge se gândi că poate o să-l sărute, iar el nu avea cum să se ferească, să se opună. Apoi îi simţi mâinile pe coapse, pipăindu-l.

— Ce fa…

Dar chiar atunci ea îi găsi buzunarul şi îi luă cheile şi telefonul.

— Îmi pare rău, zise ea şi se ridică.

Şi vocea ei chiar suna a regret.

— Dar, crede-mă, aşa e cel mai bine.

Un val de neajutorare îl copleşi. Făcu o ultimă încercare zadarnică de a se elibera. Scaunul se mişcă un pic pe podeaua din beton.

— Te rog, Natalie!

— Îmi pare rău, Dodge. Mă întorc imediat după înfruntare. Jur.

Ea bâjbâi după telefon, iar ecranul se lumină pentru moment şi îi văzu faţa, adânciturile triste ale ochilor, expresia de milă şi regret. Şi pe tipul din spatele ei. Cel care îl pusese pe scaun.

Se îngrăşase – cel puţin paisprezece kilograme – şi îşi lăsase părul să crească. Nu părea să-i meargă rău cu cele cincizeci de mii. Dar ochii lui îl recunoscură, linia puternică a bărbiei şi cicatricea, ca un viermişor alb peste sprânceana stângă.

Dodge simţi un şoc prin tot corpul. Nu mai putea nici să vorbească, nici să respire.

Luke Hanrahan.

HEATHER

Heather aşteptă în maşină ca Natalie şi Luke să facă ce aveau de făcut. Încerca să respire normal, dar plămânii ei nu se supuneau şi continuau să i se agite în piept. Acum va trebui să concureze cu Ray Hanrahan. Nu putea să cedeze sau să se fofileze.

Se întrebă ce plănuise Dodge pentru seara aceea. Nici Luke nu ştia exact, deşi le arătase lui Nat şi lui Heather câteva dintre mesajele de ameninţare de la el.

Lui Heather i se părea ciudat să stea în bucătăria lui Nat cu Luke Hanrahan, fotbalistul vedetă Luke Hanrahan, regele întors acasă, cel care fusese dat afară de la serbarea de final de an, pentru că fumase iarbă în vestiar, în timpul festivității. Câștigătorul Panicii. Cel care cândva atacase un casier de la 7-Eleven, în Hudson, pentru că nu voise să îi vândă țigări. Arăta ca naiba. Doi ani departe de Carp nu-i priiseră, ceea ce era șocant pentru Heather. Ea credea că tot ce trebuie să faci – tot ce le trebuia tuturor – era să pleci. Dar poate că duceai cu tine propriii demoni, la fel cum îți purtai umbra.

O găsise pe Nat, îi spusese el, cu ajutorul unui bilet de pariu care ajunsese la el în Buffalo. Și cu al acelui video stupid, cel filmat la turnurile de apă, în care Dodge avea brațul în jurul gâtului lui Natalie.

Dintre jucătorii rămași, Natalie fusese cel mai ușor de localizat, iar el sperase ca ea să îl ajute să-l facă pe Dodge să se retragă.

În cele din urmă, Nat ieși din casă. Heather o văzu vorbind cu Luke pe veranda din față; el era aproape de două ori cât ea. Ciudat cum, cu câțiva ani în urmă, Nat ar fi dat orice ca Luke să se uite măcar spre ea sau să știe cine era. Era foarte bizar cum viața mergea înainte: întorsăturile și drumurile închise, oportunitățile neașteptate.

Speranța era mereu în posibilități.

— Ce face Dodge? întrebă ea, când Nat urcă în mașină.

— E furios.

— L-ai răpit.

— Pentru binele lui, zise Nat și un moment păru furioasă.

Dar apoi zâmbi.

— N-am mai răpit pe nimeni până acum.

— Nu-ți face un obicei din asta.

Amândouă păreau hotărâte să nu aducă vorba despre cearta lor, iar Heather era bucuroasă. Făcu semn spre Luke, care urca în mașina lui.

— Vine să se uite?

Nat clătină din cap.

— Nu cred.

Se opri, apoi zise cu voce joasă.

— E îngrozitor ce i-a făcut Daynei. Probabil că se urăște.

— Așa pare, zise Heather.

Dar nu voia să se gândească la Luke, sau la sora lui Dodge, sau la picioare îngropate sub tone de metal. Deja era plină de nervi.

— Te simți bine? întrebă Nat.

— Nu, zise ea tăios.

— Ești atât de aproape, Heather. Ești aproape la final. Câștigi.

— Nu câştig încă, zise Heather şi acceleră.

Nu mai putea amâna. Abia dacă mai era lumină afară, de parcă orizontul era o gaură neagră, care absorbea toată culoarea. Şi îi mai trecu prin cap ceva.

— Iisuse! Asta e maşina lui Anne! Abia mi-a dat voie să o conduc. Nu pot concura cu ea.

— Nu trebuie.

Nat băgă mâna în poşetă şi scoase nişte chei, pe care le flutură teatral sub nas. Heather se uită la ea.

— De unde de ai?

— Dodge.

Nat strânse cheile în palmă şi le băgă înapoi în geantă.

— Poţi folosi maşina lui. Mai bine să fii în siguranţă decât să îţi pară rău, nu?

•

Când soarele dispăru de tot, iar luna despică cerul ca o coasă uriaşă, se adunară. Se materializară în tăcere din pădure; coborâră în vale, alunecând pe pietriş; sau în maşini, conducând încet, cu farurile stinse, ca submarinele în beznă. Şi până să apară stelele erau toţi acolo: toţi tinerii din Carp veniseră să asiste la confruntarea finală.

•

Era timpul. Nu mai era nevoie ca Diggin să repete regulile; toţi ştiau regulile cursei. Fiecare maşină încerca să o scoată din joc pe cealaltă, mergând cu viteză, pe o singură bandă. Prima care virează pierde.

Iar câştigătorul ia potul.

Heather era atât de agitată, că avu nevoie de trei încercări să învârtă cheia. Găsise maşina trasă pe marginea drumului îngropată în tufişuri. Era maşina lui Bishop, probabil că Dodge o împrumutase.

Era exagerat de nervoasă că Bishop îl ajutase pe Dodge astfel. Se întrebă dacă Bishop va risca să vină acolo în seara aceea, să stea undeva în mulţime, în masa întunecată de oameni, de feţe care nu se vor putea distinge în lumina slabă a lunii. Era prea mândră să-i trimită un mesaj să afle. Şi jenată. El încercase să vorbească cu ea, să îi explice, iar ea se purtase oribil.

Se întrebă dacă o va ierta.

— Cum te simţi? o iscodi Nat.

Se oferise să stea cu ea până în ultima secundă posibilă.

— Sunt bine, zise ea, dar era o minciună.

Buzele îi erau amorţite. Îşi simţea limba îngroşată. Cum va conduce, când ea abia îşi simţea mâinile? În timp ce trase maşina la linia de start, farurile

luminară grupuri de feţe albe ca stafiile, care aşteptau tăcute în umbra copacilor. Motorul gemea, de parcă ceva nu era în regulă cu el.

— O să te descurci, zise Nat.

Se răsuci spre ea. Deodată, făcu ochii mari, insistenţi.

— O să fii bine, da?

O spuse de parcă încerca să se convingă pe ea însăşi. Diggin gesticulă spre Heather, în semn că ar trebui să întoarcă maşina. Motorul scotea un zgomot ciudat. I se păru că simte şi un miros bizar, dar apoi se gândi că e doar în imaginaţia ei. Totul se va termina curând, oricum. Treizeci, patruzeci de secunde, cel mult. Când reuşi să întoarcă maşina în direcţia potrivită, Diggin bătu cu degetele în parbrizul ei şi îi făcu un semn scurt din cap.

La celălalt capăt al drumului – la trei sute de metri de ea sau poate o mie – văzu cercurile gemene ale farurilor lui Ray. Se aprindeau şi se stingeau. Pornite, oprite. Ca un fel de avertizare.

— Ar trebui să pleci, zise Heather.

Avea un nod în gât.

— Suntem pe cale să începem.

— Te iubesc, Heather.

Nat se aplecă şi îşi puse braţele în jurul gâtului ei. Mirosea familiar, a Nat, şi o făcu pe Heather să-i vină să plângă, de parcă îşi luau rămas-bun pentru totdeauna. Apoi Nat se retrase.

— Uite, dacă Ray nu virează, adică, dacă eşti aproape şi nu pare că are de gând să o facă… trebuie să îmi promiţi că o faci tu. Nu poţi risca o coliziune, da? Promite-mi.

— Promit.

— Baftă!

Apoi Nat plecă. Heather o văzu alergând spre marginea drumului. Iar ea rămase singură în maşină, în beznă, cu o fâşie lungă şi îngustă de drum în faţă, ca un deget îndreptat spre lucirea farurilor îndepărtate.

Se gândi la Lily.

Se gândi la Anne.

Se gândi la Bishop.

Se gândi la tigri şi la toate eşecurile din viaţa ei.

Îşi jură că nu va fi prima care va vira.

•

În timp ce stătea în subsolul mirosind a naftalină şi a mobilă veche, Dodge îşi dădu seama, prea târziu, de ce îi luase Nat cheile şi, strigând, se luptă să se dezlege, cu gândul la micuţa inimă-bombă cu ceas…

•

Ceva de la motor scotea fum. Heather văzu mici dâre de fum ieşind de sub capotă ca nişte şerpişori negri. Dar chiar atunci Diggin păşi în mijlocul drumului, cu bustul gol, fluturându-şi tricoul pe post de steag.

Apoi fu prea târziu. Auzi scrâşnetul cauciucurilor pe asfalt. Ray începuse să se mişte. Apăsă piciorul pe acceleraţie, iar maşina ţâşni în faţă. Fumul se intensifică imediat; o clipă vederea el fu complet acoperită.

Panică.

Apoi fumul se risipi şi reuşi să vadă. Faruri care se făceau mai mari. Strălucirea lunii. Şi fumul care ieşea de sub capotă. Totul se petrecea repede, prea repede, ea înainta cu viteză, nu exista altceva decât două luni care creşteau… se apropiau…

Duhoarea de cauciuc ars şi scrâşnetul pneurilor…

Mai aproape, mai aproape…

Ea continua să înainteze. Vitezometrul ajunse la şaizeci de kilometri pe oră. Era prea târziu să vireze şi nici el nu o făcea. Era prea târziu să facă orice, în afară de a se ciocni.

Din motor izbucniră flăcări, un foc uriaş. Heather ţipă. Nu vedea nimic. Volanul i se smuci în mâini, iar ea se luptă să ţină maşina pe drum. Mirosea a plastic ars, iar plămânii i se înecau de la fum.

Călcă frânele, copleşită brusc de o certitudine: va muri. Zări mişcare undeva în stânga ei – cineva alerga pe drum? – şi îşi dădu seama, o clipă mai târziu, că Ray virase, să o evite, trăsese de volan spre stânga şi se îndrepta direct între copaci.

Se auzi o izbitură cutremurătoare, când trecu pe lângă el, cu flăcările acoperindu-i parbrizul. Heather ţipă. Ştia că trebuia să sară din maşină atunci, înainte să lovească ceva.

Derapa, trepida, se rotea; maşina încetinea, deviată spre copaci. Heather se luptă să deschidă uşa. Mânerul era blocat şi se gândi că va rămâne prinsă acolo şi că va arde de vie. Apoi se împinse cu umărul în uşă, aceasta se deschise, iar ea sări rostogolindu-se, simţi muşcătura asfaltului pe braţ şi pe umăr, simţi gust de praf şi nisip, auzi un vuiet îndepărtat, de parcă oamenii îi strigau numele. Din roţile maşinii ţâşniră scântei, când sări de pe drum şi intră în copaci.

Se auzi o explozie atât de puternică, încât o simţi prin tot corpul. Îşi acoperi capul. Acum chiar auzea că oamenii îi strigau numele. Şi pe al lui Ray. O sirenă urla în depărtare. Pentru o clipă, se gândi că trebuie să fi murit. Dar simţea gust de sânge în gură. Dacă ar fi fost moartă, nu l-ar fi simţit. Ridică privirea. Maşina era distrusă; o coloană de flăcări o cuprinsese, transformând-o într-un morman de cauciuc şi metal. În mod uimitor, reuşi să se ridice în fund, apoi în picioare. Nu simţea nicio durere, de parcă se uita

la un film despre viaţa ei. Iar acum nu mai auzea nimic. Nici vocile care îi strigau numele, spunându-i să iasă de pe drum, să se îndepărteze de maşină, nici sirenele. Se simţea ca într-un spaţiu inundat cu apă, adânc şi tăcut.

Se întoarse şi îl văzu pe Ray chinuindu-se să iasă din maşină. Îi curgea sânge pe faţă; trei oameni încercau să îl scoată dintre resturile automobilului. Când virase, se izbise de un copac; capota maşinii era îndoită, comprimată aproape la jumătate.

Iar atunci văzu de ce.

Stând în mijlocul drumului, complet nemişcat, la doar câţiva metri, era tigrul. O privea pe Heather cu ochii aceia negri profunzi, ochi bătrâni şi trişti, ochi care văzuseră trecând secole. În clipa aceea simţi un şoc şi îşi dădu seama că tigrul era speriat, speriat de zgomotul flăcărilor, de oamenii care ţipau şi se înghesuiau pe ambele margini ale drumului.

Dar ea, Heather, nu mai era speriată.

Ea era împinsă înainte de o forţă pe care nu o putea explica. Nu simţea decât milă şi înţelegere. Pe drum erau doar ea şi tigrul. Şi în ultima clipă a jocului, în timp ce fumul se ridica în nori denşi, iar flăcările se întindeau spre cer, Heather Nill se îndreptă fără ezitare spre tigru, puse blând mâna pe capul lui şi învinse.

SÂMBĂTĂ, 8 OCTOMBRIE

HEATHER

La început de octombrie, Carp se bucură de o falsă lună de vară. Era cald şi, dacă nu ar fi fost copacii ce-şi schimbaseră deja haina, presărată acum cu tonuri de roşcat şi portocaliu printre frunzele verzi, ai fi zis că vine vara.

Într-o zi, Heather se trezi cu un impuls puternic de a se duce la locul unde începuse jocul. O ceaţă se ridica încet şi se risipea odată cu soarele care urca pe cer; aerul mirosea a pământ umed şi a iarbă proaspăt tăiată.

— Vrei să mergem să înoţi, Billy? o întrebă pe Lily când aceasta se rostogoli clipind, cu părul răsfirat pe pernă.

Heather îi vedea pistruii de pe nas, genele nuanţate de soare şi se gândi că sora ei nu arătase niciodată mai drăguţ.

— Şi cu Bishop? întrebă Lily.

Heather nu se putu abţine să zâmbească.

— Şi cu Bishop.

Bishop venea cu maşina acasă de la facultate în weekend pentru a-şi îndeplini serviciile comunitare. Şi să o vadă pe Heather. În final, hotărî să îi invite şi pe Nat şi pe Dodge. Aşa i se părea corect. Când micul plic galben cu o cheie aurie în el, cheia unui seif de la o bancă locală, sosise în cutia poştală în mod misterios, o luase şi împărţise banii cu ei trei. Ştia că Dodge îi va da lui Bill Kelly mare parte din ai lui; construiau un mic memorial pentru Little Kelly, pe locul casei Graybill, care fusese demolată. Nat lua cursuri de actorie în Albany şi avea un job de model în weekenduri, la Hudson Valley Mall. Iar în ianuarie Heather se va înscrie la cursul de medicină veterinară al Jefferson Community College.

Heather umplu maşina cu pături, prosoape de plajă, spray de ţânţari şi cremă de protecţie solară; un vraf de reviste vechi din sufrageria lui Anne; o geantă frigorifică plină cu *ice tea –,* câteva pungi cu chipsuri; şi şezlonguri de plajă, din material cu dungi, decolorat. Simţea că a doua zi vremea se va schimba din nou, iar aerul va fi răcoros.

În curând, Krista va ieşi din programul ei de treizeci de zile, apoi Heather şi Lily poate că se vor întoarce temporar în Fresh Pines.

Iar în scurt timp vor începe lunile de ploi.

Dar în ziua aceea era perfect.

Ajunseră la estuar chiar înainte de prânz. Nimeni nu prea vorbise în maşină. Lily se înghesuise între Dodge şi Nat, pe locurile din spate. Nat îi împletise o parte din păr şi îi şuşotise despre actriţele pe care le considera cele mai drăguţe; Dodge îşi sprijinise capul de geam; şi doar din când în când zâmbea şi astfel Heather ştiuse că nu doarme. Bishop îşi ţinea o mână pe genunchiul ei. Încă îi părea un miracol să îl vadă acolo, să ştie că era al ei, aşa cum fusese mereu. Dar totul era altfel acum.

Altfel şi mai bine.

Odată coborâţi din maşină, toate reţinerile lor dispărură. Lily alergă chiuind în pădure, cu prosopul fluturând deasupra capului, ca un banner. Nat fugi după ea, dând la o parte crengile din drumul ei. Dodge şi Bishop o ajutară pe Heather să golească portbagajul şi se îndreptară toţi spre copaci.

Plaja părea mai curată decât de obicei. Două coşuri de gunoi fuseseră aduse în celălalt capăt al malului, iar fâşia de plajă cu nisip şi pietriş nu mai era presărată cu obişnuitele mucuri de ţigară şi doze de bere. Soarele filtrat printre copaci arunca o nebunie de culori peste apă, nuanţe de purpuriu, verde şi albastru. Până şi malul abrupt de pe partea cealaltă a apei, de unde săriseră toţi jucătorii, părea frumos acum şi nu înspăimântător: din fisurile rocilor creşteau flori, observă Heather, iar plantele agăţătoare coborau spre apă. Copacii de sus erau deja roşiatici.

Lily alergă înapoi spre Heather, în timp ce ea întindea pătura. Adia o briză uşoară, iar Heather fu nevoită să fixeze colţurile cu diverse obiecte: şlapii ei, ochelarii de soare ai lui Bishop, geanta de plajă.

— Acolo e, Heather? arătă Lily. De acolo ai sărit?

— Şi Nat a sărit. Toţi am sărit, cu excepţia lui Bishop.

— Ce pot să zic?

El deja îşi desfăcea şireturile tenişilor. Îi făcu cu ochiul lui Lily.

— Sunt un laş.

Scurt, privirea lui o întâlni pe a lui Heather. După tot acel timp, ei încă nu-i venea să creadă că el planificase Panica sau că îl iertase pentru că nu îi spusese. N-ar fi ghicit nici într-un milion de ani: Bishop al ei, cel mai bun prieten al ei, băiatul care obişnuia să o provoace să-şi mănânce crustele de pe julituri, iar apoi aproape că vomitase, după ce o făcuse.

Dar tocmai asta era ideea. El era acelaşi, dar altfel. Iar asta o umplea de optimism. Dacă oamenii se schimbau însemna că şi ea putea să se schimbe. Putea fi altfel.

Putea fi mai fericită.

Heather avea să fie mai fericită, deja era mai fericită.

— Nu e chiar aşa sus, zise Lily.

Se uită mai bine.

— Cum aţi ajuns acolo?

— Ne-am căţărat, zise Heather.

Lily deschise gura, fără să scoată un sunet.

— Haide, Lily!

Nat stătea lângă apă şi îşi dădea jos pantalonii scurţi. Dodge era la mică distanţă, zâmbind, în timp ce o privea.

— Hai să ne întrecem!

— Nu e cinstit!

Lily alergă, încercând totodată să-şi scoată tricoul. Heather şi Bishop se întinseră pe pătură, pe spate. Ea îşi puse capul pe pieptul lui. Din când în când, el îşi trecea uşor degetele prin părul ei. O vreme nu vorbiră. Nu era nevoie. Heather ştia că, orice s-ar fi întâmplat, el va fi mereu al ei şi vor avea mereu asta: o zi perfectă, o amânare a frigului.

Heather aproape că adormise, când el se mişcă.

— Te iubesc, Heather.

Ea deschise ochii. Îi era cald şi lene.

— Şi eu te iubesc.

Cuvintele ieşiră uşor. El o sărută, o dată, uşor, pe cap; apoi, când ea îşi înclină faţa spre a lui, mai apăsat, pe buze. Atunci Lily începu să strige.

— Heather! Heather! Uită-te la mine! Heather!

Lily era chiar în vârful stâncilor. Heather nu o văzuse căţărându-se; trebuie să fi fost rapidă. Simţi un fior de teamă.

— Dă-te jos!

— E în regulă, zise Dodge.

El era acum în apă cu Nat, lui Heather nu-i venea să creadă că Nat reuşise să îl convingă să înoate sau că el chiar avea costum de baie. O ţinea cu un braţ de mijloc pe Nat. Arătau minunat împreună, ca nişte statui sculptate din piatră de culori diferite.

— Uită-te la mine! strigă Lily. O să sar!

Şi sări; fără să ezite, Lily se aruncă. Un moment păru suspendată, cu picioarele şi braţele răsfirate, cu gura deschisă, râzând. Apoi lovi apa, stropind şi strigând:

— Ai văzut? Nu mi-a fost teamă. Deloc.

O senzaţie de bucurie o umplu pe Heather, o făcu să se simtă uşoară şi ameţită. Era în picioare şi se aruncă în apă înainte ca Lily să ajungă la mal, trecu pe lângă Nat stropind-o, aceasta ţipă şi o prinse pe sora ei, în timp ce încerca să stea în picioare, apoi o trase înapoi în apă.

— Nu ţi-a fost frică, hm?

Heather atacă abdomenul gol al lui Lily, în timp ce ea încerca să scape, ţipând şi râzând, strigându-i lui Bishop s-o ajute.

— Ți-e frică să fii gâdilată, hm? Ți-e frică?

— Bishop, ajută-mă! țipa Lily, în timp ce Heather o lua în brațe.

— Vin, Lily!

Apoi Bishop intră în apă și o trase pe Heather, astfel încât se scufundară toți trei. Ea ieși la suprafață stropind, râzând, împingându-l.

— Nu poți scăpa de mine așa ușor, zise el.

Bishop o ținea mai departe de mijloc pe Heather. Ochii lui erau de un verde-albastru ca apa. Bishop al ei. Cel mai bun prieten al ei.

— Copii, copii, nu vă bateți! îi tachină Nat.

Vântul înfiora pielea lui Heather, dar soarele era cald. Știa că ziua aceea, senzația aceea nu vor ține o veșnicie. Totul trecea; de aceea și era atât de frumos. Lucrurile aveau să devină din nou dificile. Dar era în regulă.

Îndrăzneala te ducea mai departe, orice s-ar fi întâmplat.

Într-o zi, poate că va fi chemată să sară din nou. Și o va face. Acum știa că întotdeauna există lumină, dincolo de întuneric, de teamă, dincolo de adâncuri; există o lumină la care trebuie să ajungi, și aer, și spațiu, și libertate.

Întotdeauna există un drum înainte sau înapoi, nu trebuie să-ți fie teamă.

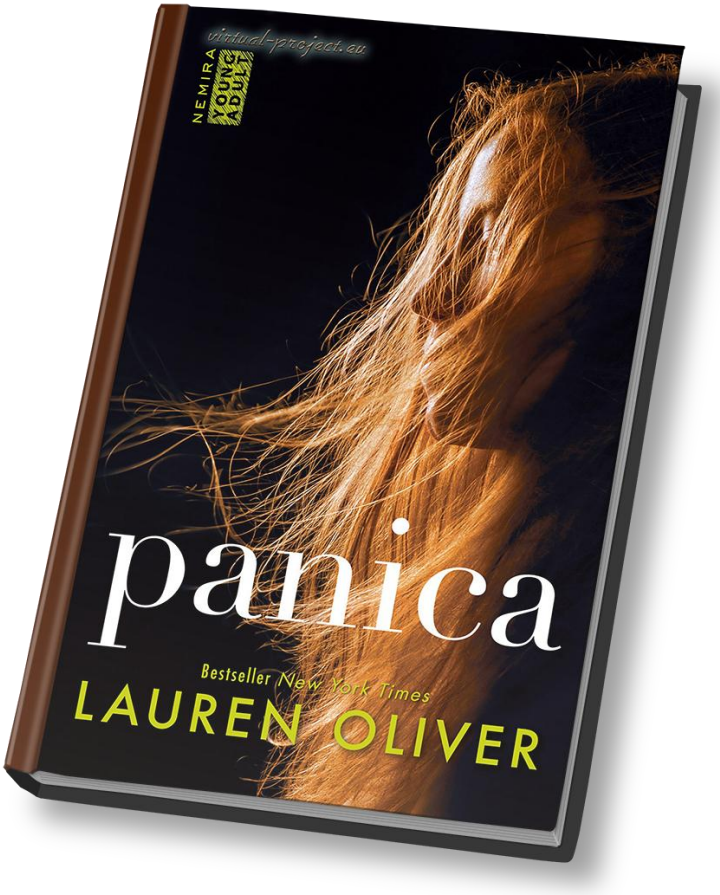

virtual-project.eu